

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715205812
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5715205812.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: K. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, XXX XX H. V., zastúpeného zástupcom: ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s.r.o., so sídlom M. Pišúta 936/16, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 861 251, proti žalovanému: Obec Sučany, so sídlom Námestie SNP 31, 038 52 Sučany, IČO: 00 316 938, zastúpenému zástupcom: TOMANÍČEK & PARTNERS s.r.o., so sídlom Sládkovičova 6, 010 01 Žilina, IČO: 47 239 000, v konaní o zaplatenie 156.365,63 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/116/2015-718 (716) zo dňa 5. decembra 2019 spolu s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/116/2015-904 zo dňa 3.6.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/116/2015-718 (716) zo dňa 5. decembra 2019 spolu s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/116/2015-904 zo dňa 3.6.2020 v napadnutom výroku I., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 107.035,72 Eur s príslušenstvom a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 107.035,72 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 107.035,72 Eur odo dňa 29.1.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. určil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne Okresný súd Martin samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.6.2014 medzi Sagacita s.r.o. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca predmetnú pohľadávku na žalobcu, ktorý sa stal vo vzťahu k žalovanému novým veriteľom. Úrok z omeškania žalobca uplatnil v súlade s § 369 ods. 1 OBZ a § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013.

3. Vo veci rozhodol okresný súd platobným rozkazom č.k. 18Cb/116/2015-41 zo dňa 29.6.2015. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor (č.l. 44 a nasl. spisu). Okresný súd ustálil, že bola uzatvorená Zmluva o dielo na projekt „Rekonštrukcia ZŠ spojená so zlepšením energetickej hospodárnosti budovy a modernizáciou interiéru“ (ďalej len „ZoD I.“) dňa 1.8.2008 ZoD na projekt „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektov Obecného hasičského zboru Sučany“ (ďalej len „ZoD II.“); dňa 1.6.2009 ZoD na projekt „Revitalizácia verejných priestranstiev Obce Sučany“ (ďalej len „ZoD III.“). Podľa čl. II./2.1, predmetom je vypracovanie ekonomickoprojektovej dokumentácie (ďalej len „projekt“) potrebnej na

žiadosti objednávateľa o finančnú pomoc (ďalej len „dotácia“) z prostriedkov regionálneho operačného programu (ďalej len „ROP“), ktorého účelom je obstaranie hmotného a nehmotného investičného majetku pre objednávateľa (ďalej len „predmetná stavba“) a úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán počas vypracovania a priebehu realizácie projektov. Účelom projektov je získanie finančnej pomoci (ďalej aj len „fin.pomoc“) pre projekty, pri ktorom bude objednávateľ žiadateľom o fin. pomoc v rámci výzvy ROP Prioritnej osy 1- infraštruktúra vzdelávania, opatrenia 1.1 infraštruktúra vzdelávania, s názvom „Rekonštrukcia ZŠ spojená so zlepšením energetickej hospodárnosti budovy a modernizáciou interiéru“. V čl. III. bol dohodnutý čas plnenia. Podľa čl. IV. bodu 4.1. za vypracovanie projektu sa objednávateľ zaväzuje zaplatiť zhotoviteľovi dohodnutú cenu takto: cenu za spracovanie projektu vo forme „žiadosti o NFP“ vo výške 315.000,- Sk (bez DPH), ktorý je splatný do 10 dní odo dňa podpísania preberacieho protokolu na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom; b/ odmenu (success fee) vo výške 5 % zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného fin. prostriedku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom (zmluva I.).

4. Dňa 1.8.2008 bola podpísaná Zmluva II. Podľa čl. II./2.1, predmetom je vypracovanie ekonomickoprojektovej dokumentácie (viď ods. 20). Účelom projektov je získanie fin. pomoci pre projekty, pri ktorom bude objednávateľ žiadateľom o fin. pomoc v rámci výzvy ROP Prioritnej osy 4-Regenerácia sídiel, opatrenia 4.2 Infraštruktúra nekomerčných záchranných služieb s názvom „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektov Obecného hasičského zboru Sučany“. V čl. IV./4.1 za vypracovanie projektu sa objednávateľ zaväzuje zaplatiť zhotoviteľovi dohodnutú cenu takto: cenu za spracovanie projektu vrátane výkazu výmer a rozpočtov vo výške 550.000,- Sk (bez DPH), ktorá je splatná po zaregistrovaní „žiadosti o NFP“ na MVRR SR, na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom; b/ cenu za spracovanie projektu vo forme „žiadosti o NFP“ vo výške 280.000,- Sk (bez DPH), ktorý je splatný do 10 dní odo dňa podpísania preberacieho protokolu na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom; c/ odmenu (success fee) vo výške 5 % zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného fin. prostriedku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom.

5. Dňa 1.6.2009 bola podpísaná Zmluva III. Podľa čl. II./2.1, predmetom tejto zmluvy je vypracovanie ekonomickoprojektovej dokumentácie (viď ods. 20). Účelom projektov je získanie fin. pomoci pre projekty, pri ktorom bude objednávateľ žiadateľom o fin. pomoc v rámci výzvy ROP, prioritnej osi 4 - Regenerácia sídiel, opatrenia 4.1 s názvom „Revitalizácia verejných priestranstiev Obce Sučany“. Podľa čl. IV. bodu 4.1. za vypracovanie projektu sa objednávateľ zaväzuje zaplatiť zhotoviteľovi dohodnutú cenu takto: cenu za spracovanie projektu vo výške 18.587,- Eur (bez DPH), ktorý je splatný do 120 dní odo dňa podpísania preberacieho protokolu na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom; c/ odmenu (success fee) vo výške 5 % zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného fin. prostriedku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom.

6. Žalovaný „listom zo dňa 31.12.2012 oznámil spol. Sagacita, s.r.o., že ku dňu 31.12.2012 Obec Sučany podpísala nasledovné Zmluvy o NFP na projekty, ktoré vypracovala spol. Sagacita, s.r.o.: 1/ Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z 22110112048701 k ZoD I., schválené celkové projektové investičné náklady stavby 822.165,23 Eur; 2/ Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z 22114012022001 k ZoD II., schválené celkové projektové investičné náklady stavby 1.249.263,69 Eur; 3/ Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z 2214022015101 k ZoD III., schválené celkové projektové investičné náklady stavby 534.664,90 Eur“.

7. Vo faktúre č. 49 Sagacita, s.r.o., IČO: 36 426 245, vyúčtoval žalovanému odmenu podľa čl. IV./4.1./ b ZoD I. zo dňa 1.4.2008, sumu s DPH 49.329,91 Eur, vystavená 27.12.2012, splatná 28.1.2013; vo fa č. 50 odmenu podľa čl. IV./4.1./c ZoD II. sumu s DPH 32.079,90 Eur, vystavená 28.12.2012, splatná 28.1.2013 (č.l. 12) a vo fa č. 51 odmenu podľa čl. IV./4.1./b ZoD III., sumu s DPH 74.955,82 Eur, vystavená 28.12.2012, splatná 28.1.2013.

8. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 29.1.2013 požiadal žalovaného o potvrdenie zostatkov jeho pohľadávok voči žalovanému k dátumu 31.12.2012, v zmysle zákona č. 540/2007 Z.z. Žalovaný potvrdil záväzky vo výške 209.640,99 Eur k 31.12.2012. Na čl. 15 spisu je zoznam nezaplatených faktúr, pod por. č. 19, 20 a 21 sú žalované faktúry.

9. Žalovaný „dňa 18.2.2013 podpísal spol. Sagacita, s. r. o. „Uznanie pohľadávok spol. Sagacita, s.r.o. voči Obci Sučany k 31.12.2012“, zastúpený R. R. T., Z., starostom obce, uznáva zostatok vo výške 209.640,99 Eur k 31.12.2012 v zmysle zaslanej Prílohy č. 1, 2 a 3, s textom, že ich obsah súhlasí s účtovníctvom Obce Sučany a uznáva všetky tieto záväzky vyplývajúce z vystavených faktúr čo do dôvodu aj výšky. Obec Sučany sa ich zaväzuje zaplatiť do 90 dní od pripísania peňažných prostriedkov z poskytnutého nenávratného finančného príspevku na účet obce. Sú označené prílohy: č. 1 - účtovná zostava pohľadávky odberateľa 2010, účet 31110, č. 2 - účtovná zostava pohľadávky odberateľa 2011, účet 31111, č. 3 - účtovná zostava pohľadávky odberateľa 2012, účet 31112. Označený je štatutárny orgán R. R. T. Z., starosta a vedľa podpis, v Sučanoch 18.2.2013.“

10. Podľa Prílohy č. 1 a 2 sú odberatelia 2010 a 2011 sú uvedené pohľadávky právneho predchodcu žalobcu Sagacita, s.r.o. voči žalovanému, ktoré sa netýkajú predmetu sporu. Podľa „Prílohy č. 3 (č.l. 17/ rub) - odberatelia 2012, účet 31112, sú pohľadávky spol. Sagacita, s.r.o. voči žalovanému, o.i. aj fa č. 49, 50, 5, identifikované takto: fa č. 49 zo dňa 27.12.2012, text FO 49/12, firma Obec Sučany, dlžná suma 49.329,91 Eur; fa č. 50 zo dňa 28.12.2012, text FO 50/12, firma Obec Sučany, dlžná suma 32.079,90 Eur; fa č. 51 zo dňa 28.12.2012, text FO 51/12, firma Obec Sučany, dlžná suma 74.955,82 Eur. Na č.l. 18 je osvedčenie, že táto fotokópia, pozostávajúca zo štyroch listov, doslovne súhlasí s originálom predloženej listiny pozostávajúcej zo štyroch listov, v Dolnom Kubíne 11.11.2014, JUDr. Milan Kleň, notár a konajúca F. T., zamestnanec poverený notárom JUDr. Milanom Kleňom so sídlom v H. V..“

11. Dňa 23.6.2014 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávky, postupca Sagacita, s.r.o., IČO: 36 426 245, postupník K. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX H. V.. Podľa čl. I./1.1. postupca je veriteľom pohľadávky proti dlžníkovi - žalovanému vo výške 156.365,63 Eur s DPH. Podľa čl. I./1.2., táto pohľadávka postupcu proti dlžníkovi vo výške 156.365,63 Eur (ďalej aj „cena diela“) vznikla na základe nasledovných právnych skutočností - opísané ZoD I., II. a III. a faktúry č. 49 vo výške 49.329,91 Eur, č. 50 vo výške 32.079,90 Eur č. 51 vo výške 74.955,82 Eur, všetko s DPH.

12. Podľa čl. II./2.1., postupca postupuje na postupníka za dohodnutú odplatu podľa čl. III. tejto zmluvy svoju pohľadávku voči dlžníkovi v celkovej výške 156.365,63 Eur s DPH popísanú a špecifikovanú v čl. I. bod 1.2. tejto zmluvy so všetkým jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Postupca zo Zmluvy o postúpení pohľadávok listom zo dňa 23.6.2014 oznámil žalovanému postúpenie pohľadávok vyúčtovaných vo faktúrach č. 49, č. 50 a 51, spolu vo výške 156.365,63 Eur s DPH na postupníka - žalobcu (č.l. 21 spisu).

13. Žalobca listom zo dňa 10.11.2014 (č.l. 22 spisu) vyzval žalovaného na úhradu postúpenej pohľadávky podľa fa č. 49, 50 a 51 zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2014.

14. Listom zo dňa 18.2.2015 právny zástupca žalobcu zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie (č.l. 23 spisu).

15. Obecne zastupiteľstvo (v rozsudku okresného súdu aj ako „OZ“, z ktorého dôvodu toto označenie prevzal aj odvolací súd) v Sučanoch prijalo Uznesenie č. 16/08 dňa 23.1.2008 (č.l. 55, tiež prip. vyš. spis KRPZ-OKP Žilina, ČVS: KRP-27/2-VY-ZA-2015), ktorým prerokovalo návrhy vzorov zmlúv o dielo na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov EU; II. súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo so spoločnosťami EFO CONSULTING, s.r.o., Sagacita, s.r.o. a EUROPROJEKTY - N. T.; III. žiada a) starostu obce uzavrieť výhodné zmluvy so spoločnosťami poskytujúcimi služby na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných fin. prostriedkov zo štrukturálnych fondov EU v rámci schválených fin. prostriedkov v rozpočte obce na rok 2008, určených na projektovú dokumentáciu ako financovanie po predchádzajúcom odporúčaní hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja, b) starostu obce priebežne informovať na rokovaníach OZ o uzatvorených zmluvách.

16. Uznesením „KR PZ v Žiline, OKP ČVS: KRP-27/2-VYS-ZA-2015 zo 4.8.2015“ (č.l. 94 aj prip. označený spis) bolo zastavené trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, začaté dňa 10.4.2015, za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Trestného zákona, spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 19.2.2015 bola na Obec Sučany doručená výzva na zaplatenie 156.563,63 Eur s prísl. spolu s dokladom

„Uznanie pohľadávok spol. Sagacita, s.r.o. voči Obci Sučany k 31.12.2012“ zo dňa 18.2.2013, ktorým si osoba vystupujúca pod menom K.. Y. L. uplatnila vyplatenie predmetnej pohľadávky, pričom daný doklad o uznaní pohľadávok sa v účtovníctve obce vôbec nenachádza, teda predmetným konaním sa daná osoba pokúsila Obec Sučany, zastúpenú K.. U. T., uviesť do omylu, za účelom získania majetkového prospechu vo výške 156.365,63 Eur, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia predmetného uznesenia (na str. 7) okresný súd zistil, že bol vypočutý svedok R.. R. T., ktorému bol predložený doklad, uznanie pohľadávok spol. Sagacita, s.r.o. voči Obci Sučany k 31.12.2012, vystavený v Sučanoch 18.2.2013, spolu so zoznamom pohľadávok spol. Sagacita, s.r.o. voči Obci Sučany. K uvedenému dokladu R.. R. T. uviedol: „Ja, keď sa pozerám na tento doklad, ktorý je výraznejší ako ten predchádzajúci, čo bol zaslaný obci, môžem uviesť, že podpis sa javí ako môj podpis, má všetky znaky môjho podpisu. A taktiež pečiatka má všetky znaky, ktoré mala pečiatka, ktorú som používal ako starosta obce do 15.12.2014. Obsah tejto písomnosti je pravdivý, zostatok záväzku voči spol. Sagacita, s.r.o. mala Obec Sučany k 31.12.2012 taký, ako je uvedené na predloženej dokumente a preto obsah dokumentu považujem za pravdivý. Ja sa však v súčasnej dobe neviem vyjadriť, kedy som daný doklad podpísal, pravdepodobne to bolo v kancelárii starostu obce Sučany, ale je možné, že som to podpísal aj v Dolnom Kubíne, pretože v tej dobe, už presný dátum si ja nepamätám, podpisoval som nejaké veci v súvislosti s eurofondami aj v Dolnom Kubíne. Čo sa týka otázky, prečo daný doklad nebol zaevidovaný v účtovníctve obce, uvádzam, že sa mohlo stať, že som to dal priamo na učtáreň alebo na sekretariát, kde sa často striedali zamestnanci a tak mohol byť založený medzi nejaké iné dokumenty, inakšie si to neviem vysvetliť, pretože ja nemám absolútne žiadny dôvod, aby som zlikvidoval doklad, o ktorom ja teraz tvrdím, že je pravdivý. Je logické, že nemal by som k tomu žiadny dôvod. Chcem uviesť, že ako starosta obce som podpisoval veľké množstvo dokladov, takže obsah všetkých dokumentov si nepamätám a nemôžem pamätať počas môjho pôsobenia.“

17. Na pojednávaní dňa 31.3.2016 právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného vypovedali o plnení zo ZoD I., II. a III. právny zástupca žalovaného - že žalovaný čiastočne plnil na základe predmetných zmlúv, tiež, že predmet zmlúv zhotoviteľ pre žalovaného splnil, že na základe ZoD, ktoré sú predmetom konania, obec uzatvorila zmluvy so štátom o poskytnutí nenávratných finančných prostriedkov (ďalej len „NFP“), ktoré boli aj poskytnuté a na základe týchto projektov žalovaný následne uzatvoril so spol. Sagacita, s.r.o. aj ZoD na realizáciu týchto projektov, ktoré boli aj zrealizované.

18. Dňa 24.1.2008 bola podpísaná Mandátna zmluva medzi mandantom - žalovaným a mandatárom Sagacita, s.r.o., IČO: 36 426 245. V preambule sa uvádza, že Obec Sučany má záujem o uchádzanie sa o získanie NFP v období 2007-2013 z viacerých podporných programov, ako napr. štrukturálne fondy EÚ... a pod. s cieľom ďalšieho rozvoja obce. S tým účelom bola vybraná poradenská spoločnosť Sagacita, s.r.o., ktorá má rozsiahle skúsenosti v oblasti projektového manažmentu projektov spolufinancovaných s NFP. Podľa čl. II./1 mandatár sa zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet a za odplatu poskytne komplexné odborné, poradenské a konzultačné služby súvisiace s prípravou žiadosti na získanie NFP, ktoré zahŕňajú najmä nasledovné etapy:

a/ úvodná analýza projektov z hľadiska možnosti uchádzania sa o získanie NFP formou strategickej konferencie,
b/ koordinácia a usmernenie projektu mandanta s cieľom maximalizácie súladu s programovými dokumentmi,
c/ príprava komplexnej žiadosti na získanie NFP,
d/ dohľad nad implementáciou projektu,
e/ komunikácia s implementačnou agentúrou a riadiacim orgánom v úzkej súčinnosti s mandantom,
f/ príprava a realizácia výberových konaní v zmysle Zákona 25/2006 o verejnom obstarávaní,
g/ poskytovanie poradenských a konzultačných činností k projektovej dokumentácii investičného projektu.

19. Podľa rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 17Cb/109/2015 zo dňa 10.11.2016, v spojení s opravným uznesením č.k. 17Cb/109/2015-530 zo dňa 23.3.2018 (oprava obchodného mena žalobcu), okresný súd nárok spol. Sagacita, s.r.o. proti žalovanému, zaplatiť sumu 22.712,87 Eur s prísl. z titulu odmeny podľa MZ za január 2013 - november 2014, vo výške 22.712,87 Eur s DPH, vyúčtovanej vo faktúre č. 16 so splatnosťou 5.12.2014, zamietol. Súd v tomto rozsudku Dodatok č. 2 k MZ v zmysle § 37 ods. 1 OZ vyhodnotil ako neplatný pre jeho neurčitosť. Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/109/2015-448 zo dňa 10.11.2016 potvrdil.

20. Okresný súd Zmluvy o dielo I., II., III. vyhodnotil ako obchodnozväzkové vzťahy v zmysle § 261 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj len „OBZ“), účinného do 31.1.2013, zmluvy o dielo podľa § 536 a nasl. OBZ. Bolo nesporné, že tieto zmluvy uzatvoril právny predchodca žalobcu ako podnikateľ pri svojej podnikateľskej činnosti (zhotoviteľ) a žalovaný - samosprávna územná jednotka (objednávateľ). „Predmetné záväzkové vzťahy sa týkali zabezpečovania verejných potrieb, ako to vyplýva z predmetu a účelu zmlúv I., II., III. (viď ods. 20., 21., 22.). Žalovaný teda neuzatvoril predmetné zmluvy ako spotrebiteľ - argumentácia PZ žalovaného na pojednávaní dňa 22.6.2016 (č.l. 272). Žalovaný nie je fyzická osoba, ako to pre status spotrebiteľa vyžadovala a vyžaduje právna úprava na ochranu spotrebiteľa, § 52 ods. 4 OZ, § 2 písm. a/ zák. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.“

21. ZoD I., II. a III. v zmysle § 536 a nasl. OBZ boli platne uzatvorené. Žalovaný nepreukázal tvrdené dôvody neplatnosti týchto zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“). Okresný súd mal preukázané uznesením OZ č. 16/08 (ods. 33 rozsudku okresného súdu), prijaté na rokovaní OZ žalovaného dňa 23.1.2008, že OZ v Sučanoch pod I. prerokovalo návrhy zmlúv o dielo na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných fin. prostriedkov (NFP) zo štrukturálnych fondov EU a pod II. výslovne OZ súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo so spoločnosťami EFOCONSULTING, s.r.o., Sagacita, s.r.o. a Europrojekty - N. T..

22. Z textu uznesenia č. 16/08 nesporne pod bodom I. vyplýva, že OZ prerokovalo návrhy ZoD na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadostí na získanie nenávratných fin. prostriedkov, čo korešponduje s predmetom ZoD I., II. a III. - vypracovanie projektovej dokumentácie potrebnej na žiadosti objednávateľa o finančnú pomoc, dotáciu z prostriedkov ROP a v bode II. uznesenia č. 16/08 súhlasilo s uzatvorením ZoD, o.i. spoločností aj so spol. Sagacita, s.r.o. Takémuto obsahu prijatého uznesenia korešpondovali aj výpovede svedkov - poslancov OZ žalovaného (ods. 39 a nasl. spisu), ktorí, aj keď si jednoznačne nepamätali s odstupom času na obsah jednotlivých zmlúv, ktoré na tomto OZ prerokovali a na ktoré udelili súhlas s ich uzatvorením, je dôvodné prijať záver na základe týchto výpovedí svedkov, poslancov OZ, že mali k dispozícii návrh ZoD, ktoré žalovaný mal uzatvoriť s právnym predchodcom žalobcu, v znení návrhu ZoD na č.l. 177 spisu, „ktorý obsahuje podstatné náležitosti ZoD podľa § 536 OBZ, lebo ani jeden svedok nevyhlásil vedomosť o zhotoviteľovi - Sagacita, s. r. o., IČO: 36 426 245, predmete zmluvy - vypracovanie ekonomicko - projektových dokumentácií (ďalej len „projekt“) potrebných na žiadosti objednávateľa o finančnú pomoc (ďalej len „dotácia“) z prostriedkov štátneho ROP... , čo nakoniec vyplýva aj z textu predmetného uznesenia, ani o odmene 5% zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný....., ako vyplývajú tieto náležitosti z návrhu na č. l. 177.“

23. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že pokiaľ žalovaný namietal, že v návrhu ZoD na č. l. 177 spisu v čl. II. bod 2.1. nie je vyplnený účel projektu, tak okresný súd poukázal na výpoveď svedka p. R.. T., konajúceho pri podpise sporných zmlúv, a to na základe prijatého uznesenia č. 16/08 zo dňa 23.1.2008 (viď ods. 33), keď predmetné zmluvy bolo dôvodné vyhodnotiť aj v kontexte uzatvorenej MZ, podľa ktorej právny predchodca žalobcu mal povinnosť pre žalovaného vytypovať výzvy jednotlivých ministerstiev, ktoré by mohla obec riešiť a na základe toho obec stanovila, o ktoré konkrétne výzvy sa bude uchádzať. Preto okresný súd vyhodnotil predložený návrh zmluvy, ktorý prerokovalo OZ, že tento obsahoval podstatné náležitosti zmluvy o dielo v zmysle § 536 OBZ (viď aj ods. 68. rozsudku okresného súdu). Na základe predloženého návrhu OZ výslovne súhlasilo s uzatvorením zmlúv o dielo, teda nie jednej, na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných fin. prostriedkov. Teda v čase udeleného súhlasu bolo na základe predloženého návrhu ZoD v zmysle čl. I. 177 spisu obecnému zastupiteľstvu zrejme, okrem zhotoviteľa, aj predmet ZoD, keď samotný účel, nie predmet ZoD, mohol byť určený až následne, ako o tom vypovedal svedok p. R.. T., zhodne so žalobcom. Doplnenie samotného účelu tejto zmluvy nebolo dôvodné vyhodnotiť tak, že nebol dohodnutý predmet ZoD ako podstatná náležitosť takejto zmluvy v zmysle § 536 OBZ. Výpovede svedkov, poslancov OZ, ktorí na tomto zasadnutí predmetné uznesenie prijali - udelenie súhlasu s uzatvorením práve ZoD v zmysle predloženého návrhu, ako vyplýva z čl. I. 177 spisu, nevyhlásili a obsah uznesenia OZ č. 16/08 udelenie výslovného súhlasu preukazuje, preto právne úkony, ZoD I., II., III., podľa okresného súdu neboli v rozpore s § 9 ods. 2 písm. e/ zák. č. 138/1991 Zb., lebo OZ zastupiteľstvo schválilo právne úkony - ZoD I., II. a III., ktoré starosta obce podpísal na základe udeleného súhlasu obecným zastupiteľstvom.

24. Skutočnosť, že 23.1.2008 na OZ v zmysle uznesenia č. 16/08 bol prerokovaný návrh zmluvy o dielo v zmysle čl. 177 spisu, dotvrdzovala aj mailová komunikácia od právneho predchodcu žalobcu k prednostovi a starostovi žalovaného (ods. 52 napadnutého rozsudku); v prílohe sú uvedené okrem mandátnej zmluvy aj návrh ZoD, a to v termíne pred zasadaním OZ 23.1.2008.

25. Skutočnosť, že boli predložené návrhy zmlúv o dielo, ktoré OZ prerokovalo a následne súhlasilo s ich uzatvorením, potvrdzoval podľa okresného súdu aj obsah zápisnice OZ zo dňa 23.1.2008 pod bodom 18, kde sa výslovne uvádza, že starosta požiadal, aby boli odsúhlasené predložené tri návrhy zmlúv (ods. 53 napadnutého rozsudku).

26. Platnosť uzatvorenia ZoD I., II., III. bolo podľa okresného súdu dôvodné vyhodnotiť aj v kontexte MZ. Čl. VI./2 MZ (čl. 213/rub, ods. 62) preukazoval, že zmluvné strany, a teda aj OZ žalovaného, v čase schvaľovania návrhu MZ, malo vedomosť o tom, že s právnym predchodcom žalobcu bude žalovaný uzatvárať zmluvy na jednotlivé projekty. Uvedené preukazuje vôľu OZ stanoviť odmenu pre každý projekt osobitnou zmluvou, čo následne zmluvné strany realizovali - žalovaný uznesením č. 16/08 odsúhlasil uzatvorenie ZoD s právnym predchodcom žalobcu.

27. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebola splnená podmienka v zmysle bodu III. uznesenia č. 16/08, tak okresný súd uviedol, že v bode III. OZ žiada starostu obce uzavrieť výhodné zmluvy so spoločnosťami poskytujúcimi služby na spracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných fin. prostriedkov; následne okresný súd vychádzal z čl. II. MZ, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, kde sa uvádza, že mandatár (právny predchodca žalobcu) sa zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet a za odplatu poskytne komplexné odborné, poradenské a konzultačné služby súvisiace s prípravou žiadosti na získanie NFP. Uvedené je teda dôvodné vyhodnotiť vo vzťahu k uzatvoreniu zmluvy s predmetom, ako vyplýval z čl. II. MZ zo dňa 24.1.2008. Pokiaľ išlo o MZ, okresný súd vychádzal z právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin vo veci vedenej pod sp.zn. 17Cb/109/2015, v ktorom súd s právoplatnosťou ustálil platnosť tejto zmluvy, okrem Dodatku č. 2.

28. Okresný súd vo vzťahu k ZoD, ktoré sú predmetom tohto sporu, vychádzal z vysloveného súhlasu OZ v uznesení č. 16/08 zo dňa 23.1.2008, kde bez akýkoľvek podmienok OZ súhlasí s uzatvorením ZoD podľa návrhu na čl. 177 spisu (viď aj odôvodnenie vyššie).

29. Pre úplnosť okresný súd uviedol, že argumentácii žalovaného v ods. 73 odporuje následné správanie sa strán po vzniku zmluvy. „Výsluchom svedkov - poslancov OZ aj hlavnej kontrolórky, nebolo súdu preukázané, že by na zasadnutiach OZ, prípadne inak, bolo namietané neudelenie súhlasu na uzatvorenie ktorejkoľvek zo zmlúv. Uvedená argumentácia sa súdu javí ako účelová argumentácia s cieľom dosiahnuť zneplatnenie právnych úkonov, z ktorých nároky sú v tomto spore uplatnené.“ Z výpovedí poslancov aj právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 31.3.2016 vyplynulo, že právny predchodca žalobcu splnil povinnosti zo ZoD. Navyiac, okrem ZoD I., II. a III. žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu tiež ZoD na samotnú realizáciu týchto projektov. Pri takomto správaní sa zmluvných strán, keď na základe ZoD I., II. a III. žalovaný získal nenávratné fin. prostriedky, následne s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril ďalšie ZoD a zrealizoval projekty podľa projektovej dokumentácie ZoD I., II. a III., je potom dôvodné pri vyhodnotení uznesenia č. 16/08, vykladať ho aj v zmysle § 266 ods. 3 OBZ, teda následného správania sa strán. Povaha veci takýto výklad pripúšťa, v prejednávanej veci aj v súvislosti s udeleným súhlasom OZ ako zákonného predpokladu pre platnosť ZoD, ktoré sú predmetom sporu. „Správanie sa strán po udelení súhlasu OZ predmetným uznesením a následne podpisom zmlúv - teda po vzniku právneho úkonu, ktorému predchádzalo udelenie súhlasu OZ, je dôležitým interpretačným prostriedkom a objasňuje skutočný zámer strán pri vzniku zmluvy, aj zámer jeho poslancov - obecného zastupiteľstva pri udelení súhlasu na vznik zmluvy. Na základe výpovedí svedkov - poslancov OZ súd prijal záver, že mali vedomosť o realizácii projektov podľa uzavretých zmlúv, aj o tom, kto je zmluvným partnerom žalovaného. Je preto dôvodné takéto správanie vyhodnotiť tak, že vôľu žalovaného, prejavenu prijatím uznesenia č. 16/08, nikto z poslancov po vzniku zmluvy nespochybňoval. Svedkovia nepopreli, že na ďalších zastupiteľstvách dostávali informácie o tom, ako sa realizuje účel ZoD I., II. a III. Toto následné správanie je významnou skutočnosťou, ktorá objasňuje úmysel strán a teda aj poslancov pri prijímaní uznesenia č. 16/08, uzatvoriť práve ZoD s obsahom, ako vyplýva z predloženého vzoru na čl.177.“

30. Pokiaľ žalovaný namietal, že tento návrh zmluvy neobsahuje dojednanie o výške odmeny v zmysle dojednania čl. IV. 4.1., tak okresný súd uviedol, že § 536 ods. 3 OBZ nevylučuje uzavrieť zmluvu aj bez dohody o cene, keď výslovný súhlas s uzatvorením zmluvy vyplýva z prijatého uznesenia č. 16/08 pod bodom II. uznesenia prijatého 23.1.2008. Pre úplnosť okresný súd pripomenul, že predmetom nároku v tomto spore nebola cena podľa čl. IV. 4.1. písm. a/. Prípadná neplatnosť by sa týkala len uvedeného zmluvného dojednania. Predmetný návrh zmluvy obsahuje v čl. IV. bod 4.1. pod písm. b/ návrh dohody o spôsobe určenia ceny (§ 536 ods. 3 OBZ), ktorý nárok bol aj v tomto spore uplatnený.

31. Pre posúdenie platnosti predmetných zmlúv v súvislosti s naplnením zákonného predpokladu § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb., boli podľa okresného súdu, rozhodné aj skutočnosti ohľadne rokovania o uzavretí predmetných zmlúv, ako to predpokladá aj § 266 ods. 3 OBZ, keď podľa výpovede žalobcu aj výpovedí svedkov, týmito bolo preukázané, že v súvislosti s predloženým návrhom na uzavretie ZoD, ako vyplýva z čl. I. 177 spisu, sa štatutárny zástupca právneho predchodcu žalobcu zúčastnil rokovaní OZ s tým, že OZ bolo informované ohľadne spracovávania projektovej dokumentácie za účelom získania fin. pomoci v intenciách dojednania predmetu ZoD I., II. a III. a táto vôľa OZ bola prejavená zákonom predpokladaným spôsobom v uznesení č. 16/08. Vyslovený súhlas, prejav vôle OZ v predmetnom uznesení (§ 35 ods. 1 OZ) nevzbudzuje pochybnosti o tom, že OZ súhlasí s uzatvorením ZoD aj so spol. Sagacita, s.r.o., lebo v bode I. uznesenia je výslovne prejavená vôľa (§ 35 ods. 1 OZ), že OZ prerokovalo návrhy vzorov ZoD na spracovanie dokumentácii k predloženiu žiadostí na získanie nenávratných fin. prostriedkov, čo zodpovedá predmetu ZoD v zmysle návrhu na čl. I. 177 spisu a opak žalovaný nepreukázal, ani, že neboli splnené podmienky v zmysle bodu II. uznesenia č. 16/08 (viď ods. 73).

32. Pokiaľ právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 16.10.2019 namietal formálnoprávne a materiálnoprávne predpoklady uznesenia OZ, ktorým bolo schválené uzatvorenie zmlúv, ktorých nároky sú predmetom tohto sporu, tak okresný súd konštatoval, a to aj s odkazom na odôvodnenie vyššie, že z textu uznesenia č. 16/08 vyplýva splnenie namietaných predpokladov, lebo OZ prerokovalo návrhy zmlúv skôr, ako udelilo súhlas na ich uzatvorenie a tento proces schvaľovania je obsahom zápisnice.

33. Len skutočnosť, že návrh ZoD v zmysle čl. I. 177 spisu nebol založený do knihy, ako iné zmluvy, ktoré sa prerokovávali na OZ, nemožno vyhodnotiť v intenciách, že nebol prerokovaný na OZ, lebo v kontexte vykonaného dokazovania je dôvodné vychádzať z výslovného súhlasu podľa uznesenia č. 16/08 zo dňa 23.1.2018. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na výpoveď svedkyne p. K.. A. V. (ods. 40 rozsudku okresného súdu), ktorá pracovala v čase prijatia uznesenia č. 16/08 u žalovaného a na takúto knihu si nepamätala a sama zmluvy zakladala do fascikla.

34. Bol teda naplnený § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb. a § 11 ods. 4 písm. a/ Zákona SNR č. 369/1990 Zb. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že OZ rozhodlo o právnych úkonoch - ZoD I., II. a III. Schválenie týchto úkonov bolo preukázateľne pojaté do zápisnice o rokovaní OZ žalovaného, konaného 23.1.2008, a preto vznikol prejav vôle spôsobilý založiť právny úkon - ZoD I., II. a III., keď pri vzniku týchto právnych úkonov za žalovaného konal starosta obce na základe predchádzajúceho platného rozhodnutia OZ, ako štatutárny orgán obce v zmysle § 13 ods. 5 Zákona č. 369/1990 Zb. Je dôvodné prijať záver, že bola prejavená vôľa obce cez uznesenie OZ ako predpoklad platnosti týchto právnych úkonov.

35. Ak žalovaný namietal neplatnosť zmlúv v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, tak okresný súd uviedol, že pre vyhodnotenie platnosti ZoD bolo rozhodné, že tieto boli prejavom vôle žalovaného, t.j., že o tomto majetkovom právnom úkone rozhodlo OZ uznesením č. 16/08. Táto vôľa OZ bola pojatá do zápisu o priebehu konania tohto OZ, tento prejav vôle bol spôsobilý založiť predmetný právny úkon, keď starosta obce ako štatutárny orgán, ktorý túto vôľu prejavoval navonok, urobil tento prejav vôle na základe prejavu vôle obce, predchádzajúceho rozhodnutia OZ. Okresný súd vychádzal aj z argumentácie PZ žalobcu a z platne uzatvorenej MZ, ktorou bolo preukázané, že došlo k riadnemu procesu výberu zmluvného partnera. MZ bola vyhodnotená v spore vedenom pod sp.zn. 17Cb/109/2015 ako platne uzatvorená. Zdôraznil okresný súd, že nebolo preukázané ani to, že by bol podaný návrh na určenie neplatnosti ZoD I., II. a III. v zmysle § 148 Zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého, ak kontrolovaný v rozpore s týmto zákonom uzavrie zmluvu alebo rámcovú dohodu, úrad môže v lehote jedného roka od jej uzavretia podať návrh na určenie jej neplatnosti súdom.

36. Bolo preukázané podľa okresného súdu, že starosta obce podpísal veriteľom zo ZoD I., II. a III. 18.2.2013 uznanie dlhu z titulu odmeny zo ZoD I., II. a III. (č.l. 16, ods. 26). V zmysle § 323 ods. 1 OBZ, uznaním pohľadávok spol. SAGACITA, s.r.o. došlo k uznaniu splatných pohľadávok veriteľa, vyúčtovaných vo faktúrach, ako tieto vyplývajú z prílohy č. 3, na ktorú odkazuje predmetné uznanie dlhu (č.l. 17/rub spisu), fa č. 49, dlžná suma 49.329,91 Eur, č. 50, dlžná suma 32.079,90 Eur a č. 51, dlžná suma 74.955,82 Eur, spolu žalovaná suma v tomto spore. Uznaná pohľadávka v predmetnom uznaní bola v čase jej uznania splatná, existujúca na základe platných právnych titulov - v žalobe označených ZoD ako obchodnozväzkové vzťahy, uzatvorené podľa § 536 a nasl. OBZ (viď aj odôvodnenie vyššie). Potom bolo dôvodné na strane žalovaného svoj záväzok z platného právneho titulu splniť, v súlade s § 536 ods. 1 OBZ, keď nebolo medzi stranami sporné, že zhotoviteľ z uvedených ZoD si svoj záväzok, vykonať dohodnuté, určité dielo, splnil. Objednávateľ je v zmysle § 546 ods. 1 OBZ povinný zhotoviteľovi zaplatiť cenu dohodnutú v zmluve alebo určenú spôsobom určeným v zmluve (§ 536 ods. 3 OBZ), v zmysle § 548 ods. 1 prvá veta OBZ je objednávateľ povinný zaplatiť cenu v čase dojednanom v zmluve. Zmluvné strany mali dohodu, pri všetkých troch ZoD, platiť žalobou uplatnenú časť ceny diela do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného finančného príspevku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom. Nesporné právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ faktúry vystavil (č.l. 11-13 spisu) v dňoch 27.12. (fa č. 49) a dňa 28.12. (fa č. 50 a 51), so splatnosťou uvedenou v všetkých faktúrach 28.1.2013. Ako vyplýva z odporu proti platobnému rozkazu, splatnosť faktúr podľa žalovaného nastala v dňoch 21.4.2010 (rekonštrukcia ZŠ), 30.6.2010 (prístavba, nadstavba a stavebné úpravy - Obecný hasičský zbor) a 3.6.2010 (revitalizácia verejných priestranstiev Obce Sučany). Pohľadávky nemohli byť ani premlčané, nakoľko v zmysle § 397 OBZ je premlčacia doba 4 roky. Žalovaný ako objednávateľ mal zákonnú (§ 536 ods. 1 OBZ) aj zmluvnú povinnosť zaplatiť svoj záväzok právnenému predchodcovi žalobcu ako zhotoviteľovi cenu diela, na základe platného právneho titulu, lebo žalovaný nepreukázal, že ZoD, z ktorých nároky sú v tomto spore uplatnené, neboli schválené OZ. Ak žalovaný nemohol zaplatiť svoj existujúci záväzok z predmetných ZoD v lehote ich splatnosti, ako to vyplýva z § 548 ods. 1 prvá veta OBZ a zmluvného dojednaní čl. IV. bodu 4.1. predmetných zmlúv, lebo nedisponoval finančnými prostriedkami, nemožno potom úkon starostu, uznanie predmetných záväzkov veriteľovi, vyhodnotiť ako úkon v rozpore so zákonom v zmysle obrany žalovaného. Výpoveď žalobcu a svedkyne p. F. (ods. 41 spisu) potvrdzuje žalobcom uvedené okolnosti podpísania uznania záväzku, keď svedkyňa vypovedala zhodne so žalobcom, že sama dala návrh, aby sumu zaplatili po tom, keď dostanú finančné prostriedky z fondov, lebo žalovaný fin. prostriedky nemal. Svedkyňa potvrdila tiež, že starosta na OZ informoval o jej odporúčaní. Podľa okresného súdu, bolo poctivé za takejto situácie zabezpečiť existujúci záväzok žalovaného vo vzťahu k jeho veriteľovi, keď uznanie záväzku v zmysle § 323 OBZ je zabezpečovací inštitút a zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie jeho pohľadávky, keď existencia pohľadávky veriteľa, a teda záväzku na strane dlžníka, sa v čase uznania predpokladá; na základe uvedeného okresný súd prijal záver, že tento právny úkon - uznanie záväzku, nezaložil nový záväzok, z nového právneho titulu, lebo ani neplní uhradzovaciu funkciu, ani nespôsobuje zánik pôvodného záväzku a jeho nahradenie novým záväzkom. Výklad v zmysle vyjadrenia žalovaného prostredníctvom jeho PZ, podľa okresného súdu, by bol práve v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ), aj v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 OBZ), keď neschopnosť žalovaného splniť tento záväzok v čase jeho splatnosti, zmluvné strany riešili uznaním predmetných existujúcich záväzkov (uznať možno len existujúci záväzok). Keď žalovaný nemohol splniť svoj záväzok v lehote splatnosti, potom bolo spravodlivé zlepšiť aspoň procesné postavenie veriteľa tým, že sa mu uľahčuje vymôcť splnenie jeho pohľadávky zabezpečovacím inštitútom - uznanie záväzku, aj keď ide o zabezpečovací inštitút nižšej intenzity, lebo neplní uhradzovaciu funkciu, ako napr. ručenie. Účelom výkonu práva nie je len realizácia oprávnených hospodárskych záujmov jednej zmluvnej strany, čo by za situácie, keď žalovaný nemohol splniť svoj existujúci záväzok v lehote splatnosti, bolo dôvodné konštatovať. „Preto nebolo dôvodné vychádzať zo stanoviska ÚS SR v súvislosti s oprávnením starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach majetku obce, ak toto nakladenie s majetkom obce nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu OZ, ust. § 11 ods. 4 písm. a/ Zákona č. 369/1990 Zb.“

37. K námietke premlčania žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, okresný súd uviedol, že podľa § 407 ods. 1 OBZ začala plynúť nová štvorročná premlčacia doba od uznania, t.j. od 18.2.2013 a uplynula by 18.2.2017, pri aplikácii § 392 ods. 1 OBZ a § 397 OBZ, podľa ktorého je premlčacia doba 4 roky. Žaloba bola podaná na okresný súd pred uplynutím premlčacej doby dňa 23.4.2015.

38. Okresný súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani námietku žalovaného o neplatnosti uznania dlhu pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ). Podľa okresného súdu, listina uznanie dlhu na č.l. 16 spisu spĺňa zákonom predpísanú písomnú formu (§ 323 ods. 1 OBZ), obsahuje uznanie určitého záväzku, pričom Obchodný zákonník požaduje jednoznačné určenie uznaného záväzku bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť, za akceptácie, že aj v prípade uznania dlhu treba rešpektovať všeobecné požiadavky kladené na právne úkony. Ustanovenie § 323 ods. 1 OBZ nevyklučuje vymedzenie (identifikáciu) uznaného záväzku a jeho výšku odkazom na doklad - faktúru, čo je aj daný prípad. Predmetné uznanie dlhu uvádza výšku dlhu 209.640,99 Eur k dátumu 31.12.2012 a tento záväzok identifikuje odkazom na zaslané prílohy žalovanému, č. 1, 2 a 3. Tieto prílohy v zmysle č.l. 16/rub, 17 a 17/rub obsahujú identifikáciu záväzkov žalovaného a teda pohľadávok spol. SAGACITA, s.r.o., právneho predchodcu žalobcu, číslom dokladu a vyúčtovanou sumou, spolu sumu, ako je uvedená v samotnom uznaní dlhu zo dňa 18.2.2013, a to 209.640,99 Eur k 31.12.2012. Žalovaný nárok sa nachádza v prílohe č. 3 na č.l. 17/rub, identifikovaný číslom dokladu 49, 50, 51, dátumom, textom, ktorý zodpovedá číslu faktúry a roku vystavenia, identifikáciou dlžníka - žalovaného, číslom faktúry (č. 49, 50, 51), dlžnou sumou, k faktúre č. 49 vo výške 49.329,91 Eur, č. 50 vo výške 32.079,90 Eur a č. 51 suma 74.955,82 Eur, spolu žalovaná suma. Takto identifikovaný uznaný záväzok potom okresný súd nemohol vyhodnotiť ako neurčitý.

39. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že nebol preukázaný ani ďalší tvrdený dôvod neplatnosti uznania záväzku, pravosť podpisu konajúcej osoby. R. R. T., ktorý uznanie záväzku ako starosta obce dňa 18.2.2013 podpísal, potvrdil pravosť svojho podpisu tak v konajúcej veci ako aj v trestnom konaní, uznesenie KRPZ v Žiline zo dňa 4.8.2015, odôvodnenie na str. 7.

40. K námietke žalovaného, že nedošlo k schváleniu projektovaných investičných nákladov OZ, okresný súd odkázal na výpoveď svedka p. R. T. na pojednávaní dňa 22.6.2016 (ods. 54), že išlo o náklady, ktoré vyplývali z podpísanej zmluvy s príslušným ministerstvom, teda schválené príslušným ministerstvom. Tomu korešpondoval aj list žalovaného adresovaný právnemu predchodcovi žalobcu zo dňa 31.12.2012 (č.l. 10, ods. 23), v ktorom žalovaný už uviedol schválené celkové projektové investičné náklady stavby práve v súvislosti so skutočnosťou, že Obec Sučany podpísala zmluvy o poskytnutí nenávratného fin. príspevku. Žalovaný oznámil žalobcovi schválené celkové projektové náklady, a to ku každej zmluve samostatne - ZoD I. 822.165,23 Eur, ZoD II. 1.249.263,69 Eur a ZoD III. 534.664,90 Eur, pričom účtovaná suma v jednotlivých faktúrach zodpovedá 5 % zo schválených projektovaných investičných nákladov tej ktorej stavby podľa tohto listu. Svedok tiež vypovedal, že následne, ako vyšli jednotlivé výzvy, o čom žalovaného informovala spol. Sagacita, túto informáciu prerokoval na OZ, ktoré realizáciu projektu schválilo uznesením č. 77/2008, 5/2009, 7/2009. Uznesením 77/2008/III. písm. a/ schválilo predloženie žiadosti o NFP na realizáciu projektu „Rekonštrukcia ZŠ spojená so zlepšením energetickej hospodárnosti budovy a modernizáciu interiéru, uznesením č. 7/2009 zo dňa 2.9.2009 schválilo predloženie žiadosti o NFP na realizáciu projektu „Revitalizácia verejných priestranstiev Obce Sučany; uznesením č. 5/2009 schválilo predloženie žiadosti o NFP na realizáciu projektu „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravu objektov Obecného hasičského zboru Sučany“.

41. Okresný súd priznal žalobou uplatnený nárok v rozsahu výroku I. ako zmluvný nárok zo ZoD II., vyúčtovaný vo faktúre č. 50 v celom rozsahu 49.329,91 Eur, podľa čl. IV. bod 4.1 písm. c/ a zo ZoD III. vyúčtovaný vo faktúre č. 51 v celom rozsahu 74.955,82 Eur, podľa čl. IV. bodu 4.1 písm. c/. Žalobca sa stal vlastníkom žalobou uplatnenej pohľadávky v súlade s § 524 OZ Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou medzi Sagacita, s.r.o., IČO: 36 426 245 (zhotoviteľ zo ZoD I., II. a III.) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom zo dňa 23.6.2014 (č.l. 19 spisu).

42. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že zamietol nárok na zaplatenie ceny podľa ZoD I., vyúčtovaný vo fa č. 49 vo výške 49.329,91 Eur, s ohľadom na čl. VI. Dodatku č. 1 k MZ (č.l. 356). V zmysle uvedeného bolo podstatné, v akej výške bola zaplatená odmena podľa MZ, lebo podľa čl. VI. ods. 1, táto odmena má byť odpočítaná od konečnej fakturácie pri prvom projekte, ktorý získa nenávratný fin. príspevok. Uvedené zmluvné dojednanie má vplyv na výšku žalobou uplatneného nároku a aj na vyhodnotenie, či predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávok bola dôvodne postúpená celá žalovaná pohľadávka na žalobcu. Zhodnými vyjadreniami strán sporu (§ 186 ods. 2 CSP) bolo preukázané, že žalovaný vyplatil odmenu podľa MZ právnemu predchodcovi žalobcu vo výške 58.263,57 Eur.

43. Pokiaľ bola na pojednávaní dňa 16.10.2019 namietaná platnosť Dodatku č. 1, tak okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že Okresný súd Martin vo veci sp.zn. 17Cb/109/2015 sa vysporiadal s MZ v znení jej Dodatku č. 1 a 2. S právoplatnosťou vyslovil iba neplatnosť Dodatku č. 2 pre jeho neurčitosť. Iné dôvody neplatnosti zistené neboli. Z tohto právoplatného rozsudku okresný súd vychádzal v zmysle § 194 ods. 2 CSP.

44. Právna zástupkyňa žalobcu potom namietala, že nárok 58.263,57 Eur si mala žalovaná strana uplatniť vo vzťahu k právneho predchodcu žalobcu a nie voči žalobcovi, pretože to sú nároky medzi zmluvnými stranami, ktorou zmluvnou stranou žalobca nie je. Tento iba nadobudol pohľadávku od právneho predchodcu v rozsahu, ako si ju uplatnil v tomto spore. Okresný súd uviedol, že predpokladom platnosti postúpenia pohľadávky je aj existencia postupovanej pohľadávky. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku, podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prešlo aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Jedným zo základných predpokladov postúpenia musí byť aj existenciu postupovanej pohľadávky.

45. Podľa Dodatku č. 1 MZ, odmena v zmysle čl. VI. ods. 1 tejto zmluvy bude odpočítaná od konečnej fakturácie pri prvom projekte, ktoré získa nenávratný fin. príspevok. Prvým projektom, ktorý získal nenávratný fin. príspevok, bola Rekonštrukcia ZŠ. Zmluva o poskytnutí NFP na predmetný projekt bola podpísaná k dátumu 31.12.2012. Bolo dôvodné pri faktúre č. 49 vychádzať z uvedeného Dodatku č. 1, podľa ktorého, v rozsahu vyplatenej odmeny podľa čl. VI. ods. 1 MZ, vznikla okamihom získania nenávratného fin. príspevku na prvý projekt pohľadávka žalovaného proti žalobcovi. Nárok právneho predchodcu žalobcu proti žalovanému, vyúčtovaný vo faktúre č. 49 zanikol a v čase postúpenia pohľadávky dňa 23.6.2014 teda tento nárok postupcu neexistoval a preto nemohol byť postúpený na žalobcu, s ohľadom na zánik tejto pohľadávky podľa dohody - Dodatku č. 1. Túto okresný súd vyhodnotil v zmysle § 581 ods. 3 OZ, podľa ktorého, dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnáť aj pohľadávky uvedené v odsekoch 1 a 2. V zmysle § 580 poslaná veta OZ, zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

46. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že právny zástupca žalovaného namietal, že je dôvodné, aby sa zvyšok nároku žalovaného proti žalobcovi, ktorý bol vyplatený podľa MZ vo vyššom rozsahu, ako vyúčtovanie vo faktúre č. 49 na prvý projekt, započítal na nároky vyúčtované v ďalšej faktúre. Okresný súd vychádzal z obsahu Dodatku č. 1, ktorého obsahom je dohoda o zápočte na konkrétne, určité pohľadávky, a to pohľadávka žalovaného proti žalobcovi vo výške odmeny podľa MZ a táto podľa VI. ods. 1 má byť odpočítaná (započítaná) od pohľadávky žalobcu proti žalovanému pri konečnej fakturácii pri prvom projekte, teda od pohľadávky, ktorá sa týka vyúčtovania prvého projektu, vo faktúre č. 49. Preto nebolo dôvodné urobiť zápočet vo zvyšku vyplatenej sumy - odmeny v zmysle čl. VI. ods. 1 MZ, nad rámec vyúčtovania vo faktúre č. 49, lebo vyúčtovanie vo faktúrach č. 50 a 51 nie je predmetom dohody.

47. Žalovaný žiadal, aby okresný súd vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní 30.6.2016 (č.l. 335 a nasl., zápisnica o pojednávaní na str. 16), že: „...Je to 58.263,67 Eur, ktorá skutočne by mala byť odpočítaná od žalovanej sumy z titulu nároku ceny za predmet ZoD, ktorá sa týka hasičiarne,“ vyhodnotil ako vzdanie sa časti nároku. Okresný súd uviedol, že toto vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu bola argumentácia na vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k Dodatku č. 1 k MZ a k jeho požiadavke odpočítať od konečnej faktúry pri prvom projekte odmenu v zmysle čl. VI. ods. 1 MZ. Právny zástupca žalobcu na to reagoval a vysvetlil, že 58.263,67 Eur je suma, ktorú žalobca dostal ako pevnú odmenu z titulu MZ a 5 % z objemu projektovaných investičných nákladov je odmena, ktorá bola dohodnutá pre prípad, ak bude projekt úspešný. V takom prípade bude paušálna odmena z MZ odpočítaná na 5 %, ktoré sa majú doplatiť, čo nebolo možné vyhodnotiť ako vzdanie sa časti uplatneného nároku podľa § 286 CSP. A to ani vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu: „My túto okolnosť uvedenú PZ žalovaného, že by sa mala celá odmena z MZ 58.263,67 Eur plus tá, ktorá je žalovaná, 22.712,87 Eur, odpočítať od tejto odmeny, ktorá je predmetom tohto konania, a teda za prvý projekt“. Právny zástupca žalobcu vykonal výklad zmluvného dojednania podľa Dodatku č. 1 k MZ, teda nešlo o vzdanie sa nároku podľa § 286 CSP.

48. Pokiaľ okresný súd vyhodnotil ZoD ako platne uzatvorené, potom sa už nezaoberal argumentáciou žalobcu, prednesenou na pojednávaní dňa 22.6.2016, aby okresný súd v prípade, ak vyhodnotí

predmetné zmluvy ako absolútne neplatné, zaviazal žalovaného zaplatiť žalovaný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, preto nebolo dôvodné v tomto smere vykonať ani dokazovanie.

49. Okresný súd zamietol návrh právneho zástupcu žalovaného na dokazovanie pravosti podpisu p. R.. T. na uznaní dlhu, a to znaleckým dokazovaním, z dôvodu, že pravosť podpisu konajúceho p. R.. T. pri podpise predmetného uznania dlhu mal okresný súd preukázanú výsluchom svedka p. R.. R. T., ktorý nerozporoval svoj podpis na predmetnom uznaní. Bolo dôvodné vychádzať aj z konania, sp.zn. ČVS: KRP: 27/2-VYS-ZA-2015, keď trestné stíhanie bolo zastavené, lebo tam opísaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V súvislosti s vyhodnotením listinného dôkazu - uznania pohľadávok, jeho pravosti, okresný súd vychádzal aj z tohto právoplatného rozhodnutia v súlade s § 193 tretia veta CSP, podľa ktorého, ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, keďže nebolo preukázané, že predložením dokladu o uznaní pohľadávok bol spáchaný trestný čin.

50. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaným označená judikatúra nebola aplikovateľná na súdenu vec, lebo tam vyslovené závery o neplatnosti právnych úkonov, ktoré uzatvorili obce so svojimi zmluvnými partnermi, vychádzali z iného skutkového stavu ako v súdenej veci, a teda, že právne úkony obce, pri ktorých konal starosta obce, podliehajúce schváleniu obecným zastupiteľstvom, neboli pred podpisom starostom obce schválené obecným zastupiteľstvom, čo nie je daný prípad.

51. Proti tomuto rozsudku podal rozsiahle (čo do počtu strán, hustoty a veľkosti písma) odvolanie žalovaný v časti týkajúcej sa výrokov I. a III., a to z dôvodov v § 365 ods. 1 CSP písm. d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. „Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový súd vychádzal výlučne z toho, že žalobca čiastočne plnil zo zmlúv o dielo (z ktorých odmenu si nárokuje) a toho, že žalovaný uhradil časť odmeny. Tomuto faktu prvostupňový súd svojvoľne a účelovo prispôbil vyhodnotenie dôkazov (body 67, 68, 70, 73, 74, 77, 80, 84 rozhodnutia), právnych predpisov bod 66, 70, 74, 75, 76, 79, 82, 85, 86), predloženej judikatúry (body 68, 69, 74, 79 rozhodnutia) a absolútne nevysporiadanie sa s namietanými principiálnymi rozpormi s právnymi predpismi, a to ich hrubou ignoráciou v odôvodnení (napr. neúčinnosť zmluvy o postúpení, schválenie právneho úkonu, úvahy o rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, potreba schválenia uznania dlhu v obecnom zastupiteľstve).“ Žalovaný v odvolaní namietal, že prvostupňový súd rozhodoval s absolútnym nepochopením právnych predpisov týkajúcich sa fungovania samosprávy a nakladania s obecným majetkom. Napadnutý rozsudok bol podľa žalovaného v rozpore s § 220 ods. 2 CSP.

52. Žalovaný namietal v konaní aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu pre neúčinnosť zmluvy o postúpení, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť žalovaný nárok od spol. Sagacita, s.r.o. z dôvodu, že nedošlo k jej uloženiu spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín v zmysle § 59a OBZ v znení účinnom do 01.01.2016, podľa ktorého, ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo spoločníkom za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty základného imania, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom. Táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v Zbierke listín. Je pritom zrejmé, že odplatná zmluva o postúpení pohľadávky sa uzatvárala medzi spoločnosťou Sagacita, s.r.o. a jej spoločníkom a jej predmetom bolo nadobudnutie odplaty spol. Sagacita, s.r.o. za postúpenú pohľadávku vo výške 156.365,63 Eur., t.j. 2.355,26 % základného imania spol. Sagacita, s.r.o. (6.639,- Eur). Obe strany teda nadobúdali určité majetkové práva a jednalo sa o zmluvu s tzv. konfliktom záujmov. Poukázal na to, že „pojmem majetok vymedzuje len a výlučne právna teória a zahŕňa nehnuteľné veci a hnutelné veci vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva, ktoré sú prevoditeľné a majú potenciónnu majetkovú povahu. Je pritom zrejmé, že vzhľadom na odplatnosť zmluvy v danom prípade obe strany tak postupca ako i postupník nadobúdali majetok, ktorý bol v zmluve o postúpení vymedzený. Z uvedeného dôvodu je teda zrejmé, že boli naplnené podmienky na aplikáciu ustanovení § 59a Obch. zák. a to jednak vzhľadom na majetkovú povahu vzájomných protiplnení a skutočnosť, že v danom prípade dochádzalo k transakcii s konfliktom záujmov medzi spoločníkom, ktorý mal v spoločnosti kvalifikovanú účasť a spoločnosťou.“

53. Žalovaný v odvolaní uviedol, že v uvedenom smere na pojednávaní dňa 5.12.2019 namietal aktívnu vecnú legitimitu žalobcu pre neúčinnosť zmluvy o postúpení, z vyššie uvedeného dôvodu a pred skončením dokazovania vo veci predložil okresnému súdu výpis zo zbierky listín spol. Sagacita, s.r.o., z ktorého vyplýva nesplnenie povinností podľa 59a Obchodného zákonníka. „(rozhodnutie KS ZA 13CoKR/12/2017 z 25.10.17, rozhodnutie KS ZA 6Co/87/2017 z 29.5.2017, rozhodnutie KS BA 6Co/380/2012 z 28.10.2013, rozhodnutie KS Trnava 31Cob/71/2017 z 15.8.2018“ Najvyšší súd SR zo dňa 26.03.2013, sp.zn. 4 Cdo 56/2012: „Povinnosť súdu riadne odôvodňovať rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov“. Tiež citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1ObdoV/10/2012.

54. V odvolaní žalovaný namietal závery uvedené v odseku 66. rozsudku okresného súdu v rovine nesprávneho právneho posúdenia okresného súdu žalovaného, ktorý podľa neho mal byť posúdený ako spotrebiteľ, keďže pre status spotrebiteľa „sa v čase uzatvorenia zmlúv na OHZ a ZŠ nevyžadovala fyzická osoba.“ „Definícia spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 OZ v čase uzatvorenia zmlúv na ZŠ(1.4.2008) a OHZ (1.8.2008) bola: spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom bola preto aj fyzická aj právnická osoba.“ „Definícia spotrebiteľa v súčasnosti je: Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“ „Prvostupňový súd svojvoľne a účelovo zmenil definíciu spotrebiteľa. Došlo tak k naplneniu odvolacieho dôvodu dľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP - nesprávne právne posúdenie veci. Správne právne posúdenie statusu žalovaného ako spotrebiteľa je pritom obzvlášť dôležité pre správne právne vyhodnotenie ďalších dojednaní v zmluvách o dielo (napr. zmluvné pokuty vo výške 0,5% denne zo žalovaného nároku) ako neprijateľných zmluvných podmienok!“

55. V odvolaní žalovaný namietal odsek 67. rozsudku okresného súdu, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia súdu ako aj jeho nesprávne skutkové zistenie o platnosti uznesenia č. 16/08 bod II a jeho súladu s § 39 OZ zo základného matematického dôvodu. Podľa prvostupňového súdu uznesením 16/08 mali byť schválené tri ZoD so spol. Sagacita, s.r.o. pričom svoje posúdenie súd odôvodnil zmením bodu II „OZ súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo so spoločnosťami EFO CONSULTING, s.r.o., Sagacita, s.r.o. a Europrojekty - N. T.“, t.j. išlo o zmluvy s 3 subjektmi. Ak s EFO CONSULTING, s.r.o. a Europrojekty - N. T. bolo uzatvorené po jednej zmluve, tak spolu so spol. Sagacita, s.r.o. (3 ZoD) malo ísť o 5 zmlúv. Na zastupiteľstve dňa 23.1.2008 však boli prerokované iba 3 zmluvy, ako to vyplýva zo zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva obce Sučany zo dňa 23.01.2008 (predloženej na pojednávaní dňa 5.5.2016), z výpovede p. F. dňa 5.5.2016, str. 13 zápisnice, p. F. str. 18 zápisnice z pojednávania 5.5.2016, p. T. na str. 41 zápisnice z pojednávania 5.5.2016 ako aj zo samotného zdôvodnenia rozsudku v bode 71.

56. V odvolaní žalovaný namietal, podľa neho hrubý a „ničím nepodložený záver vyhodnotenia svedeckých výpovedí poslancov. Zo svedeckých výpovedí vyplýva:

- Schvaľovanie ZoD vylúčili p. M., p. F. (vedel len o mesačnej platbe z MZ), p. F. (bod 44 R), p. A. (bod 46 R), p. Y. (bod 47 R), p. F. (bod 48 R), p. Y. (bod 49 R),

- Naopak, to že schválili MZ a vedeli len o mesačnej odmene spol. Sagacita, s.r.o. podľa Mandátnej zmluvypotvrdili: p. M., p. F., p. F., p. F., p. R., p. A., p. F., p. Y., p. U. - bývalý prednosta OcÚ.

- Schválenie ZoD potvrdil len p. R. (bod 45 R), ale ten vypovedal, že nie na danom OZ, „Takýto vzor koloval, ale nie, keď bola podpísaná MZ. Táto zmluva kolovala, podpisovali ju štatutári. Na zastupiteľstve, myslím, že na tom ďalšom, v januári, sme mali to prvé, kde sa odsúhlasila MZ, tá bola podpísaná,“ (str. 27 zápisnice z pojednávania 5.5.2016). - súd účelovo upravil výpoveď a vytrhol ju z kontextu celej výpovede svedka.“ „Forma resp. dojem z výpovedí svedkov - poslancov len zodpovedá situácii, keď 10-ti členovia kolektívneho orgánu vypovedajú bez prípravy o jednom z ich stoviek uznesení po 8 rokoch navyše na pojednávaní trvajúcim skoro 8 hodín so značným rozsahom kladených otázok. Svedkovia - poslanci si nepamätali všetky detaily daného zasadania presne, avšak ich výpoveď k prejednávanej veci je jasná a jednoznačná: predmetné zmluvy o dielo ani vzor zmluvy o dielo predložený p. F. neschválili. Práve skutočnosť, že si nepamätali detaily zasadania obecného zasadnutia spred 8-mich rokov svedčí o autentickejši ich výpovedí, na rozdiel od slovné ZOSÚLADENÝCH výpovedí p. L., p. F. a p. T.. Zo

zvukového záznamu z pojednávania z 05.05.2016 je zrejmé, že p. F. na konci svojho výsluchu sa obrátila na žalobcu resp. právneho zástupcu žalobcu s otázkou, či dobre vypovedala.“

57. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „Výpovede svedkov nemôžu vykladať uznesenie - uznesenia OZ musia byť nevyhnutne objektívne zistiteľné! Tento právny názor je judikovaný Nálezom Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 165/2012 ako aj Nálezom II. ÚS 922/2016 a v neposlednom rade i v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vid' rozhodnutia 3 Obdo 21/2002 publikovanom aj v časopise Zo súdnej praxe 77/2004, 5Obdo 45/2013 pričom jedným z posledných rozhodnutí je rozhodnutie 5Obdo/44/2018. Okresný súd sa odchýlil od právneho názoru najvyšších súdnych autorít, pričom existenciu svojho odklonu náležite neodôvodnil!“

58. V odvolaní žalovaný namietal, že by na OZ 23.1.2008 mal byť schvaľovaný návrh ZoD v znení podľa čl. 177 spisu. Tento návrh zmluvy predložila okresnému súdu p. F. na pojednávaní 5.5.2016. Okresný súd automaticky prebral výpoveď svedkyne p. F. a ani nezdôvodnil, prečo pri „hodnotení výpovede F. a ako aj výpovede bývalého starostu T. okresný súd nezohľadnil skutočnosť, že v prípade ak by vypovedali tak, že uvedená zmluva nebola prerokovaná na obecnom zastupiteľstve a napriek tomu došlo k jej uzatvoreniu, vystavili by sa nebezpečenstvu trestného stíhania, nakoľko by vyšla na povrch ich svojvôľa pri uzatváraní predmetnej zmluvy a porušenie povinností pri správe cudzieho majetku. Zároveň súd pri hodnotení dôkazov o tom, aké zmluvy boli schválené na OZ 23.1.2008 vychádzal prekvapujúco nie z výpovedí poslancov, ktorí o týchto zmluvách hlasovali, ale z výpovedí osoby, ktorá veriteľovi podpísala uznanie dlhu bez akejkoľvek protihodnoty a osoby, ktorá bola v r. 2011 odvolaná z funkcie kontrolórky pre neplnenie svojich povinností, a teda má osobný záujem spôsobiť škodu svojmu bývalému zamestnávateľovi. Žalovaný poukazuje na fakt, že bývalý starosta predmetné uznesenie o odvolaní č. 7/2011 ako aj uznesenia č. 3/2011 a 5/2011 o upozornení na neplnenie povinností kontrolórky sa snažil pozastaviť pre rozpor so zákonom o obecnom zriadení. Zároveň žalovaný namietal vierohodnosť svedkov p. T. a p. F. z dôvodu, že ich svedeckú výpoveď navrhoval žalobca.“

59. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd bol povinný na výsluch svedkov - p. R.. T. ako vtedajšieho starostu a p. F. ako vtedajšej hlavnej kontrolórky nazerať cez aplikáciu doktríny R.A.V.E.N. Po zohľadnení tejto doktríny bolo podľa žalovaného zrejmé, že napriek povinnosti svedkov pravdivo vypovedať - svedkovia p. R.. T. a p. F. - navrhnutí žalobcom na vypočutie nemohli byť nikdy hodnoverní, nakoľko by svojou výpoveďou znehodnotili svoje dovtedajšie faktické kroky a vystavili by sa riziku trestného stíhania.

60. Žalovaný v odvolaní namietal odsek 69. napadnutého rozsudku a tiež uviedol, že okresný „súd si zároveň mylí účel a predmet zmluvy. Uvádza (na základe výpovedí p. L. a p. T.), že účel zmluvy mohol byť určený a doplnený až následne. Účelom zmluvy je to, čo sa má ňou dosiahnuť - v tomto prípade uzatvorenie zmluvy o NFP. Predmetom zmluvy je to, čo má podľa nej spol. Sagacita robiť - v tomto prípade vypracovanie žiadosti o NFP. Do návrhu zmluvy bola dopĺňaná časť predmetu - konkrétne projekty. Prvostupňový súd v tomto bode rozhodnutia uvádza, že mal byť do zmluvy dopĺňaný účel a že predmet zmluvy je kompletný - ide absolútne nejasné, právne nezrozumiteľné a nepodložené úvahy.“

61. Žalovaný namietal v odvolaní absolútnu neurčitost' a neexistenciu uznesenia OZ č. 16/08 s poukazom na rozhodnutia sp.zn. „5Obdo/44/2018, Nález ÚS III. ÚS 398/08, rozsudok Najvyššieho súdu 2 Cdo 284/20062, ale aj rozsudok NS SR Sžo 277/2008“ a zdôraznil „existenciu a naplnenie tak formálnych ako i materiálnych náležitostí tohto prejavu.“ Materiálne náležitosti uznesenia predstavujú jadro prejavu vôle. Existencia minimálne dvoch materiálnych náležitostí z uznesenia č. 16/2008 nevyplývala a existenciu uvedených náležitostí nebolo možné dovodiť. Uvedenými náležitosťami je vymedzenie: a) predmetu zmluvy a b) vymedzenie odplaty (resp. spôsobu jej určenia alebo prejavu vôle uzavrieť zmluvu bez jej určenia).

62. Skutočnosť, že v čase udeleného súhlasu nebol zrejmý predmet zmluvy, vyplývala podľa žalovaného z ods. 69. odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom sa „konštatuje, že v zmluve bol vymedzený len jej účel nie predmet zmluvy. Preto obecné zastupiteľstvo nemohlo nikdy udeliť súhlas s uskutočnením konkrétneho majetkovoprávneho úkonu a uzatvorenie zmluvy o dielo predstavovalo svojvôľu bývalého starostu obce.“ Okresný súd v danom prípade argumentoval použitím výkladového pravidla podľa § 266 ods. 3 OBZ. Žalovaný poukázal na to, že výkladom možno iba zisťovať obsah právneho úkonu a nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. „Súd v tomto prípade dopĺňal rozhodovanie poslancov, čo je

absolútne neprípustné.“ „Komplexnosť ochrany verejných financií a fungovania samosprávy dotvára fakt, že starosta môže uzatvárať zmluvy len také, ktorých plnenia sú premietnuté v rozpočte“ a „naopak, len to čo je schválené v rozpočte môže byť zazmluvnené. V tomto prípade sa však do rozpočtu nepremietli žiadne plnenia zo ZoD. Na rozdiel od zmlúv o NFP pre rovnaké projekty, pri ktorých bol už na OZ kde bola schválená zmluva o NFP aj zároveň zmenený rozpočet“. „Okrem toho v uvedenom uznesení 16/2008 absentovalo vymedzenie odplaty alebo prejavu vôle schváliť ZoD bez určenia odplaty - zdôvodnenie žalovaný uvádza k bodu 75 R, čo predstavuje ďalší dôvod na neplatnosť uznesenia pre jeho neurčitost.“

63. V odvolaní žalovaný namietal ods. 71 napadnutého rozsudku a tiež poukázal na odsek 72 napadnutého rozhodnutia a namietal, že by mandátna zmluva mala byť podklad pre schválenie zmlúv o dielo, a to z rovnakých dôvodov ako v odseku 69. rozhodnutia: a) neexistencia predmetu zmluvy a b) vymedzenie odplaty (resp. spôsobu jej určenia alebo prejavu vôle uzavrieť zmluvu bez jej určenia).

64. Odsek 73. rozhodnutia okresného súdu namietal žalovaný z dôvodu, že „ V tomto bode absolútne nie je uvedené ani zdôvodnená námietka žalovaného voči bodu III uznesenia. Podmienka v bode III uznesenia 16/08 znela:....po predchádzajúcom odporúčení hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja. Súd v tomto bode uvádza nelogicky ako splnenie podmienky podľa bodu III uznesenia 16/08 to, že sa schválila MZ. Ad 74 rozhodnutia prvá veta: Žalovaný namietal použitie výkladového pravidla podľa § 266 ods. 3 ObZ. pri vyhodnocovaní uznesenia 16/08 s poukazom na svoje zdôvodnenie k bodu 69 rozhodnutia pod písm. b).“

65. Žalovaný namietal, že v odseku 74. rozhodnutia druhá veta, že „Súd preukazuje v odôvodnení svoje nepochopenie fungovania samosprávy a jej orgánov. Úlohou poslancov nie je namietat právne úkony, ale rozhodovať o najdôležitejších otázkach života obce (§ 11 ods. 4 z. o obecnom zriadení)! Namietanie úkonov obce je v kompetencii kontrolóra! Orgán samosprávy nemôže robiť to, čo nemá v zákone povolené! To sú základné princípy fungovania samosprávy. Poslanci majú oprávnenie poveriť kontrolórku výkonom kontroly a kontrolórka má povinnosť takú kontrolu vykonať.“ Žalovaný namietal skutkové zistenie okresného súdu o tom, že nik ho nenamietal uzatvorenie zmlúv. Z dokazovania vyplynul podľa žalovaného opak „P. M. uviedla, že namietala ZoD (str. 6 zápisnice z pojednávania 5.5.2016), čo potvrdila p. F. (str. 20 zápisnice 5.5.2016) a p. F. (str. 31 zápisnice 5.5.2016), p. Y. potvrdil, že ich namietal p. T. ako nový kontrolór r. 2012 (str. 29 zápisnice z 5.5.2016), p. Y. potvrdil namietanie na str. 34 zápisnice 5.5.2016. Za predpokladu riadneho výkonu kontrolnej činnosti hlavnej kontrolórky p. F. by k odhaleniu prekročení právomocí štatutára došlo už skôr. Žalovaný uviedol, že správanie strán v žiadnom prípade nemôže konvalidovať absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Ak okresný súd bral plnenie strán ako základ svojho rozhodnutia, tak úplne opomenul, že existuje aj možnosť vzniku bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia z neplatných právnych úkonov.

66. V odvolaní žalovaný uviedol, že „Obrátenie sa na súd bolo poslednou možnosťou žalovaného o poskytnutie ochrany správy majetku obce, avšak súd nepochopiteľne, a absolútne neodôvodnene s prekrútením listinných dôkazov, výpovedí a odignorovaním judikatúry dal za pravdu žalobcovi. V čase, keď zákonodarca postupne zaviedol finančnú kontrolu, rozpočtové pravidlá, sprísnenie zákona o majetku obcí, zverejňovanie zmlúv, infozákon, sprísnenie verejného obstarávania, register partnerov verejného sektora, v čase keď judikatúra kladie čoraz väčší dôraz na ochranu verejných financií, tak Okresný súd Martin rozhodol na základe lapidárneho faktu: strany plnili - zmluva je platná.“

67. Odvolateľ namietal odsek 75. rozhodnutia okresného súdu, pričom poukázal na skutočnosti plynúce z dokazovania, že žiadne ZoD (z ktorej si žalobca uplatňuje žalovaný nárok) 23.1.2008 neboli schválené, z dôvodu opatrnosti však uviedol, že v prípade druhej časti ceny za dielo dohodnutej výpočtom, možnosť určiť cenu za dielo určením spôsobu jej určenia v zmysle § 536 ods. 3 OBZ je potrebné vykladať tak, že výška ceny za dielo je v každom okamihu od uzatvorenia zmluvy určiteľná a najmä, výška ceny za dielo je stranám známa (napr. stanovenie ceny za dielo rozpočtom). Ak by tomu tak nebolo, išlo by totiž o prípad neurčenia ceny za dielo (ktorá by sa určovala až následne po jeho dokončení). V prípade dohody o tejto časti ceny za dielo stanovenej ako „5% zo schválených projektovaných investičných nákladov“ však stranám nemohla byť cena za dielo známa ani okrajovo, nakoľko výšku projektovaných investičných nákladov určoval zhotoviteľ po uzatvorení zmlúv o dielo dodaním stavebného projektu (buď na základe zmluvy o dielo alebo na základe dodania stavebných projektov - bez objednávok zo strany žalovaného). Zároveň by v prípade výkladu tohto ustanovenia tak, že ide o spôsob určenia ceny známy, je toto ustanovenie v podmienkach samosprávy v zmysle ustálenej súdnej praxe neaplikovateľný.

Vytýkal okresnému súdu, že opomína: „a) účel ustanovení § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a skutočnosť, že obec je verejnoprávnou korporáciou, pri ktorej nakladaní s majetkom sa uplatňujú osobitné pravidlá transparentnosti a hospodárnosti a b) že v prípade, ak strany prejavia vôľu platne uzatvoriť zmluvu o dielo bez určenia ceny podľa § 536 ods. 3 ObZ, v danom prípade sa uplatňuje pravidlo stanovené v § 546 druhá veta ObZ, že objednávateľ je povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy za obdobných obchodných podmienok“.

68. V odvolaní žalovaný namietal odsek 77. napadnutého rozhodnutia: „že bol daný výslovný súhlas poslancov OZ so ZoD podľa vzoru č.l. 177: - uvedené nie je zachytené ani v zápisnici ani v uznesení, - nevychádza z výpovede žiadneho poslanca, - v čiernej knihe je iná zmluva o dielo, - ZoD č.l. 177 sa v čiernej knihe nenachádza.“

69. Žalovaný v odvolaní namietal „nepochopiteľný záver súdu o nepreukázaní čiernej knihy na obecnom úrade. Existenciu čiernej knihy potvrdila p. F. (bod 41 rozhodnutia) a p. T. (str. 41 zápisnice z 5.5.2016)!!! Napriek tomu súd vyhádza z výpovede p. V., ktorá si nepamätala tvorbu čiernej knihy - pretože pracovala na obecnom úrade iba do marca 2008! To opätovne svedčí o tom, že súd úplne zjavne prispôbil dôkazy svojmu svojvoľnému rozhodnutiu.“ K odseku 78. napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že primárne v danom smere zotrváva na doterajších svojich vyjadreniach. V zmysle ustálenej praxe, kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o konkrétnom majetkovom právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Uvedený záver je viac menej následne pretransformovaný do viacerých rozhodnutí „všeobecných súdov viď rozsudok KS KE 2Cob/100/2016, KS ZA 10Co/292/2017, KS KE 3Cob/35/2017, na ktoré žalovaný v konaní poukazoval, a ktoré súd v napádanom rozsudku bez odôvodnenia odignoroval“. Zároveň sa okresný súd vôbec nevysporiadal s faktom, že do čiernej knihy bol založený iný vzor zmluvy o dielo. „Bod 78. rozhodnutia: žalovaný namietal závery súdu v tomto bode s poukazom na svoje odôvodnenie k bodu 68 rozhodnutia.“

70. Žalovaný namietal, odsek 79. napadnutého rozhodnutia, s tvrdením o absolútnej neplatnosti zmluvy pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní. „V bode 79. súd uvedenú námietku neakceptoval, a vychádzal z nepreukázanej argumentácie pz žalobcu, že ÚDAJNE došlo k riadnemu procesu výberu zmluvného partnera a súčasne, s nelogickým zdôvodnením vo vzťahu k námietke žalovaného, a to že nemal preukázané žeby bol podaný návrh na určenie neplatnosti ZoD v zmysle § 148 zákona o verejnom obstarávaní.“ Zároveň poukázal na rozhodnutia „Najvyššieho súdu 3Obdo/40/2015 ako i rozhodnutie KS KE 2Cob/100/2016.“

71. Odvolateľ citoval v odvolaní z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 69/2010 ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Obdo/21/2009, mal za to, že okresný súd sa odchyľil od právneho názoru najvyšších súdnych autorít, pričom existenciu svojho odklonu neodôvodnil. Existencia verejného obstarávania a jeho vykonania v konaní pritom podľa žalovaného nebola preukázaná a zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplývala. „Samotným vykonaním verejného obstarávania mohla byť dosiahnutá podstatne výhodnejšia ponuka. V tomto smere žalovaný poukazuje na obdobné zmluvy uzatvorené na vypracovanie žiadostí o NFP, kde odmena za jej spracovanie je vo výške 1.000,- Eur príp. vo výške 200,- Eur. Je teda zrejmé, že v prípade dodržania zákona o verejnom obstarávaní bolo možné pri dodržaní zásad transparentnosti dosiahnuť podstatne lepšie podmienky pre žalovaného.“

72. Vo vzťahu, že žalobca požaduje len zaplatenie odmeny za svoju činnosť, žalovaný poukázal v odvolaní na to, že „žalobca už obdržal adekvátnu odmenu za svoju činnosť v to čase, a to sumu vo výške 67.346,91 Eur, čo predstavuje sumu 5,21 % zo získaného NFP. Samotná odmena zhotoviteľa pozostávala z dvoch častí - fixnej (čl. IV písm. a) a príp. b) Zmlúv o dielo) a percentuálnej. Fixná časť odmeny bola vo výške 67.346,91 Eur. Percentuálna vo výške 156.365,63 Eur. Spolu ide o sumu 222.730,54 Eur. Čo v pomere k získanému NFP vo výške 1.290.715,35 Eur predstavuje odmenu vo výške 17,25%, a to iba za podanie žiadosti o NFP, výsledkom ktorej bola uzatvorená zmluva o NFP. Žalovaná odmena je výrazne nadštandardná, keďže nie je výsledkom verejného obstarávania ako aj s uzatvorením tejto zmluvy nedalo obecné zastupiteľstvo súhlas. Tvrdeniu žalovaného o nadštandardnosti odmeny svedčí skutočnosť, že pri výške žalovaným obdržaného NFP za predmetné tri projekty v sume 1.290.715,35 Eur doposiaľ obdržal žalobca 330.976,36 Eur a nárokoval si ďalších 156.365,63 Eur a 22.712,87 Eur (sp. zn. 17Cb/109/2015), t.j. celková výška jeho nárokov voči žalovanému za služby pri

obstaraní NFP vo výške 1.290.715,35 Eur je suma 510.054,86 Eur. Zmluva o NFP však nepredstavuje reálne získanie NFP - pre to je potrebné splniť oveľa zložitejšie kumulatívne podmienky - kroky, ako napr. riadne verejné obstarávanie zhotoviteľa diela, riadne zhotovovanie diela v súlade s podmienkami NFP, riadne zaslanie žiadosti o platbu, udržanie projektu (štandardne 5 rokov) spolu so zasielaním monitorovacích správ atď.“ Žalovaný pritom poukázal už na svoje predchádzajúce vyjadrenie a to, že samotné plnenie malo vady napríklad vykonanie nesprávneho verejného obstarávania pri ZŠ ako skutočnosť, že žalobca nerobil monitorovacie správy ani suport pri stavbe projektov.

73. V odvolaní žalovaný uviedol, „Bod 80 rozhodnutia: Súd prisvedčil p. F., že odporúčala posunúť splatnosť faktúr. V čase vystavenia faktúr p. F. nebola kontrolórkou! Tj. na OZ ani starostovi nemohla nič odporučiť.“ Žalovaný poukázal na základný fakt, že k posunu splatnosti faktúr, ale nedošlo. Došlo iba podľa žalovaného k údajnému uznaniu dlhu, ale bez náležitého protiplnenia vo forme posunu splatnosti alebo dohody o splátkach. Uznanie dlhu predstavuje záväzkovoprávny úkon - zabezpečovací inštitút a takto je i vymedzený tak teóriou civilného práva a tiež je „zaradený v systematike občianskeho práva“. Je pravdou, že uvedeným úkonom priamo nevzniká nový záväzkovoprávny vzťah, avšak s jeho existenciou sú spojené určité hmotnoprávne účinky, ktoré dopadajú na hmotnoprávne postavenie subjektov hmotnoprávneho vzťahu. „Keďže ide o záväzkovoprávny úkon je zrejmé, že má i majetkovoprávnu povahu a teda jedná sa o majetkovoprávny úkon, ktorý pre svoju platnosť vyžaduje udelenie súhlasu obecného zastupiteľstva. V tomto smere poukazujeme, že § 11 ods. 4 z. o obecnom zriadení upravuje ako základ kompetencií OZ a obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce pričom výklad uvedeného ustanovenia je v kontexte nálezů Ústavného súdu III. ÚS 398/08 potrebné vnímať extenzívne a právomoci starostu obce zas zužujúco.“ Uznanie dlhu na 156.000 Eur je základná otázka života obce, nakoľko to predstavuje vzhľadom na rozpočet obce sumu jeho ročných investícií je teda zrejmé, že uznanie dlhu v tak rozsiahlom meradle predstavuje základný a dôležitý úkon obce, ktorý starosta mohol vykonať len s jeho súhlasom, keďže obecné zastupiteľstvo je orgánom, ktorý kreuje vôľu obce pri jej majetkových úkonoch.

74. Okrem toho samotný okresný súd mal podľa uvedení žalovaného v odvolaní určitým spôsobom dezinterpretovať okolnosti uznania dlhu. Samotný žalobca (nie žalovaný) uvádzal vo svojich prednesoch, že uznaním dlhu chcel na žiadosť obce posunúť lehotu splatnosti záväzku do momentu pripísania prostriedkov z NFP, a preto je v uvedenom uznaní použitá i uvedená formulácia, že k úhrade dôjde až po pripísaní prostriedkov z NFP. Žalovaný uvádzal, že po doručení faktúr na konci roka 2012 obecné zastupiteľstvo za účasti starostu riešilo otázky súvisiace s predloženými faktúrami. Keďže o existencii uvedeného nároku sa dozvedelo až v uvedenom čase a dovtedy o jeho existencii nemalo vedomosť (zo strany vedenia obce boli informovaní výlučne o nárokoch len z mandátnej zmluvy) tak jedným z návrhov bolo i oddialenie splatnosti do momentu pripísania prostriedkov z NFP. Žalobca nepredniesol žiaden relevantný dôkaz o platobnej neschopnosti žalovaného. V tomto smere žalovaný predložil mailovú komunikáciu medzi vtedajším starostom a žalobcom. Z uvedenej komunikácie vyplýva, že dňa 20.02.2013, t.j. pár dní po údajnom uznaní dlhu bol zo strany vtedajšieho starostu zasielaný žalobcovi návrh na urovanie ako reakcia na „včerajšie“ stretnutie. Argument o vyhovení žiadosti žalovaného žalobcom na posunutie splatnosti v uznaní je nelogický a skôr nasvedčuje o antidaťovaní predmetného uznania a jeho vzniku v inom časovom období. Dokonca starosta o uznaní dlhu na rokovaní obecného zastupiteľstva dňa 19.03.2013 v rámci rokovaní o mimosúdnom vyriešení vzniknutej situácie so spoločnosťou Sagacita, s.r.o. obecné zastupiteľstvo neinformoval.

75. Žalovaný v odvolaní namietal záver okresného súdu o tom, že vyhotovenie uznania dlhu starostom obce bez súhlasu OZ a bez adekvátneho protiplnenia (napr. formou dohody o splátkach alebo zníženia výšky pohľadávky) je spravodlivé, pretože podľa žalovaného, „je absolútne nepochopiteľné a popierajúce tak bežné obchodné fungovanie (napr. uzatvorenie dohody o urovaní alebo o splátkach) ako aj základné princípy konania štatutára obce (napr. povinnosť majetok obce zveľaďovať). Nakoľko súd uvádza argument o tom, že uznanie dlhu predstavoval spravodlivý prostriedok, dáva žalovaný otázku, čo bránilo žalobcovi v práve obrátiť sa so svojim nárokom na súd už v čase uznania dlhu.“ K odseku 81. namietal, že okresný súd dospel v ňom k „nesprávnemu právnemu záveru ohľadne platnosti uznania dlhu tak následne dospel i k nesprávnemu právnemu názoru ohľadne plynutia premlčacej doby a premlčania nároku.“

76. Žalovaný k odseku 82. rozhodnutia okresného súdu, namietal v odvolaní nesprávne právne posúdenie súdu vo veci posúdenia uznania dlhu ako platného z dôvodu: a) náležitosťou uznania dlhu je

uznanie určitého záväzku: v dokumente chýba podpis na prílohách, t.j. nie je dostatočne určený záväzok. Uvedenie sumy je nedostačujúce, nakoľko vzhľadom na viaceré právne vzťahy medzi žalovaným a spol. Sagacita, s.r.o., uznaný záväzok musí byť identifikovaný tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným záväzkom - uvedené podľa žalovaného chýba vzhľadom na absenciu „podpisu na prílohách suma záväzku uvedená v texte uznania dlhu sa nezhoduje so sumou záväzku uvedenej v prílohách k uznaniu záväzku (súčet dlžných súm faktúr), nakoľko faktúry 11/2011, 12/2011, 14/2011, 16/2011, 21/2011, 1/2012, 4/2012, 15/2012, 25/2012, 26/2012, 30/2012, 36/2012, 39/2012, 42/2012, 45/2012, 46/2012 boli uhradené dňa 30.1.2012. V dôsledku tejto skutočnosti je rozdiel medzi výškou uznaného záväzku a výškou záväzku existujúceho v čase podpísania uznania (18.2.2013) vo výške 17.775,36 Eur. Súd sa nevyjadril k zásadnej a podstatnej námietke žalovaného, že k uzatvoreniu uznania dlhu nedošlo v zmysle § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka“. Žalovaný uviedol, že „Predložené uznanie dlhu je koncipované ako dvojstranný právny úkon, vzhľadom na jeho tretiu vetu, ktorou sa obec Sučany zaväzuje zaplatiť faktúry do 90 dní od pripísania NFP na účet obce. Uvedené ustanovenie predstavuje návrh dodatku k príslušným zmluvám o dielo, v ktorých je splatnosť dlhu uvedená nasledovne: „Odmenu (successfee) vo výške 5% zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného finančného príspevku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom.“ Podľa zmlúv od dielo je na ich zmenu potrebný dodatok k zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k jeho zverejneniu podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka („Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo“) platí, že k uzatvoreniu právneho úkonu s názvom „uznanie dlhu“ nedošlo.“

77. Namietal žalovaný v odvolaní, že okresný súd „sa nevyjadril k námietke neplatnosti uznania dlhu pre rozpor s dobrými mravmi a z dôvodu porušenia § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase podpísania uznania dlhu. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej štvorročnej premlčacej doby (dôkaz: vyjadrenie žalovaného z 28.6.2016 str. 6 a 7)“.

78. V neposlednom rade vyčítal odvolateľ okresnému súdu v odvolaní, že sa nevysporiadal s námietkou, že v danom prípade tak ako vyplýva aj z výpovede p. T. neexistovala k uznaniu dlhu, ale on podpisoval len odsúhlasenie účtovných zostatkov. V danom prípade teda neexistovala vôľa uznať dlh.

79. Žalovaný namietal v odvolaní odsek 84. rozhodnutia okresného súdu, vyčítal, že sa okresný súd nevyjadril ku skutočnosti, „...že ak mal na základe vykonaného dokazovania zistiť, že na OZ boli schválené nárokové ZoD, na základe predloženého vzoru návrhu ZoD podľa p. F., tak potom podpísanie uznania dlhu predstavuje zmenu tejto vzorovej zmluvy, čo do postavenia žalobcu ako veriteľa v premlčacej dobe. Takýto zmluvný vzťah s akýmito podmienkami OZ rozhodne neschválilo“. Namietal nesprávne skutkové zistenie aj právne posúdenie súdu ohľadom toho, kto a ako mal schvaľovať projektované investičné náklady uvedené v ZoD. „V prvom rade, z uznesenia OZ 16/08 ani zo ZoD nevyplýva, že tieto náklady malo schvaľovať práve ministerstvo.“ „Ministerstvo nikdy projektované investičné náklady neschválilo! Ministerstvo uzatvorilo so žalovaným zmluvy o NFP, predmetom ktorých bolo poskytnutie NFP na oprávnené investičné náklady - tj iba na časť z projektovaných nákladov! Výšku oprávnených nákladov stanovuje ministerstvo podľa kritérií výzvy. Ide o časť projektovaných nákladov, pričom neexistuje žiaden vzorec z ktorého by sa mohlo odvodiť, aká je výška projektovaných nákladov v nadväznosti na oprávnené náklady a naopak.“

80. V odvolaní žalovaný uviedol, že Uznesenia OZ 77/2008 z 29.4.2008, OZ 145/2008 zo 17.9.2008 ako aj uznesenie OZ 7/2009 z 2.9.2009 neboli nikdy adresované vo vzťahu k žalobcovi, ale k riadiacemu orgánu. Rovnako uvedenými uzneseniami nikdy nedošlo k schváleniu projektovaných investičných nákladov, ale došlo k schváleniu oprávnených nákladov projektu. Súčasťou pojmového aparátu, ktorý žalobca použil pri vymedzení tejto časti nároku v zmluve je to, že má sa jednať o tzv. schválené projektované investičné náklady. V tomto smere poukázal na § 266 ods. 4 OBZ, v zmysle ktorého výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila. Žalobca „do dnešného dňa“ nepredložil akýkoľvek dokument, ktorým došlo k akémukoľvek odsúhlaseniu a žalovaný uvádza, že táto časť odmeny nebola a ani nemohla byť nikdy schválená obecným zastupiteľstvom, nakoľko projektované investičné náklady sú stanovené v stavebnom projekte, ktorý dodávala pri predmetných projektoch spol. Sagacita, s.r.o. Pri výpočte vychádzal len z projektovaných investičných nákladov, ktoré neboli nikdy schvaľované

a ktoré vypočítal a stanovil sám, čiže jeho nárok sa odvíja od jeho vôle t.j. čím viac žalobca „narozpočtoval“ tým väčšiu odmenu mal obdržať, pričom žalovanému nebol nikdy predložený návrh na schválenie takýchto nákladov. Ak „by odvolací súd vyhodnotil i doterajšie námietky žalovaného za právne neúčinné, mal odpočítať celkovú sumu, ktorá žalobcovi bola vyplatená z mandátnej zmluvy vo výške 58.263,67 Eur.“ Pokiaľ okresný súd tvrdil, že vyjadrenie žalobcu v zápisnici zo dňa 30.06.2016 je len argumentácia žalobcu na právneho zástupcu žalovaného, nie je táto argumentácia pravdivá, nakoľko táto argumentácia obsahuje konkrétny návrh riešenia z pohľadu vnímania žalovaného. Uvedená argumentácia a návrh na vykonanie odpočtu v celom rozsahu 58.263,67 Eur je obsiahnutá následne i v jeho písomnom podaní - návrhu na medzitýmny rozsudok zo dňa 29.07.2016. Žalovaný taktiež súhlasil, že od odmeny podľa ZoD sa mala odpočítať odmena podľa MZ. Žalovaný namietal, napr. že žalobca mal pri vystavení sporných faktúr zároveň vykonať odpočet (uvedené namietal napr. v liste z januára 2013). Okresný súd v tomto prípade vykonal nadprácu (neprijateľný sudcovský aktivizmus), nakoľko rozhodol o tvrdeniach, ktoré sa v priebehu konania stali nespornými. „Aj to svedčí o účelovosti a tendenčnosti napadnutého rozhodnutia.“ „Pokiaľ súd tvrdí, že vyjadrenie žalobcu v zápisnici zo dňa 30.06.2016 je len argumentácia žalobcu na právneho zástupcu žalovaného, uvedené tvrdenie nie je pravdivé keďže uvedené tvrdenie obsahuje konkrétne skutkové tvrdenie z pohľadu žalovaného a jeho návrh riešenia usporiadania vzťahu z pohľadu vnímania žalovaného. Uvedené tvrdenia na vykonanie odpočtu v celom rozsahu 58.263,67 Eur pritom žalovaný opakovane navrhoval a tvrdil i v jeho písomnom podaní - návrhu na medzitýmny, resp. čiastočný rozsudok zo dňa 29.07.2016.“

81. Okresný súd sa tak podľa žalovaného odchyľil od pre súd záväznej povinnosti „v § 186 ods. 2 CSP: „Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.“ Uvedené pravidlo je pritom jasné a zreteľne vyjadrené a nebol dôvod na odklon.“ Podľa žalovaného bolo zrejmé, že tak žalobca (a to opakovane nielen na pojednávaní, ale i vo svojich písomných vyjadreniach a návrhoch) ako i žalovaný sa v konaní zhodli, že celá suma v rozsahu 58.263,17 Eur sa má odpočítať od uplatneného nároku, tak konštatácia uvedená v odseku 90 neobstojí. V danom prípade podľa žalovaného nešlo o zápočet vzájomných nárokov, ale o dohodu, že v rámci konečnej fakturácie (vyúčtovania nároku na odmenu) dôjde k zániku nároku na zaplatenie ceny diela v časti, v ktorej bola krytá nárokom z mandátnej zmluvy. V uvedenej časti nárok na odmenu podľa žalovaného teda vôbec nevznikol.

82. V odvolaní žalovaný uviedol „Rovnako neobstojí ani odôvodnenie v bode 89, keďže z predložených zmlúv je zrejmé, že súčasťou ceny o dielo neboli len uplatňovaný nárok na tzv. succesfee faktúrami č. 49, 50 a 51, ale i nárok na tzv. pevné časti odmeny. Pri odpočítaní uvedenej časti odmeny mal súd odpočítať odmenu podľa MZ od konečnej fakturácie - pričom konečná fakturácia zahŕňa nielen žalovaný nárok, ale aj všetky ostatné nároky, ktoré boli žalobcovi vyplatené v súvislosti s realizáciou projektu. Týmito nárokmi je nielen nárok zo zmluvy o dielo t.j. nárok na succesfee vo výške 49.329,91 Eur, ktorý bol predmetom konania ale aj suma pevnej časti ceny diela vo výške 315.000,-Sk bez DPH (12.547,20 Eur s DPH) ako nárok na zaplatenie sumy 12.442,74 Eur na základe zmluvy o implementácii, t.j. spolu sumu pri realizácii projektu fakturovaného faktúrou č. 49 t.j. ZŠ boli žalobcovi vyplatené prostriedky 74.319,85 Eur. Pri uvedenom projekte pritom len zo zmluvy o dielo bolo zo strany žalobcu vyfakturovaná suma vo výške 12.547,20 Eur (pevná cena diela podľa ZoD) a nárok na success fee 49.329,91 Eur. Súd však dojednanie strán odpočte z konečnej fakturácie prehliadol a nevysvetlil (v hrubom rozpore s § 220 ods. 2 CSP porušiac právo na spravodlivý súdny proces) prečo uvedenú skutočnosť nezohľadnil a neodpočítal i uvedenú časť odmeny, ktorá bola žalovanému vyplatená podľa ZoD prípadne zmluvy o implementácii. V dôsledku uvedeného je rozsudok Okresného súdu arbitrárny pre nedostatok dôvodov, nakoľko sa zaoberal len odpočtom z tzv. success fee. Uvedený postup súdu je nanajvýš nelogický a svedčí o nehospodárnom vedení konania, keď prerušil konanie pre posúdenie výšky odpočtu podľa mandátnej zmluvy v konaní vedenom na OS MT pod sp. zn. 17Cb/109/2015, pričom nakoniec aj tak odpočítal nižšiu sumu než by bola tá, ktorá by bola priznaná v konaní 17Cb/109/2015 (tento spis 17Cb/109/2015 súd pripojený mal).

83. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „ak súd posúdi uznanie dlhu platným, tak nespornou skutočnosťou z vyjadrení žalobcu je, že jeho úmyslom bolo vyhovieť žiadosti o odloženie splatnosti dlhu na čas pripísania NFP na účet obce a za týmto účelom uznanie dlhu i podpisoval. Ak súd mal za to, že uvedené bolo spravodlivé v súlade s jeho vyjadrením a prevzatím argumentácie žalobcu mal upraviť i dobu omeškania. Omeškanie s plnením nemal preto počítať od momentu splatnosti faktúr, ale ak už rozhodoval podľa zásad spravodlivosti mal omeškanie počítať v súlade s uznaním dlhu a zmenou, ktorú teda strany podľa súdu „spravodlivo“ sledovali.“ Žiadal, aby súd druhej inštancie rozhodnutie okresného súdu zmenil tak,

že žalobu zamietá eventuálne rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100% s povinnosťou úhrady žalobcom. „Žalovaný uvádza, že pokiaľ by súd potvrdil napadnuté rozhodnutie, bol by to nebezpečný precedens vo veci nakladania s verejnými financiami. Bolo by povolené uznať dlh bez súhlasu OZ, uzatvárať zmluvy bez verejného obstarávania a iné.“

84. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v rozsiahlom podaní. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Podľa žalobcu nie je možné na daný prípad aplikovať § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka. Tiež uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok spoločnosť Sagacita s.r.o. nenadobúdala majetok, ale postupovala pohľadávku, a teda nemala povinnosť postupovať podľa § 59a ods. 1 OBZ. S týmto názorom sa stotožnil aj okresný súd na pojednávaní dňa 05.12.2019, pričom argument žalovaného, ktorý bol žalovaným vznesený ústne až v závere pojednávania konaného dňa 05.12.20191 zamietol a svoje stanovisko odôvodnil priamo na pojednávaní. Nie je teda pravdou, že by išlo o zásadnú námietku žalovaného, nakoľko táto nebola nikdy formulovaná písomne v žiadnom podaní žalovaného, a bola prezentovaná ústne až v závere pojednávania dňa 05.12.2019, pričom okresný súd svoje stanovisko k uvedenej veci odôvodnil priamo na pojednávaní. Nemožno sa stotožniť s argumentom žalovaného, že ide o spotrebiteľský spor a v zmluvách o dielo, ktoré boli predmetom sporu, sú neprijateľné zmluvné podmienky (údajne ustanovenia o zmluvnej pokute), pritom nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty ani nebol predmetom tohto sporu. Argumentácia žalovaného je účelová, s cieľom vyhnúť sa svojim finančným záväzkom za každú cenu, navyše bez dostatočného zdôvodnenia.

85. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný zámerne prekrúcal odôvodnenie napadnutého rozsudku. Žalobca citoval odsek 74. napadnutého rozsudku. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobcu na zaplatenie odmeny, a to z titulu zo Zmluvy o dielo na projekt „Rekonštrukcia ZŠ spojená so zlepšením energetickej hospodárnosti budovy a modernizáciou interiéru“ zo dňa 01.04.2008 (ďalej len „Zmluva o dielo I.“), Zmluvy o dielo na projekt „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektov Obecného hasičského zboru Sučany“ zo dňa 01.08.2008 (ďalej len „Zmluva o dielo II.“), zo Zmluvy o dielo na projekt „Revitalizácia verejných priestranstiev obce Sučany“ zo dňa 01.06.2009 (ďalej len „Zmluva o dielo III.“). Nárok žalobcu vyplýval z čl. IV. bod 4.1. písm. b) Zmluvy o dielo I., čl. IV. bod 4.1. písm. c) Zmluvy o dielo II. a z čl. IV. bod 4.1. písm. c) Zmluvy o dielo III., ako časť ceny za vypracovanie jednotlivých projektov, ako predmetov vyššie uvedených zmlúv o dielo, t.j. ako odmena za úspech (success fee) vo výške 5% zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného finančného príspevku (dotácie) na projekt. Žalobcova činnosť na základe zmlúv o dielo nebola jednorazová, ale vykonával činnosti v rokoch 2008 až 2014. Ak teda teraz žalovaný tvrdil, že zmluvy sú neplatné a žalobca nemá nárok na vyplatenie odmeny, ide o účelové tvrdenie, ktoré sa navyše prieči dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku.

86. Žalovaný namietal v odvolaní, že predmetné zmluvy o dielo sú neplatné, nakoľko neboli schválené obecným zastupiteľstvom žalovaného. „Argument žalovaného však neobstojí, nakoľko tieto zmluvy boli schválené uznesením obecného zastupiteľstva č.16/2008, pričom navyše sám žalovaný už žalobcovi vyplatil časť odmeny na základe vyššie uvedených zmlúv o dielo, a to v zmysle:

- a) čl. IV. bod 4.1. písm. a) Zmluvy o dielo I. - odmenu za spracovanie projektu vo forme „Žiadosti o NFPP vo výške 315 000,- Sk (bez DPH),
- b) čl. IV. bod 4.1. písm. a) a b) Zmluvy o dielo II. - odmenu za vypracovanie stavebnej projektovej dokumentácie vrátane výkazu výmer a rozpočtov vo výške 550 000,- Sk (bez DPH), ako aj cenu za spracovanie projektu vo forme „Žiadosti o NFP“ bo výške 280.000,- Sk (bez DPH),
- c) čl. IV. bod 4.1. písm. a) Zmluvy o dielo III. - odmenu za spracovanie projektu vo výške 18.587,- Eur (bez DPH). K vyjadreniu pripojil aj tabuľkový prehľad o úhradách.

87. Žalobca teda považoval argumentáciu žalovaného ohľadom údajnej neplatnosti predmetných zmlúv o dielo za účelovú v snahe vyhnúť sa svojim finančným povinnostiam vyplývajúcim mu zo zmlúv o dielo. Ak totižto už bola vyplatená časť odmeny z každej z vyššie uvedených zmlúv o dielo, preukazuje to, že aj sám žalovaný mal za to, že zmluvy sú platné a nárok žalobcu odôvodnený. Následne po získaní nenávratných finančných prostriedkov vo výške 2.606.093,82 Eur (týkajúcich sa všetkých troch zmlúv o dielo), žalovaný aj realizoval uvedené projekty, a to aj za pomoci predchodcu žalobcu, ktorý mal na starosti dohľad nad implementáciou týchto projektov, a to na základe zmlúv o implementácii týchto projektov (ďalej ako „Zmluvy o implementácii“).

88. Po vystavení faktúr zo strany obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o. samotný žalovaný vo svojom liste zo dňa 25.01.2013: „namieta výšku fakturovaných súm obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o., nakoľko podľa jeho názoru vo faktúrach nie je zohľadnený odpočet odmeny uhradenej obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o. podľa čl. VI ods. 1 Mandátnej zmluvy zo dna 24.01.2008, ktorý má byť vykonaný v zmysle čl. VI bod 5 Mandátnej zmluvy, namieta výšku fakturovaných súm zo strany obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o., nakoľko táto podľa názoru žalovaného nebola údajne vo výške 5% zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, uvádza: „zároveň obec Sučany namieta splatnosť predložených faktúr nakoľko z povahy odmeny success fee vyplýva, že nárok spoločnosti Sagacita s.r.o. na túto odmenu vzniká až úspechom diela, čo je v tomto prípade uhradenie príslušného nenávratného finančného príspevku obci Sučany.“ Sám žalovaný mal za to už v roku 2013, že odmena obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o. je splatná až po uhradení nenávratného finančného príspevku žalovanému. Svedkyňa F. F., hlavná kontrolórka žalovaného, potvrdila vo svojej výpovedi zo dna 05.05.2016, že to bola ona, kto navrhol a súhlasil s tým, že sa odloží splatnosť odmeny žalobcu a táto bude uhradená až po úhrade posledného (projekt na základe Zmluvy o dielo I) nenávratného finančného príspevku žalovanému. V zmysle Zápisnice z OZ zo dňa 17.4.2013 vyplýva, že vtedajší poslanec obecného zastupiteľstva a manžel bývalej právnej zástupkyne žalovaného a súčasnej prednostky sám navrhol: „Mgr. F. navrhol oddialiť úhradu faktúr f. Sagacita do roku 2014“ „Predchodca žalobca s uvedenou odloženou splatnosťou faktúr súhlasil ako prejav jeho dobrej vôle, avšak žiadal od žalovaného uznanie dlhu (k tomu viď nižšie). Ak by aj súd vyhodnotil, že uznanie dlhu zo strany žalovaného je neplatný právny úkon z dôvodu, že nebol schválený obecným zastupiteľstvom (čo však žalobca popiera, nakoľko má za to, že takýto súhlas obecného zastupiteľstva sa nevyžadoval), uvedené nemôže byť na ujmu žalobcu, nakoľko jeho právny predchodca, obchodná spoločnosť Sagacita s.r.o., nemohla v čase uznania dlhu žalovaným vedieť, že predmetný úkon je neplatný pre jeho neschválenie obecným zastupiteľstvom, keďže bola zo strany žalovaného uistená, že uznanie dlhu je v poriadku, ale ani nemohla vedieť, že toto schválenie obecným zastupiteľstvom sa k uznaniu dlhu vyžaduje, avšak sa neuskutočnilo, nakoľko žalovaný prezentoval uznanie dlhu ako v súlade so zákonom a z týchto informácií predchodca žalobcu vychádzal.“

89. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný uznal pohľadávku obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o. na zaplatenie faktúr č. 49, č. 50 a č. 51, a to najmä listom zo dňa 18.02.2013 a jeho prílohami, kde sa vyslovene uvádza, že sa uznáva záväzok žalovaného čo do dôvodu, aj jeho výšky. Tiež poukázal na list zo dňa 29.01.2013 - žiadosť o potvrdenie zostatkov pohľadávok obchodnej spoločnosti Sagacita, s.r.o. voči obci Sučany) - v rámci auditu žalovaného. Predmetný úkon uznania dlhu nemožno zahrnúť do úkonov týkajúcich sa hospodárenia a nakladania s majetkom obce a ani do úkonov týkajúcich sa nakladania s majetkovými právami obce. Nejde o taký majetkovoprávny úkon, ktorý by si vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva. Predmetným uznaním dlhu sa žiadnym spôsobom nenakladalo s majetkom ani majetkovými právami obce, uznaním dlhu sa len uznával už existujúci záväzok obce, predmetné uznanie dlhu zo dňa 18.02.2013 je dostatočne určitým a zrozumiteľným právnym úkonom. V tomto uznaní Obec Sučany, zastúpená starostom obce, uznala zostatok záväzkov voči spoločnosti Sagacita, s.r.o. uvedených v prílohách č. 1, 2 a 3, pričom v prílohe č. 3 sú uvedené aj záväzky obce vyplývajúce z predmetných faktúr. V tomto uznaní dlhu Obec Sučany uznala všetky záväzky uvedené v týchto prílohách čo do dôvodu aj výšky a zaviazala sa ich zaplatiť do 90 dní od pripísania peňažných prostriedkov z poskytnutého nenávratného finančného príspevku NFP na účet obce. V žiadnom prípade nejde o uzavretie nejakého dodatku k príslušným zmluvám o dielo, ale o jednostranný úkon uznania dlhu zo strany obce obsahujúci záväzok zaplatiť predmetné faktúry do 90 dní od pripísania NFP na účet obce, ktorý spoločnosť Sagacita, s.r.o. akceptovala. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o žiadnom dodatku, ktorý by bolo potrebné zverejniť podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Už aj z povahy uznania dlhu vyplýva, že ide o zabezpečovací úkon (ako potvrdil aj samotný žalovaný na pojednávaní dňa 16.10.2019), ktorý sa netýka majetkových práv, ale sa týka záväzku a v tomto prípade už existujúceho záväzku, o ktorom obecné zastupiteľstvo, aj hlavná kontrolórka obce, vedeli. Uznanie záväzku má navyše odlišný charakter oproti ostatným zabezpečovacím prostriedkom. Odlišnosť sa prejavuje v tom, že pomocou uznania záväzku sa nezabezpečuje reálne plnenie dlžníka, ale sa ním zabezpečuje jednoduchšie prípadné vymáhanie dlhu zo strany veriteľa, pretože dôkazné bremeno o prípadnej neexistencii uznaného záväzku prechádza na dlžníka. Predchodca žalobcu s uvedenou odloženou splatnosťou faktúr súhlasil ako prejav jeho dobrej vôle, avšak žiadal od žalovaného uznanie dlhu. Žalobca citoval z odseku 80. a 82. rozsudku okresného súdu.

90. Vo vyjadrení žalobca uviedol rekapituláciu úhrad žalovaným v tabuľkovej forme, ktorú spojil s citáciou § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, z čoho vyplývalo podľa žalobcu, že sám žalovaný uznal záväzok

žalobcu vyplývajúci zo Zmlúv o dielo aj tým, že vyplatil časť odmeny žalobcovi na základe týchto zmlúv. Žalobca mal za to, že žalovaný zneužíva v tomto prípade svoje právo tvrdiť, že Zmluvy o dielo sú neplatné pre ich neschválenie obecným zastupiteľstvom (prítom vzor týchto zmlúv bol riadne obecným zastupiteľstvom schválený a starostovi obce bola obecným zastupiteľstvom udelená kompetencia Zmluvy o dielo uzatvoriť - viď uznesenie č. 16/2008) ako aj svoje právo tvrdiť a namietat', že uznanie dlhu žalovaným je tiež neplatný právny úkon, nakoľko nebol schválený obecným zastupiteľstvom, prítom sám žalovaný v minulosti Zmluvy o dielo nespochybňoval, považoval ich za platné a sám ich dobrovoľne čiastočne plnil, t.j. uhradil čiastočne odmeny, ktoré z nich vyplývali, aj žalobca na pojednávaní dňa 30.06.2016 uviedol (str. 6 zápisnice), že návrh zmlúv o dielo posielal starostovi a prednostovi obce vopred, žalobca tiež uviedol na pojednávaní dňa 30.06.2016 (str. 6 zápisnice), že on informoval obecné zastupiteľstvo, akú činnosť podľa týchto zmlúv vykonával, a to celkovo 38 krát, a to priamo na obecnom zastupiteľstve, predchodca žalobcu riadne odviezol z vyfakturovaných súm daň z pridanej hodnoty vo výške 26.060,94 Eur, ako aj daň z príjmu právnických osôb „sám žalovaný nikdy nespochybnil skutočnosť, že by predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť Sagacita, s.r.o., nevykonala činnosti, za ktoré jej prináleží odmena, ktorá je predmetom tohto konania (táto skutočnosť nie je medzi účastníkmi sporu sporná),

hlavná kontrolórka obce, F. F., na pojednávaní dňa 05.05.2016 uviedla, že všetky tri zmluvy o dielo od kontrolovala, a odporučila starostovi obce ich podpísať,

zo zápisnice z obecného zastupiteľstva zo dňa 17.4.2013, str. 12, vyplýva, že vtedajší poslanec obecného zastupiteľstva a manžel právnej zástupkyne žalovaného a súčasnej prednostky sám navrhol: „Y. F. navrhol oddialiť úhradu faktúr f. Sagacita do roku 2014“,

sám žalovaný prostredníctvom obecného zastupiteľstva schválil všetky tri žiadosti o udelenie nenávratného finančného príspevku, ktoré vypracoval žalobca na základe všetkých Zmlúv o dielo,

sám žalovaný navrhol odloženie splatnosti odmeny a faktúr (navyše tento postup odobrila aj hlavná kontrolórka žalovaného), pričom predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť Sagacita, s.r.o., sa v dobrej viere a s poukazom na predchádzajúce dlhoročné vzťahy spolaľahla na poctivosť žalovaného a jeho zámeru,

faktúry boli vystavené na základe listu žalovaného zo dňa 31.12.2012, ktorý si plnil svoju informačnú povinnosť v zmysle čl. IV bod 4.4 príslušnej Zmluvy o dielo I, Zmluvy

o dielo II a Zmluvy o dielo III, na základe ktorého platí: „objednávateľ sa zaväzuje bez zbytočného odkladu písomne oznámiť zhotoviteľovi poskytnutie dotácie. Z uvedeného vyplýva, že predchodca žalobcu ani nemohol skôr vystaviť predmetné faktúry, a to práve s poukazom na čl. IV bod 4.4 príslušnej Zmluvy o dielo I, Zmluvy o dielo II a Zmluvy o dielo III,

sám žalovaný namietal vo svojom liste zo dňa 25.01.2013, že predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť Sagacita, s.r.o., vystavila svoje faktúry predčasne, t.j. že v čase ich vystavenia (t.j. dňa 27.12.2012 a 28.12.2012) podľa samotného žalovaného ešte nemali byť vystavené a ani splatné,

sám žalovaný podpísal s predchodcom žalobcu, obchodnou spoločnosťou Sagacita, s.r.o. Zmluvy o implementácii, ktoré taktiež schválilo aj obecné zastupiteľstvo (t.j. o nich vedelo a súhlasilo s nimi),

predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť Sagacita, s.r.o., sa bez vlastnej viny ocitla uprostred akéhosi politického boja medzi predchádzajúcimi dvoma bývalými starostami

obce a poslancami OZ a ich podporovateľmi, čo však žalobcovi nemôže byť na ujmu,

sám žalovaný podpísal uznanie dlhu predchodcovi žalobcu,

vo vzťahu k posudzovanému uznaniu dlhu má žalobca za to, že ide o platný právny úkon, nakoľko nebolo potrebné ho schvaľovať obecným zastupiteľstvom. Ak by však súd

vyhodnotil, že schválenie obecným zastupiteľstvom uznania dlhu sa vyžadovalo, žalobca

má za to, že uvedené neschválenie zo strany obecného zastupiteľstva nespôsobuje

jeho neplatnosť voči tretím subjektom, ktorým je žalobca a jeho predchodca,

nakoľko takúto neplatnosť predchodca žalobcu v danom čase nemohol predpokladať,

konal v dobrej viere, že podmienky pre uznanie dlhu boli splnené, a prípadná

„neplatnosť“ takéhoto úkonu mu teda nemôže byť na ujmu,

sám žalovaný rozporuje úplne a paušálne všetko, čo prednesie žalobca vo svojich podaniach, a to aj za cenu, že takéto tvrdenia sú absolútne nelogické a v rozpore s realitou),

žalovaný len účelovo a umelo hľadá akési údajné „procesné“ chyby v procese schvaľovania.“

91. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaným, ktorý uviedol, že zotrúva na dôvodoch odvolania. Poukázal na svoju argumentáciu v rovine § 220 CSP. Pokiaľ sa týka argumentu žalovaného o tom, že spoločnosť na základe zmluvy o postúpení nenadobúdala majetok poukázal na to, že pojem majetok vymedzuje len a výlučne právna teória a výklad uvedeného pojmu je možný len cez predmet súkromnoprávných vzťahov vymedzený v § 118 OZ a zahŕňa veci (hnuteľné ako i nehnuteľné vrátane finančných prostriedkov), práva a iné majetkové hodnoty, ktoré majú aspoň potencionálnu majetkovú hodnotu. V tomto smere je pritom zrejmé, že dochádzalo k transformácii jednej majetkovej hodnoty za druhú a na jednej strane spoločnosť prevádzala práva a za to nadobúdala inú majetkovú hodnotu - peniaze. Peňažné prostriedky tiež predstavujú majetkovú hodnotu, ktorá naplňa pojmové znaky majetku. Principiálne, argument o tom, že peňažné plnenie (v tomto prípade vo výške cca 156.000,- Eur) nepredstavuje nadobudnutie majetku, považuje žalovaný za veľmi odvážny. Z predložených rozhodnutí súdov v obdobných veciach, a to ako súčasť odvolania ako aj tohto vyjadrenia, je pritom zrejmé, že neexistoval dôvod na vylúčenie aplikácie § 59a OBZ a žalobca na uvedenú argumentáciu nepredložil jediný relevantný argument alebo opačné rozhodnutie súdu. Neexistencia aktívnej vecnej legitímácie pritom bez skúmania ďalších argumentov vedie k neúspechu v spore a k zamietnutiu žaloby. Žalobca ďalej poukázal na „na uznesenie NS SR 5M Cdo 11/2009“, z ktorého aj citoval. Zmluva o dielo (ani jej podstatné náležitosti) nebola schválená obecným zastupiteľstvom a ani nebolo vykonané verejné obstarávanie. Nedodržanie čo i len jedného z uvedených postupov je samo osebe spôsobilé prívodiť neplatnosť právneho úkonu. V rozpočte žalovaného vôbec neboli schválené výdavky na cenu za dielo pre spol. Sagacita, s.r.o. v žalovanej výške. Pri uznaní dlhu poukázal na to, že uznaním dlhu vzniká samostatný záväzkoprávny vzťah odlišný od zabezpečeného vzťahu s účinkami vymedzenými podľa § 323 Obchodného zákonníka. Zabezpečujúci vzťah je pritom celkom odlišný od hlavného zabezpečeného vzťahu, ktorého sa nedotýka. Je teda zrejmé, že v dôsledku uznania dlhu pristupuje k pôvodnému vzťahu i zabezpečujúci vzťah, s ktorého vznikom spája zákon predvídané účinky. Pokiaľ sa týka poukazania na skutočnosť, že žalovaný v uznaní dlhu uznával záväzok vo výške 209.640,99 Eur k 31.12.2012. K uznaní dlhu došlo 18.02.2013 pričom k uvedenému dňu dlh žalovaného nemohol predstavovať sumu 209.640,99 Eur, nakoľko faktúry 11/2011, 12/2011, 14/2011, 16/2011, 21/2011, 1/2012, 4/2012, 15/2012, 25/2012, 26/2012, 30/2012, 36/2012, 39/2012, 42/2012, 45/2012, 46/2012, boli uhradené dňa 30.1.2012. V dôsledku tejto skutočnosti je rozdiel medzi výškou uznaného záväzku a výškou záväzku existujúceho v čase podpísania uznania (18.2.2013) vo výške 17.775,36 Eur. K plneniu vo výške 53.275,36 Eur (na základe iných faktúr ako sú predmetom žaloby) v určitej časti došlo dávno v čase pred uznaním dlhu a nie ako sa snaží navodiť žalobca po uznaní. I v tomto smere poukazoval na neplatnosť uznania dlhu pre jeho neurčitosť. Plnenie, ktoré bolo poukazované žalobcovi pritom nemalo povahu čiastočného plnenia v zmysle § 407 Obchodného zákonníka, tak ako sa to snažil interpretovať žalobca. Išlo o relatívne samostatné nároky vyplývajúce buď z inej zmluvy, alebo z rozličných ustanovení tej istej zmluvy a žalobca ich aj samostatne účtoval, a teda nemožno z uvedeného plnenia vyvodzovať účinky uznania dlhu.

92. Žalovaný zdôraznil vo vyjadrení, že plnenie zo zmluvy nemôže zhojiť a odstrániť dôsledky absolútnej neplatnosti právneho úkonu, pričom poukázal na tvrdenia v odvolaní a svojich vyjadreniach. Argumentácia žalobcu, ale najmä odôvodnenie napadnutého rozsudku sa značne „odchyľuje od rozhodovacej činnosti ostatných orgánov štátnej správy hodnotiacich dodržiavanie právnych predpisov samosprávami, ako napr. Úrad pre verejné obstarávanie, NKÚ alebo prokuratúry. V prípade súdneho rozhodnutia schvaľujúceho namietané konanie štatutára obce, sa samosprávy dostanú do právnej neistoty ako vlastne majú fungovať.“ Na jednej strane sú neustále podrobované kontrole, počnúc kontrolou VZN prokurátormi, kontrolou verejných obstarávaní ÚVO a končiac kontrolami NKÚ, v rámci ktorých sú im vytýkané najmenšie rozpory s právnymi predpismi a uplatňované voči nim sankcie. A na druhej strane, ak majú byť zaviazané súdnymi rozhodnutiami schvaľujúcimi konanie ich štatutárov v rozpore s právnymi predpismi, za ktoré dostávajú od iných štátnych orgánov pokuty, ide o právne neudržateľný stav. Okrem toho žalovaný uvádza, že žalobca na jednej strane argumentuje prílišným formalizmom žalovaného a tým, že konal bona fide, ale na druhej strane práve detaily, na ktoré žalovaný poukazuje narúšajú a zásadne vyvracajú tvrdenie žalobcu o poctivom konaní a poukazujú na možnosť, že uvedené konanie má charakter protiprávnosti a odôvodňuje podozrenie a možnosť, že žalobca a bývalé vedenie konalo vo vzájomnej zhode. V rámci týchto detailov zvýraznil žalovaný napr. okolnosti údajného schválenia zmluvy, kde v zápisnici z OZ sa hovorí o troch zmluvách pre tri subjekty a náhle jeden subjekt má mať dva druhy zmlúv, z čoho je možné usúdiť, že mali byť predložené asi 4 zmluvy, pričom v zápisnici sa spomínajú len tri (po jednej pre každý subjekt). Ďalšou takou skutočnosťou sú

okolnosti sprevádzajúce uznanie dlhu, kde na jednej strane sa viedla komunikácia o odložení splatnosti a ustálení výšky nároku žalobcu (emaily) ako aj skutočnosť, že za účelom riešenia situácie boli zvolávané viaceré OZ a na druhej strane v čase tejto komunikácie a konania OZ už existovalo uznanie dlhu, čo vzbudzuje otázku, za akým účelom by sa už v danom čase takáto komunikácia viedla, keďže uznaním dlhu boli otázky vyriešené, dlh bol uznaný a rovnako obecné zastupiteľstvo tak už nemohlo nič na danom stave zmeniť (výške nároku a pod). Ostatné detaily sú uvedené v dôvodoch odvolania.

93. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca už písomne nevyjadril.

94. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

95. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

96. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

97. Podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

98. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

99. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

100. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

101. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

102. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalovaným. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ktorým žalobe vyhovel a vo výroku o trovách konania a za stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

103. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/88/2020-965 zo dňa 11.8.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

104. Primárne krajský súd uvádza, že na základe rozsahu dôvodov odvolania žalovaného zo dňa 15.1.2020 v tejto odvolacej právnej veci postupoval v zmysle § 382 CSP, keď vyzval tak žalobcu, ako aj žalovaného prostredníctvom ich právnych zástupcov, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili k možnému použitiu § 59a a nasl. Obchodného zákonníka. Krajský súd uvádza, že pre vyhodnotenie odvolacích dôvodov žalovaného postupoval v súlade so zákonným § 382 CSP, ako aj s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 193/2019 zo dňa 03.07.2019.

105. Žalobca reagoval na výzvu krajského súdu zo dňa 14.07.2021, doručení 29.07.2021, v podaní zo dňa 3.08.2021, ktoré bolo cestou krajského súdu doručované aj žalovanému na adresu jeho právneho zástupcu (19.8.2021). Žalovaný na výzvu krajského súdu zo dňa 14.7.2021, ktorá bola žalovanému doručená dňa 15.7.2021, reagoval v podaní doručenom krajskému súdu dňa 27.7.2021, ktoré bolo doručené cestou krajského súdu žalobcovi.

106. Vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného a na potvrdenie správnosti prijatých záverov okresným súdom odvolací súd považuje za potrebné sa vyjadriť k tým odvolacím dôvodom, ktoré pre posúdenie veci vo vyvolanom odvolacom konaní mali relevanciu, v podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, tak ako odvolací súd už uviedol vyššie.

107. Odvolací súd uvádza, že v rámci danom odvolaní žalovaného preskúmal postup v prvoinštančnom konaní a odvolaní napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu, napriek opakovaným námietkam žalovaného o jeho neodôvodnenosti, je v rovine odôvodnenia koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou okresným súdom na zistený skutkový stav, tak ako vyplynulo z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd zvyrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998; pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

108. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že ťažiskové odvolacie dôvody, ktorými sa odvolací súd mohol zaoberať, spočívali v rovine právneho posúdenia veci a skutkového stavu, pričom žalovaný mal odlišné nazeranie na právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie, než ktoré tvorilo základ meritórneho rozhodnutia. Cez odvolacie dôvody žalovaného nemal odvolací súd priestor pre iné hodnotenie veci, než ktoré vykonal okresný súd, pričom neboli zistené dôvody pre zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

109. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym

právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V danom prípade však napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konečnom dôsledku teda žalovaný neunesol svoje dôkazné bremeno vo vzťahu ku svojej obrane, preto ak z tohto relevantného záveru potom okresný súd vecne správne rozhodol, ak žalobe žalobcu vyhovel, tak odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP. Pre úplnosť a aj vo všeobecnej rovine považuje odvolací súd za vhodné k otázke dôkazného bremena uviesť, že nepochybne dôkazné bremeno v danom sporovom konaní bolo primárne na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom (ne)unesenia dôkazného bremena sporovej strany je jej (ne)úspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúce k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze buď v dôsledku absencie dôkazov ako takej (napr. neexistencia, strata, zničenie listín, úmrtie svedka) alebo v dôsledku ich neoznačenia, nedoloženia sporovou stranou, dopad, neúspech sa pričíta tej strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí sporová strana preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporový vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo sporových strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať (k tomu obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 78/2010 z 23. mája 2012). Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinštančného konania.

110. Odvolací súd dodáva, že každý, kto sa domáha svojho nároku na súde v civilnom sporovom konaní, si musí byť vedomý, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, tak ako vyplynie z vykonaného dokazovania (§ 150 CSP, § 215 CSP), pričom právo na prístup k súdu, právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s právom na úspech v konaní.

111. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

112. Odvolací súd poukazuje na § 191 ods. 1, 2 CSP a zdôrazňuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorú nemožno vykladať tak, že ide o absolútnu voľnosť súdu pri hodnotení dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Vo vzťahu k týmto záverom odvolací súd poukazuje na to, že „...Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykoná. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi, napr. namietat, že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. To znamená, že hodnotenie dôkazov a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok

z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011), preto napriek námietkam žalovaného v tejto rovine nie je možné konštatovať, že by sa okresný súd odklonil od záverov vyslovených v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu.

113. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu a vo vzťahu k argumentácii žalovaného, ktorý vo viacerých častiach odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu je podľa neho svojvoľné rozhodnutie, „neobstojiteľné“, bez opory práva a nelegitímne, arbitrárne, nezákonné, porušujúce jeho právo na spravodlivý súdny proces, tendenčné, účelové, poznačené neprijateľným sudcovským aktivizmom, odvolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu podrobil dovolaciemu prieskumu i z takto formulovaných námietok žalovaného. Z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením vecí súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7Cdo 42/2010).

114. Odvolací súd nezistil skutočnosti svedčiace o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ale ani ďalšie, ktoré by nasvedčovali a následne preukazovali, že napadnutý rozsudok okresného súdu trpí vadami, uvádzanými v prvej vete predchádzajúceho odseku tohto rozhodnutia označenými žalovaným v odvolaní, a teda ani takej, ktorej výsledkom by v konečnom dôsledku došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného), nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalovaný, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami, do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojej obrany voči nárokom žalobcu uplatneným žalobou.

115. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania. Z uvedených dôvodov vyššie a vzhľadom na výsledky odvolacieho konania, ak v odvolaní žalovaný namietal, že prvostupňový súd rozhodoval s absolútnym nepochopením právnych predpisov týkajúcich sa fungovania samosprávy a nakladania s obecným majetkom, preto napadnutý rozsudok bol podľa žalovaného v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, nemohol odvolací súd konštatovať dôvodnosť tejto námietky, pričom poukazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a dôvody tohto svojho rozhodnutia.

116. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie tohto rozhodnutia odvolacieho súdu a vo väzbe na argumentáciu žalovaného v odvolaní, v zmysle ktorej „...Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový súd vychádzal výlučne z toho, že žalobca čiastočne plnil zo zmlúv o dielo (z ktorých odmenu si nárokuje) a toho, že žalovaný uhradil časť odmeny. Tomuto faktu prvostupňový súd svojvoľne a účelovo prispôbil vyhodnotenie dôkazov (body 67, 68, 70, 73, 74, 77, 80, 84 rozhodnutia), právnych predpisov bod 66, 70, 74, 75, 76, 79, 82, 85, 86), predloženej judikatúry (body 68, 69, 74, 79 rozhodnutia) a absolútne nevysporiadanie sa s namietanými principiálnymi rozpormi s právnymi predpismi, a to ich hrubou ignoráciou v odôvodnení (napr. neúčinnosť zmluvy o postúpení, schválenie právneho úkonu, úvahy o rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, potreba schválenia uznania dlhu v obecnom zastupiteľstve)“, teda v rozsahu danom odvolaním žalovaného, po vykonaní odvolacieho

prieskumu, odvolací súd uvádza, že s touto odvolacou námietkou žalovaného sa rozhodne nemohol stotožniť, pričom sa odkazuje nielen na dôvody rozhodnutia okresného súdu, ale i na celé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom boli dané odpovede na kľúčové otázky odvolacieho konania vyvolaného odvolaním žalovaného.

117. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

118. V odvolaní žalovaný uviedol, že „...pojem majetok vymedzuje len a výlučne právna teória a zahŕňa nehnuteľné veci a hnuťelné veci vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva, ktoré sú prevoditeľné a majú potencionálnu majetkovú povahu. Je pritom zrejmé, že vzhľadom na odplatnosť zmluvy v danom prípade obe strany tak postupca ako i postupník nadobúdali majetok, ktorý bol v zmluve o postúpení vymedzený. Z uvedeného dôvodu je teda zrejmé, že boli naplnené podmienky na aplikáciu ustanovení § 59a Obch. zák. a to jednak vzhľadom na majetkovú povahu vzájomných protiplnení a skutočnosť, že v danom prípade dochádzalo k transakcii s konfliktom záujmov medzi spoločníkom, ktorý mal v spoločnosti kvalifikovanú účasť a spoločnosťou.“ Pre odstránenie prípadných pochybností poukazuje odvolací súd na prejav právneho zástupcu žalovaného na ústnom pojednávaní dňa 15.12.2019 v rovine argumentácie § 59a OBZ ako vyplýva zo zápisnice spísanej okresným súdom, proti ktorej námietky zo strany žalovaného podané neboli. Odvolací súd nezistil, že by v konaní, ktoré začalo podaním žaloby 23.4.2015, bol žalovaný uplatnil predmetnú námietku v rovine § 59a OBZ, v inom obsahovom, rozsahovom (skutkovom) znení ako tú, na poslednom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku dňa 15.12.2019. Uvedená argumentácia na ústnom pojednávaní 15.12.2019, bola teda limitujúca v skutkovom základe, rozsahu ako aj obsahu pre posúdenie argumentácie odvolacej, nebolo namieste, aby odvolací súd ju (použitú pred okresným súdom) dopĺňal, prispôboval, bol povinný ju posúdiť v znení, ktoré vyplývalo zo zápisnice zo dňa 15.12.2019. K takto vymedzeným odvolacím dôvodom žalovaného, považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že v prejednávacom prípade nebol daný žiadny z dôvodov v zmysle vyššie uvedeného § 366 CSP, a preto bol odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Možno konštatovať, že uvedené odvolacie dôvody, berúc do úvahy ich obsahové znenie, predstavujú prostriedky procesného útoku žalovaného, ktoré žalovaným v takejto kvalite, rozsahu a obsahu neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto okresný súd pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku nemohol tieto tvrdenia žalovaného, tak ako boli uvádzané v odvolaní, posudzovať. Krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že koncepcia odvolacieho konania vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, v ktorom je obmedzené právo strany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou včas uplatnené pred súdom prvej inštancie. Žalovaný (poučenie čl. 92 spisu, doručka čl. 92 rub spisu) mal v konaní pred okresným súdom vytvorené možnosti tento prostriedok procesnej obrany použiť a napriek poučeniu okresného súdu takéto námietky v takomto znení, rozsahu, kvalite a obsahu v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil. Pre krajský súd tak nebol vytvorený priestor, aby v rámci žalovaným vyvolaného odvolacieho konania preskúmaval túto námietku v rozsahu a obsahu, v skutkovej línii, ktorá nebola predmetom obrany žalovaného pred okresným súdom, prostriedok procesného útoku. Krajský súd v tejto súvislosti primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/174/2005.

119. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „v uvedenom smere na pojednávaní dňa 5.12.2019 namietal aktívnu vecnú legitimitu žalobcu pre neúčinnosť zmluvy o postúpení, z vyššie uvedeného dôvodu a pred skončením dokazovania vo veci predložil súdu výpis zo zbierky listín spol. Sagacita, s.r.o., z ktorého vyplýva nesplnenie povinností podľa 59a ObZ.“ V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného poukazuje odvolací súd na obsah zápisnice spísanej okresným súdom dňa 5.12.2019 (ďalej aj len „predmetná zápisnica“), z ktorej okrem iného vyplýva „Dokladám listiny - výpis z OR právneho predchodcu žalobcu, s ohľadom na právnu úpravu § 59a OBZ a v súvislosti s prevodom majetku z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, keď žalobca je súčasne aj spoločníkom, na pravidlá, ktoré vyplývajú z uvedeného zákonného ustanovenia, so záverom, že nevyplýva zo zbierky listín, že by predmetný úkon prevodu pohľadávky na žalobcu bol schválený, že by bola zmluva uložená do OR

do zbierky listín. Sme si síce vedomí tej právnej úpravy, že od 31.12.2015 uvedené sa vzťahuje len na akciové spoločnosti, v tejto súvislosti odkazujeme na prechodné ustanovenia, že ide o zmluvu uzatvorenú pred uvedeným termínom a na tieto zmluvy sa táto právna úprava v zmysle ďalšieho výkladu a komentára, ktoré súdu poskytujem, vzťahuje.“ (č.l. 712 spisu). Žalobca v reakcii uviedol, že „Keďže vychádzam z textácie predmetného zákonného ust. § 59a OBZ, tak dávam do pozornosti, že uvedené zákonné ustanovenie má na mysli nadobúdanie majetku spoločnosťou a v danom prípade to nebola takáto situácia, ale spoločnosť postúpila pohľadávku na žalobcu“ (č.l. 712 spisu). Vzhľadom na túto námietku žalovaného a v jej rovine zodpovedajúcej obsahovému zneniu, v akom bola žalovaným uplatnená pred okresným súdom a k tomu zodpovedajúca obsahová časť námietky v odvolaní, odvolací súd uvádza, že nezistil jej relevanciu vo vzťahu k záverom okresného súdu. Z obsahu predmetnej zápisnice vyplýva, že žalobca namietal uplatnenú argumentáciu žalovaného v rovine § 59a Obchodného zákonníka, s tým, že podľa žalobcu neboli splnené podmienky pre jeho aplikáciu. Podľa odvolacieho súdu je potrebné uviesť, že zákonná úprava § 59a Obchodného zákonníka stanovuje podmienky, pričom až na základe ich komplexného splnenia a vyhodnotenia, by bolo možné konštatovať dôsledky uvádzané žalovaným v odvolaní, ktorých splnenie v štádiu k momentu vzniesenia predmetnej námietky žalovaným na pojednávaní pred okresným súdom, a ani následne vo vyvolanom odvolacom konaní nie je možné ustáliť. Ak žalovaný poukazoval v odvolaní na judikatúru súdov v rovine aplikácie § 59a Obchodného zákonníka, tak odvolací súd považuje za podstatné primárne poukázať na charakterovú rozdielnosť vecí (v judikatúre) s prejednávanou vecou, rozdielnosť uplatnených nárokov ako i okruhu sporových strán limitovaného uplatnenými nárokmi, z ktorých dôvodov nebola judikatúra, na ktorú odkazoval žalovaný, pre odvolací súd takou judikatúrou, od ktorej by sa nemohol odkloniť. Pre úplnosť žiada sa na tomto mieste uviesť, že to bol žalovaný, ktorý vytykal okresnému súdu neprijateľný sudcovský aktivizmus.

120. Žalovaný v odvolaní namietal, že mal byť okresným súdom posudzovaný ako spotrebiteľ, keďže pre status spotrebiteľa „sa v čase uzatvorenia zmlúv na OHZ a ZŠ nevyžadovala fyzická osoba“ a vyčítal okresnému súdu, že svojvoľne a účelovo mal zmeniť definíciu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že nevidel dôvod na odklon od záverov okresného súdu v odseku 66. napadnutého rozsudku v rovine konštatovania, že žalovaný nepožíva status spotrebiteľa, keďže žalovaný je nepochybne samosprávna územná jednotka a tiež predmetné záväzkové vzťahy sa jednoznačne týkali zabezpečovania verejných potrieb (odsek 66. rozsudku), ktoré závery okresného súdu však nenašli premietnutie (neboli spochybnené) v odvolacej argumentácii žalovaného, z ktorého dôvodu nebolo možné potom vyhodnotiť ako relevantnú túto námietku žalovaného. Tiež nebolo žalovaným namietané, ale ani argumentačne vyhodnotené konštatovanie okresného súdu v rovine aplikácie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ak za tohto skutkového stavu poukazoval žalovaný v odvolaní na neprijateľné zmluvné podmienky, ktorých aplikáciu odvodzoval od ním tvrdeného statusu žalovaného, čo by spotrebiteľa, tak z tých istých dôvodov (žalovaný nie je spotrebiteľ) nebol pre odvolací súd priestor na to, aby vyhodnotil ako relevantnú argumentáciu odvolateľa o tvrdenej neplatnosti uznania dlhu pre rozpor s dobrými mravmi z dôvodu tvrdeného porušenia § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v čase podpísania dlhu. Len pre úplnosť však vzhľadom na komplexnosť posúdenia odvolacím súdom sa žiada odvolaciemu súdu uviesť, že žalovaný v rámci obrany poukázal i na status žalovaného, čo by obstarávateľa v procese verejného obstarávania, pričom argumentačne nevytvoril priestor (primárne v skutkovej rovine) pre posúdenie súbežného statusu spotrebiteľa a verejného obstarávateľa.

121. V odvolaní žalovaný namietal odseky 67. a aj 68. napadnutého rozsudku, z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia okresného súdu ako aj jeho nesprávnych skutkových zistení o platnosti uznesenia č. 16/08 bod II a jeho súladu s § 39 OZ „zo základného matematického dôvodu: Podľa prvostupňového súdu sú uznesením 16/08 mali byť schválené tri ZoD so spol. Sagacita, s.r.o. pričom svoje posúdenie súd odôvodnil znením bodu II „OZ súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo so spoločnosťami EFOCONSULTING, s.r.o., Sagacita, s.r.o. a Europrojekty - N. T.“. Tj išlo o zmluvy s 3 subjektmi. Ak s EFOCONSULTING, s.r.o. a Europrojekty - N. T. bolo uzatvorené po jednej zmluvy, tak spolu so spol. Sagacita, s.r.o. (3 ZoD) malo ísť spolu o 5 zmlúv. Na zastupiteľstve dňa 23.1.2008 však boli prerokované iba 3 zmluvy“. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd oboznámil s použitou obranou žalovaného v prvoinštančnom konaní a zistil, že odvolacia argumentácia žalovaného nezodpovedá tej použitej v prvoinštančnom konaní. Žalovaný neuviedol žiadne dôvody (§ 366 CSP), pre ktoré ju nemohol použiť v prvoinštančnom konaní, pričom je zrejmé, že zasahuje i do skutkovej roviny. Odvolací súd napriek tomuto konštatovaniu uvádza, že po oboznámení s odsekmi 17., 33., vyplýva z rozhodnutia okresného súdu spoľahlivý základ pre jeho konštatovanie v odseku 53. napadnutého rozsudku a v odseku 71., na ktorý potom bez akýchkoľvek pochybností nadväzujú odseky 72. a 73. napadnutého

rozsudku. Rešpektujúc rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 922/ 2016 zo dňa 15. decembra 2016, preto už len nad rámec posúdenia v odvolacom konaní (najmä vzhľadom na aplikáciu § 366 CSP v tejto časti odvolacej argumentácie) odvolací súd uvádza, že ak žalovaný poukázal na výpoveď svedkyne p. F. tak aj odvolací súd poukazuje na odsek 41. napadnutého rozsudku, ktorý v odvolaní žalovaný osobitne nenamietal, v ktorom okresný súd uviedol, že svedkyňa uviedla: „....K uzneseniu č. 16, bod III. vypovedala, že každú jednu zmluvu videla, odkontrolovala a ich aj podpisovala a odporučila starostovi všetky tri zmluvy so spol. SAGACITA podpísať.“ a ak v odseku 42. rozsudku okresný súd uviedol vo vzťahu ku svedkyni, na ktorú poukázal žalovaný (Ing. F.) v odvolaní v rovine tejto odvolacej námietky, že: „....Na okolnosti schvaľovania na OZ si nepamätala“, tak tieto závery žalovaný nenamietal, preto ani táto argumentácia žalovaného v odvolaní nemohla byť taká, ktorá by mohla mať vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu (odsekov 67. a 68. napadnutého rozsudku). Pre komplexnosť a dôslednosť posúdenia relevancie a presvedčivosti odvolania odvolací súd vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného poukazuje na tvrdenia žalovaného v odpore, v ktorom uviedol, že „Uzatvorenie Zmlúv o dielo bolo schválené Obecným zastupiteľstvom v Sučanoch dňa 23.1.2008 uznesením č. 16/08“ (č.l. 46 spisu), s tým, že zmluvy o dielo sú definované v odseku vyššie a ako dôkaz je označené uznesenie Okresného zastupiteľstva v Sučanoch č. 16/08, pričom niet pochyb, že ide o zmluvy s právnym predchodcom žalobcu. Z ústneho pojednávania dňa 31.3.2016 (č.l. 123 spisu), v zmysle zápisnice, vyplýva, že žalovaný odkázal na tvrdenia v odpore a tiež z nej vyplýva „PZ žalobcu k vykonanému dokazovaniu uvádza: Mne z uvedeného dokazovania vyplýva, akoby obecné zastupiteľstvo dalo 2x súhlas starostovi obce na uzatvorenie predmetných zmlúv - jednak v uznesení č. 16/08 v II., kde súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo s touto spoločnosťou a v pod III. žiada uzavrieť výhodné zmluvy alebo mu dáva mandát na uzatvorenie týchto zmlúv. PZ žalovaného uvádza: Mám za to, že pokiaľ bolo v II. udelený súhlas s uzatvorením zmluvy o dielo aj so spol. Sagacita, poukazujem na III., kde bol síce daný mandát starostovi obce uzavrieť výhodné zmluvy, ale s podmienkou „po predchádzajúcom odporúčaní hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja“ (č.l. 125 spisu). Odvolací súd konštatuje, že citovaná argumentácia potvrdzuje existenciu uznesenia č. 16/08 zo dňa 23.1.2008, čo je v diametrálnom rozpore s jeho argumentáciou neskôr, ktorá zmena rozhodne neprispieva k presvedčivosti tejto argumentácie.

122. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že „Výpovede svedkov nemôžu vykladať uznesenie - uznesenia OZ musia byť nevyhnutne objektívne zistiteľné!“, pričom vyčítal okresnému súdu, že sa odchyľil od právneho názoru najvyšších súdnych autorít a svoj odklon náležite neodôvodnil, tak odvolací súd na tomto mieste uvádza, že to bol aj odvolateľ, ktorý v odvolaní napriek tejto svojej argumentácii vyhodnocoval výpovede jednotlivých poslancov. Odvolací súd konštatuje, že napriek tomu, že vyššie vyhodnocoval výpoveď svedkyne p. F. a p. F. (bolo to len pre úplnosť), tak v ďalšej časti odvolacích námietok žalovaného, ktoré sa týkali vyhodnocovania svedeckých výpovedí svedkov-poslancov a poslankyň označených žalovaným v odvolaní, nemal dôvod na odklon od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 922/2016 zo dňa 15. decembra 2016, v zmysle ktorého „....Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa nevypočutia svedkov - osôb podieľajúcich sa na vytváraní vnútornej vôle mestského zastupiteľstva odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že vôľa mestského zastupiteľstva je inkorporovaná do jeho uznesení ako písomného prejavu, ktorý nemožno následne meniť ani dopĺňať na základe výpovedí jednotlivých poslancov mestského zastupiteľstva ako svedkov, keďže títo svoju vôľu už vyjadrili práve v príslušných uzneseniach.“

123. Odvolateľ namietal v odvolaní, že „...súd pri hodnotení dôkazov o tom, aké zmluvy boli schválené na OZ 23.1.2008 vychádzal prekvapujúco nie z výpovedí poslancov, ktorí o týchto zmluvách hlasovali, ale z výpovedí osoby, ktorá veriteľovi podpísala uznanie dlhu bez akejkoľvek protihodnoty a osoby, ktorá bola v r. 2011 odvolaná z funkcie kontrolórky pre neplnenie svojich povinností, a teda má osobný záujem spôsobiť škodu svojmu bývalému zamestnávateľovi. Žalovaný poukazuje na fakt, že bývalý starosta predmetné uznesenie o odvolaní č. 7/2011 ako aj uznesenia č. 3/2011 a 5/2011 o upozornení na neplnenie povinností kontrolórky sa snažil pozastaviť pre rozpor so zákonom o obecnom zriadení. Zároveň žalovaný namietal vierohodnosť svedkov p. T. a p. F. z dôvodu, že ich svedeckú výpoveď navrhoval žalobca.“ Súd prvej inštancie bol podľa žalovaného povinný na výsluch svedkov - p. T. ako vtedajšieho starostu a p. F. ako vtedajšej hlavnej kontrolórky nazerať cez aplikáciu doktríny R.A.V.E.N., po zohľadnení tejto doktríny a v konaní aj v tomto odvolaní uvádzaných skutočností malo byť podľa žalovaného zrejme, že napriek povinnosti svedkov pravdivo vypovedať „svedkovia T. a F. - navrhnutí žalobcom nemôžu byť nikdy hodnoverní, nakoľko by svojou výpoveďou znehodnovernili svoje dovtedajšie faktické kroky a vystavili by sa riziku trestného stíhania.“ V súvislosti s touto argumentáciou

žalovaného sa odvolací súd oboznámil s obsahom spisového materiálu a konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuvádzal, že by už v prvoinštančnom konaní osobitne namietal predmetných svedkov. Z procesného postupu okresného súdu, bez ďalšieho, nie je možné prijať záver, že by okresný súd vybočil z limitov doktríny, na ktorú poukazoval žalovaný v odvolaní. Odvolací súd pripomína, že pri hodnotení dôkazu výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočnosti, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota vypovedať na otázky a podobne) a k poznatkom zisteným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. Z priebehu prvostupňového konania vo vzťahu k výpovediam dotknutých svedkov vo väzbe na ich hodnotenie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd nezohľadnil vyššie uvedené kritériá.

124. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu tvrdenie žalovaného v odvolacom konaní, a to vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu, v ktorom žalovaný uviedol, že argumentácia žalobcu, ale najmä odôvodnenie napadnutého rozsudku sa značne „odchyľuje od rozhodovacej činnosti ostatných orgánov štátnej správy hodnotiacich dodržiavanie právnych predpisov samosprávami, ako napr. Úrad pre verejné obstarávanie, NKÚ alebo prokuratúry. V prípade súdneho rozhodnutia schvaľujúceho namietané konanie štatutára obce, sa samosprávy dostanú do právnej neistoty ako vlastne majú fungovať“. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného odvolací súd uvádza, že žalovaný síce uvádza, že okresný súd sa odklonil od rozhodovacej činnosti, avšak nekonkretizuje bližšie žiadne rozhodnutie orgánu štátnej správy, Úradu pre verejné obstarávanie a ani prokuratúry, tak aby odvolací súd mohol vyhodnotiť relevanciu tejto argumentácie.

125. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal odsek 69. napadnutého rozsudku, v súvislosti s ktorou námietkou zdôraznil, že okresný „súd si zároveň mylí účel a predmet zmluvy“, tak po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že sa nemohol stotožniť s touto odvolacou argumentáciou žalovaného. Je podľa odvolacieho súdu namieste pripomenúť celé obsahové znenie odseku 69. napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý (obsahovo) nadväzuje na odseky 67. a 68. napadnutého rozsudku, ktoré však v tejto časti odvolania nenašli premietnutie. K tomuto svojmu záveru odvolací súd poukazuje na podstatný záver okresného súdu vyslovený v odseku 69. „Doplnenie samotného účelu tejto zmluvy nebolo dôvodné vyhodnotiť tak, že nebol dohodnutý predmet ZoD ako podstatná náležitosť takejto zmluvy v zmysle ust § 536 OBZ.“ S poukazom na celé obsahové znenie odseku 69. napadnutého rozsudku okresného súdu vo väzbe na ďalšie odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného nebolo možné prijať záver uvádzaný žalovaným v odvolaní o nesprávnom posúdení veci a konštatovať, že okresný súd by si v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu v odseku 69. odporoval.

126. V odvolaní žalovaný namietal absolútnu neurčitost' a neexistenciu uznesenia obecného zastupiteľstva č. 16/08, s poukazom na (napr. 5Obdo/44/2018, Nález sp.zn. III. ÚS 398/08, rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 284/2062, ale aj rozsudok „NS SR“ sp.zn. Sžo 277/2008). Odvolací súd sa oboznámil s predmetnými rozhodnutiami, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní v tejto rovine. Je zrejmé, že rozhodnutia, ktorých sa dovoľával žalovaný sa prevažne viazali na prevody nehnuteľností (majúce osobitný režim nadobudnutia vlastníctva), pričom dôvody a závery týchto rozhodnutí, ako žalovaný uviedol „analogicky“ aplikoval aj na iné majetkové práva. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obdo/44/2018, vyplýva skutkový a právny záver pre rozhodnutie najvyššieho súdu v odseku 35. „Tu najvyšší súd konštatoval, že sporná zmluva (o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie), na základe ktorej žalobca uplatnil právo na zmluvnú pokutu, je neplatná, a to z dôvodu, že predmetný úkon nebol schválený mestským zastupiteľstvom v zmysle § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Podľa vyššie označeného ustanovenia zákona o obecnom zriadení, obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu dočasne prenechaným do hospodárenia obce, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním. K platnému uzatvoreniu zmluvy bol nevyhnutný súhlas mestského zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu, ktorý by ako prejav vôle bol obsiahnutý v príslušnom uznesení mestského, zastupiteľstva spĺňajúcim tak formálne, ako aj meritorne náležitosti. Keďže v danom prípade takýto súhlas ako prejav vôle daný nebol, mala táto

skutočnosť za následok konštatovanie absolútnej neplatnosť zmluvy pre jej rozpor s § 39 OZ“, ktoré boli (skutkové a prijaté právne závery) rozdielne s prejednávanou vecou, pretože okresný súd konštatoval vo svojom rozhodnutí najmä v odsekoch 67., 68., 69., 71. a nasl., udelenie súhlasu OZ s predmetnými zmluvami. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebol pre odvolací súd priestor na stotožnenie sa ani s tvrdeniami žalovaného v odvolaní v časti pod označením Ďalšie námietky žalovaného Ad a), v ktorej žalovaný tvrdil, že z odseku 69. napadnutého rozsudku vyplýva, že nebol vymedzený predmet, bol vymedzený len účel, pričom odvolací súd pre odstránenie pochybností cituje z odseku 69. napadnutého rozsudku: „Teda v čase udeleného súhlasu bolo na základe predloženého návrhu ZoD v zmysle č.l. 177 obecnému zastupiteľstvu zrejmé, okrem zhotoviteľa, aj predmet ZoD, keď samotný účel, nie predmet ZoD, mohol byť určený až následne, ako o tom vypovedal svedok T., zhodne so žalobcom. Doplnenie samotného účelu tejto zmluvy nebolo dôvodné vyhodnotiť tak, že nebol dohodnutý predmet ZoD ako podstatná náležitosť takejto zmluvy v zmysle ust § 536 OBZ. Výpovede svedkov, poslancov OZ, ktorí na tomto zasadnutí predmetné uznesenie prijali - udelenie súhlasu s uzatvorením práve ZoD v zmysle predloženého návrhu, ako vyplýva z č.l. 177, nevylúčili a obsah uznesenia OZ č. 16/08 udelenie výslovného súhlasu preukazuje, preto právne úkony, ZoD I., II., III., nie sú v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. e/ Zákona č. 138/1991 Zb., lebo OZ zastupiteľstvo schválilo právne úkony - ZoD I., II. a III., ktoré starosta obce podpísal na základe udeleného súhlasu obecným zastupiteľstvom.“ Ak teda žalovaný tvrdil v odvolaní v tejto rovine, „Skutočnosť, že v čase udeleného súhlasu nebol zrejмый predmet zmluvy vyplýva z textu bodu 69 odôvodnenia rozsudku, kde samotný súd konštatuje, že v zmluve bol vymedzený len jej účel nie predmet zmluvy. Preto obecné zastupiteľstvo nemohlo nikdy udeliť súhlas s uskutočnením konkrétneho majetkovoprávneho úkonu a uzatvorenie zmluvy o dielo predstavovalo svojvôľu bývalého starostu obce“, tak citované nezodpovedá odôvodneniu napadnutého rozsudku okresného súdu a zo zistených a okresným súdom ustálených okolností potom nie možné odvolaciemu súdu konštatovať, že konanie starostu predstavovalo svojvôľu. Žalovaný namietať potom i postup okresného súdu, ktorý použil i výkladové pravidlá podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa zistení odvolacieho súdu ide zrejme o závery okresného súdu uvedené v odseku 74. napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, „Pri takomto správaní sa zmluvných strán, keď na základe ZoD I., II. a III. žalovaný získal nenávratné fin. prostriedky, následne s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril ďalšie ZoD a zrealizoval projekty podľa projektovej dokumentácie ZoD I., II. a III., je potom dôvodné pri vyhodnotení uznesenia č. 16/08, vykladať ho aj v zmysle ust. § 266 ods. 3 OBZ, teda následného správania sa strán. Lebo povaha veci takýto výklad pripúšťa, v konajúcej veci aj v súvislosti s udeleným súhlasom OZ ako zákonného predpokladu pre platnosť ZoD, ktoré sú predmetom sporu“, „...Svedkovia nepopreli, že na ďalších zastupiteľstvách dostávali informácie o tom, ako sa realizuje účel ZoD I., II. a III. Toto následné správanie je významnou skutočnosťou, ktorá objasňuje úmysel strán a teda aj poslancov pri prijímaní uznesenia č. 16/08, uzatvoriť práve ZoD s obsahom, ako vyplýva z predloženého vzoru na č.l. 177“, z uvedeného je teda zrejmé, že okresný súd ak aj použil výkladové pravidlá, tak tieto tak ako boli formulované v odseku 74. napadnutého rozsudku netvorili jedinú a ani nosnú a rozhodujúcu časť rozhodnutia okresného súdu.

127. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „Komplexnosť ochrany verejných financií a fungovania samosprávy dotvára fakt, že starosta môže uzatvárať zmluvy len také, ktorých plnenia sú premietnuté v rozpočte (z. o finančnej kontrole) a naopak, len to čo je schválené v rozpočte môže byť zazmluvnené. V tomto prípade sa však do rozpočtu nepremietli žiadne plnenia zo ZoD. Na rozdiel od zmlúv o NFP pre rovnaké projekty, pri ktorých bol už na OZ kde bola schválená zmluva o NFP aj zároveň zmenený rozpočet“, ktorú argumentáciu nebolo možné bez ďalšieho stotožniť s tvrdeniami žalovaného pred okresným súdom, teda v relevantnom štádiu konania. Bez bližšieho vysvetlenia žalovaného potom zostáva i jeho tvrdenie na čl. 123 spisu, v zmysle ktorého potvrdil žalovaný, že plnenie od žalobcu prijal, a po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že predmetné zmluvy boli schválené OZ, čo v konečnom dôsledku tvrdil aj žalovaný v odpore, a vo výpovedi tak ako je aj uvedené v odseku 121. tohto rozsudku. Žalovaný dňa 31.3.2016 pred okresným súdom uviedol, že „Na základe týchto zmlúv sa čiastočne plnilo zo strany obce a tiež aj zo strany spol. Sagacita. Povinnosti zo zmlúv o dielo si spol. Sagacita splnila“ (č.l. 123 rub spisu). „Takisto došlo k realizácii projektov, ktoré boli predmetom tejto zmluvy o dielo. Čo sa týka týchto zmlúv o dielo, povinnosti spol. Sagacita, boli splnené. Na základe týchto zmlúv o dielo, ktoré sú predmetom konania, obec uzatvorila zmluvy so štátom o poskytnutí NFP, ktoré boli aj poskytnuté a následne potom, na základe týchto projektov, spoločnosť uzatvorila so spol. Sagacita zmluvy o dielo už na samotnú realizáciu týchto projektov“. „Práve preto, že žalobca vykonával všetky úkony súvisiace s realizáciou tohto projektu podľa zmlúv o vypracovaní týchto projektov, na základe mandátnej zmluvy, komunikoval s ministerstvom“ (č.l. 124 spisu). „PZ žalobcu k vykonanému dokazovaniu uvádza: Mne z uvedeného dokazovania vyplýva, akoby obecné zastupiteľstvo dalo 2x súhlas starostovi obce na

uzatvorenie predmetných zmlúv -jednak v uznesení č. 16/08 vil., kde súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo s touto spoločnosťou a v pod III. žiada uzavrieť výhodné zmluvy alebo mu dáva mandát na uzatvorenie týchto zmlúv. PZ žalovaného uvádza: Mám za to, že pokiaľ bolo v II. udelený súhlas s uzatvorením zmluvy o dielo aj so spol. Sagacita, poukazujem na III., kde bol síce daný mandát starostovi obce uzavrieť výhodné zmluvy, ale s podmienkou „po predchádzajúcom odporúčaní hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja" a tento súhlas starostovi udelený nebol“ (č.l. 125 spisu). „PZ žalovaného uvádza: Uznesením č. 16/08 bol udelený mandát starostovi obce s podmienkou udelenia súhlasu kontrolóra a predsedu komisie správy majetku. Ak takéto súhlasy udelené neboli, tak mandát nebol naplnený“ (č.l. 125 rub spisu). Odvolací súd konštatuje, že nebol dôvod na odklon od už vyslovených záverov odvolacím súdom v odseku 121., 140. tohto rozsudku.

128. Žalovaný v odvolaní vyčítal okresnému súdu „nepochopenie fungovania samosprávy“, pretože „Úlohou poslancov nie je namietať právne úkony“, a zároveň uvádzal, čo je úlohou samosprávy. Táto námietka zrejme smeruje do odseku 74. napadnutého rozsudku okresného súdu, pričom za touto námietkou nasleduje námietka nesprávneho skutkového zistenia, pretože poslanci (napr. p. M., p. F....) namietali ZoD. Z uvedených námietok žalovaného bez ďalšieho nebolo možné konštatovať ich relevanciu vzhľadom na celé obsahové znenie ods. 74. napadnutého rozsudku, ktorý bol odvolacím súdom vyhodnocovaný vyššie v tomto rozhodnutí, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP stotožnil.

129. V odvolaní žalovaný uviedol, že „Naopak, argumentácia žalovaného je poukázanie na porušenie všetkých predpisov, ktoré mohli byť porušené, a zlyhanie všetkých zložiek kontroly nakladania s majetkom u žalovaného. Obrátenie sa na súd bolo poslednou možnosťou žalovaného o poskytnutie ochrany správy majetku obce, avšak súd nepochopiteľne, a absolútne neodôvodnene s prekrútením listinných dôkazov, výpovedí a odignorovaním judikatúry dal za pravdu žalobcovi.“ Odvolací súd uvádza, že dôsledne vníma uvedenú argumentáciu žalovaného v odvolaní, o to viac, že tvrdené zlyhanie má byť predsa na strane samotného žalovaného, avšak stále je to situácia (v zmysle citácie z odvolania žalovaného v tomto odseku), vyvolaná žalovaným (činnosť obecného zastupiteľstva, uznesenie č. 16/08 zo dňa 23.1.2008, uznanie dlhu starostom) a na strane žalovaného, a za vzniknutú situáciu nemôže ťarchu dôsledkov svojho konania prenášať na súd, a to bez ohľadu nato, že na strane žalovaného ide o obec. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „Obrátenie sa na súd bolo poslednou možnosťou žalovaného o poskytnutie ochrany správy majetku obce“, v odvolaní, však neuviedol žiadne bližšie údaje, ktorými by identifikoval konania, v ktorých sa obrátil na súd, aby uplatnil svoje práva, ktoré mali byť porušené, tak odvolací súd z úradnej povinnosti takéto konania zisťoval, avšak bez pozitívneho výsledku. Odvolací súd len pre úplnosť pripomína zásadu rovnosti sporových strán v súdnom procese, ktorá sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

130. Namietal žalovaný v odvolaní aj ods. 75 napadnutého rozsudku, s odôvodnením, že obsahuje „...absolútne nesprávne právne posúdenie“. Vyčítal odvolateľ okresnému súdu, v rovine spôsobu určenia ceny diela v prejednávanej veci, že v prípade výkladu, v zmysle ktorého by išlo o spôsob určenia ceny, ktorý by bol strane známy, by takéto ustanovenie bolo v podmienkach samosprávy „v zmysle ustálenej súdnej praxe neaplikovateľný“. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného odvolací súd uvádza, že žalovaný žiadnu konkrétnu judikatúru neoznačil, tak aby v súlade s Čl. 2 CSP odvolací súd v rámci vyvolaného odvolacieho konania mohol preveriť jej relevanciu. Ak vyčítal žalovaný, že okresný súd opomína účel § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb., a aj to, že obec je verejnoprávna korporácia, pri nakladaní s majetkom sa uplatňujú osobitné pravidlá transparentnosti a tiež tvrdenie, že v danom prípade sa uplatňoval zmluvný spôsob určenia ceny diela a nie cena obvyklá v danom mieste a čase, tak odvolací súd uvádza, že uvedenú argumentáciu vníma, avšak sama o sebe, bez ďalšieho, nie je spôsobilá vyvrátiť závery okresného súdu konštatované v ods. 75. napadnutého rozsudku, ak žalovaný v konaní v rovine tvrdení a následne i v rovine produkovania dôkazov neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by vylučovali zákonnú úpravu § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka. Za konkrétne skutočnosti v tomto prípade nie je možné výsostne považovať len tvrdenie o statuse obce ako verejnoprávnej korporácii, pri ktorej sa uplatňujú osobitné pravidlá transparentnosti, keďže obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov súkromného práva, spočíva v tom, že všetci majú rovnaké práva

a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej zo strán. Nie je namieste, aby odvolací súd v rámci vyvolaného odvolacieho konania hľadal dôvody a dôkazy v prospech niektorej zo sporových strán, a to ani vtedy, ak je na niektorej z týchto strán obec.

131. K odseku 76. napadnutého rozsudku odvolateľ namietal, že „Samotné správanie sporových strán nemôže konvalidovať a odstrániť rozpor právneho úkonu so zákonom“, na ktorý rozpor nemá vplyv výkladové pravidlo § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka a tiež žalovaný poukázal na dôvody odvolania uvádzané k odseku 68. napadnutého rozsudku. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného odvolací súd poukazuje na zdôvodnenie vyššie vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného voči ods. 68 napadnutého rozsudku okresného súdu, pričom ani v tejto časti odvolania (námiety do odseku č. 76.), nemal dôvod odkloniť sa od už vyslovených záverov. Je potrebné na tomto mieste pripomenúť, že súhlasí so žalovaným v tom, že samotné správanie strán nemôže konvalidovať a odstrániť rozpor právneho úkonu so zákonom, avšak zdôrazňuje odvolací súd, že žiadny rozpor so zákonom v prejednávanej veci okresným súdom konštatovaný nebol, a to ani vo vyvolanom odvolacom konaní, preto ani táto argumentácia žalovaného nemala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu.

132. Ak žalovaný v odvolaní mal za to, že vyslovený záver „o nepreukázaní čiernej knihy na obecnom úrade. Existenciu čiernej knihy potvrdila p. F. (bod 41 rozhodnutia) a p. T. (str. 41 zápisnice z 5.5.2016)!!! Napriek tomu súd vyhádza z výpovede p. V., ktorá si nepamätala tvorbu čiernej knihy - pretože pracovala na obecnom úrade iba do marca 2008! To opätovne svedčí o tom, že súd úplne zjavne prispôbil dôkazy svojmu svojvoľnému rozhodnutiu“, okresného súdu v odseku 77. napadnutého rozsudku je „nepochopiteľný“, tak odvolací súd uvádza, že i s týmto namietaným záverom okresného súdu v odseku 77. sa stotožnil ako s vecne správnym. Okresný súd konštatoval v tejto rovine „Len skutočnosť, že návrh ZoD v zmysle č.l. 177 nebol založený do knihy, ako iné zmluvy, ktoré sa prerokovali na OZ, nemožno vyhodnotiť v intenciách, že nebol prerokovaný na OZ, lebo v kontexte vykonaného dokazovania je dôvodné vychádzať z výslovného súhlasu podľa uznesenia čl. 16/08 zo dňa 23.1.2008. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpoveď svedkyne K.. E. V. (ods. 40), ktorá pracovala v čase prijatia uznesenia 16/08 u žalovaného a na takúto knihu si nepamätala a sama zmluvy zakladala do fascikla.“ Len primerane a podporne odvolací súd na tvrdenia žalovaného v odpore (č.l. 46 spisu) „Uzatvorenie Zmlúv o dielo bolo schválené Obecným zastupiteľstvom v Sučanoch dňa 23.1.2008 uznesením č. 16/08“. K uvedenému pristupujú i zistenia vyslovené v odseku 121., 140. tohto rozhodnutia odvolacieho súdu. Pre komplexnosť posúdenia tejto odvolacej námietky žalovaného chýba vyvrátenie logických základov uvádzaných okresným súdom, teda podľa odvolacieho súdu bolo potrebné, aby žalovaný v dôkaznej rovine preukázal relevanciu čiernej knihy v takej dôkaznej sile, ktorá by bola spôsobilá sama osobe vyvrátiť existenciu a účinky uznesenia OZ č. 16/2008 ako i dôsledky a dôvody tvrdenia nerelevancie svedeckej výpovede p. V. z dôvodu, že pracovala u žalovaného do marca 2008. Ak odvolateľ potom namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s faktom, že do čiernej knihy bol založený iný vzor zmluvy o dielo, tak bez preukázania relevancie čiernej knihy, nebol dôvod, aby okresný súd osobitne vyhodnocoval i túto námietku žalovaného. Odvolací súd uvádza, že to, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

133. K námietke odvolateľa do ods. 78. napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia vyššie a najmä na ods. 71., 72. napadnutého rozsudku okresného súdu, od ktorých nemal dôvod sa odkloniť. Odvolací súd v tomto svojom rozhodnutí už vyjadril právny názor vo vzťahu k aplikácii rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Obdo/44/2018 na prejednanú vec ako i ostatných rozhodnutí, na ktoré v tejto súvislosti žalovaný poukazoval, preto sa v tejto časti už len odkazuje na tieto závery odvolacieho súdu.

134. K námietke žalovaného o absolútnej neplatnosti pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní, teda odvolania do ods. 79. napadnutého rozsudku, odvolací súd poukazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým vyjadril žalovaný svoj nesúhlas a poukázal na rozhodnutie „KS KE 2Cob/100/2016“ a „3Obdo/40/2015“. Odvolací súd sa dôsledne oboznámil s predmetnými rozhodnutiami, avšak nemohol konštatovať ich vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Z rozhodnutia Krajského súdu Košice sp.zn. 2Cob/100/2016, vyplýva skutková rozdielnosť s prejednanou vecou, keďže z odseku 42. tohto rozhodnutia vyplýva, že „Za takejto

situácie majetkovoprávne úkony, o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo a ktoré urobil len starosta obce bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, nemôže obec zaväzovať, pretože chýba prejav vôle obce, a preto takýto úkon vykonaný starostom obce nevyvoláva právne účinky“, pričom v prejednávanej veci bolo na základe vykonaného dokazovania preukázané platné rozhodnutie OZ vo forme uznesenia č. 16/2008. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Obdo 40/2015 a citoval z neho v rovine síce závery o neplatnosti, tak odvolací súd konštatuje aj pri tomto rozhodnutí rozdielnosť v skutkových okolnostiach a v konečnom dôsledku i v okruhu sporových strán, keď sporovou stranou na strane žalobcu bol osobitný subjekt v zmysle § 148 zákona o verejnom obstarávaní, ktorý žalobu podal v lehote jedného roka od jej uzavretia (štvrtý odsek odôvodnenia predmetného rozhodnutia). Pokiaľ žalovaný poukazoval v odvolaní na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 69/2010, tak odvolací súd zistil, že nosná časť tohto rozhodnutia spočíva v záveroch ústavného súdu, v zmysle ktorých „V posudzovanom prípade dovolací súd, ako aj súd prvého stupňa (so skutkovými a právnymi závermi ktorého sa dovolací súd stotožnil) dostatočne vysvetľuje, že právnou úpravu ustanovenia § 148 zákona č. 25/2006 Z. z. (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase) treba považovať za komplementárnu vo vzťahu k právnej úprave § 39 Občianskeho zákonníka, teda za právnou úpravu rozširujúcu ochranu poskytovanú označeným ustanovením Občianskeho zákonníka zakotvením oprávnenia Úradu pre verejné obstarávanie napadnúť platnosť zmluvy uzavretej v rozpore s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní vo verejnom záujme aj vtedy, ak by tak neurobili účastníci spornej zmluvy“. „Aj z odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu a súdu prvého stupňa možno pritom vyvodiť, že nie každé porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní možno kvalifikovať za dôvod neplatnosti zmluvy uzatvorenej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Musí ísť o také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť spôsobujú rozpor samotného obsahu takejto zmluvy s ustanoveniami zákona, alebo majú za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu odporuje zákonu alebo ho obchádza. V danom prípade dospeli súdy všetkých stupňov k záveru, že sťažovateľ nemal byť v rámci procesu verejného obstarávania vybraný ako úspešný uchádzač, ale jeho ponuka mala byť vrátená v dôsledku nedodržania lehoty na jej predloženie verejnému obstarávateľovi. Právny záver súdov, že v ustanovení § 39 zákona č. 25/2006 Z. z. ide o zakotvenie hmotnoprávnej lehoty, v rámci ktorej má byť ponuka uchádzača doručená verejnému obstarávateľovi, nemožno už len s ohľadom na formuláciu a konštrukciu dotknutých ustanovení považovať za arbitrárnu. Dôsledkom porušenia zákona o verejnom obstarávaní, ktoré súdy konštatovali, je pritom skutočnosť, že zmluva bola uzavretá so subjektom, s ktorým v zmysle ustanovení zákona č. 25/2006 Z. z. uzavretá nemala byť. Vzhľadom na skutočnosť, že obsahom zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu je, okrem určenia obsahu práv a povinností, nevyhnutne aj určenie samotných subjektov zmluvy, je zřejmé, že takáto zmluva sa svojím obsahom dostala do rozporu s obsahom a účelom zákona č. 25/2006 Z.z.“. Žalovaným nebolo tvrdené a ani preukázané, že tak ako uviedol ústavný súd v citovanom rozhodnutí (II. ÚS 69/2010), na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní, by sa domáhal vyslovenia neplatnosti voči zmluvnej strane zo zmlúv o dielo, ale domáhal sa vyslovenia voči neplatnosti v konaní, v ktorom žalobca nadobudol postúpenú pohľadávku a nebol zmluvnou stranou predmetných zmlúv o dielo (ústavný súd vo svojom rozhodnutí výslovne uviedol „ak tak neurobili účastníci spornej zmluvy“). Odvolací len pripomína, že z právnej úpravy zmluvy o dielo vyplýva, že zmluva o dielo, ako dvojstranný právny úkon, vzniká medzi zhotoviteľom na strane jednej a medzi objednávateľom na strane druhej, pričom na jednej strane alebo na oboch stranách môže vystupovať viac subjektov. Všetci títo účastníci zmluvy sú nositeľmi hmotnoprávnych oprávnení (povinností), teda sú vecne legitimovaní, ak sa predmet konania týka tohto právneho úkonu. Treba zdôrazniť, že obsahom právneho vzťahu zo zmluvy o dielo sú práva a povinnosti zhotoviteľa a objednávateľa, ktoré sú vzájomné (synalagmatické). To znamená, že v tomto právnom vzťahu právam zhotoviteľa korešpondujú povinnosti objednávateľa, a naopak. Práva a povinnosti vyplývajúce z tohto vzťahu nemožno navzájom oddeliť. Ak v konaní ide o určenie neplatnosti zmluvy o dielo, predmet konania sa preto týka tak zhotoviteľa, ako aj objednávateľa. Zmluva o dielo v takomto prípade nemôže byť určená za neplatnú len voči jednému z jej účastníkov. Rozsudok sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov právneho vzťahu, z čoho vyplýva, že sporovými stranami (či už na strane žalobcu alebo žalovaného) o takomto návrhu musia byť všetci účastníci právneho úkonu, prípadne ich právni zástupcovia, lebo účinky rozsúdenej veci sa vzťahujú iba na nich. Iba v prípade odporovateľnosti právneho úkonu veriteľ svoje právo neuplatňuje proti všetkým účastníkom právneho úkonu, ale zásadne iba proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 2 a 3 OZ); takýto prípad však v danej veci nešlo. V tejto súvislosti odvolací súd len primerane a podporne poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 122/2002 ako i rozhodovaciu prax Krajského súdu v Žiline napr. 14Cob/180/2018, v ktorom konaní odvolací súd vychádzal z postulátu:

„Vecnú legitimitáciu v spore o určenie neplatnosti zmluvy má zásadne len ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak má byť určená neplatnosť zmluvy, musia byť účastníci konania všetci, ktorí ju uzavreli (napr. rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 11/2003).“ Vo vzťahu ku svojim záverom len pre úplnosť odvolací súd ešte dodáva, že pri zmluvách o postúpení pohľadávky sa nový veriteľ nestáva zmluvnou stranou daného zmluvného vzťahu medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom, nevstupuje namiesto pôvodného veriteľa. Zmluvnou stranou záväzkového vzťahu zostáva pôvodný veriteľ, na nového veriteľa prejde právo na plnenie.

135. V odvolaní namietal žalovaný, že existencia verejného obstarávania nebola preukázaná zo žiadneho vykonaného dôkazu. Z obsahu spisu, a to zo správy Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, Agentúra na podporu regionálneho rozvoja, Odbor realizácie programov regionálneho rozvoja, Prievozská 2/B, 825 25 Bratislava 26, vyplýva, že „Zasielam Vám spomínané info, ktoré sa týkajú vyhlásení potrebných k žiadosti o zmenu. Pre posúdenie žiadosti o zmenu je nevyhnutné doložiť vyhlásenia štatutárneho zástupcu a odborne spôsobilých osôb (stavebný dozor, osoba zodpovedná za verejné obstarávanie) o tom, že Vami požadované zmeny nemajú vplyv na ciele a výstupy projektu, že požadované zmeny nemajú vplyv na cieľové hodnoty indikátorov a skupiny výdavkov schváleného projektu rovnako ako ani vplyv na prebehnutý proces verejného obstarávania. Konkrétne: Stavebný dozor- zmena projektu je v súlade s príslušnými technickými normami, Štatutár - zmeny projektu nemajú vplyv na ciele, výstupy, cieľové hodnoty indikátorov ani na skupiny výdavkov + čestné prehlásenie o tom, že si prijímateľ nepredložil žiadosť o platbu na úhradu položiek, ktoré navrhuje zo schváleného rozpočtu vypustiť. Verejný obstarávateľ - žiadaná zmena nemá za následok porušenie princípov verejného obstarávania a potenciál ovplyvniť výsledok verejného obstarávania“ (č.l. 621 rub spisu). Uvedené listiny boli predmetom dokazovania a neboli žalovaným osobitne namietané a ani spochybnené. Navyše ani správanie žalovaného nenasvedčuje tomu, že by verejné obstarávanie nebolo, keď žalovaný od právneho predchodcu žalobcu plnenie prijal. „Takisto došlo k realizácii projektov, ktoré boli predmetom tejto zmluvy o dielo. Čo sa týka týchto zmlúv o dielo, povinnosti, spol. Sagacita, boli splnené. Na základe týchto zmlúv o dielo, ktoré sú predmetom konania, obec uzatvorila zmluvy so štátom o poskytnutí NFP, ktoré boli aj poskytnuté a následne potom, na základe týchto projektov, spoločnosť uzatvorila so spol. Sagacita zmluvy o dielo už na samotnú realizáciu týchto projektov“ (č.l. 124 spisu). Tiež odvolací súd zdôrazňuje vo vzťahu ku svojim záverom, že východiská okresného súdu, ktoré boli nosné pre rozhodnutie okresného súdu v odseku 79. zostali žalovaným relevantne nespochybnené a to „že došlo k riadnemu procesu výberu zmluvného partnera. MZ bola vyhodnotená v spore vedenom pod sp.zn. 17Cb/109/2015 ako platne uzatvorená.“ V tejto súvislosti odvolací súd len pre úplnosť uvádza, že nie každé porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní možno kvalifikovať za dôvod neplatnosti zmluvy uzatvorenej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Musí ísť o také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť spôsobujú rozpor samotného obsahu takejto zmluvy s ustanoveniami zákona, alebo majú za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu odporuje zákonu alebo ho obchádza.(III. US 69/2010) Ak potom žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že samotným vykonaním verejného obstarávania mohla byť dosiahnutá podstatne výhodnejšia ponuka a podstatne lepšie podmienky, tak uvedené zostalo len v rovine tvrdení, na ktorom konštatovaní nemia nič ani obdobné zmluvy ako uvádzal žalovaný (pripojené) v prílohe zo dňa 15.11.2019.

136. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalovaná odmena je nadštandardná, keďže nie je výsledkom verejného obstarávania a s uzatvorením tejto zmluvy nedalo obecné zastupiteľstvo súhlas, že túto argumentáciu nemohol vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu vzhľadom na vyššie ozrejmene závery prijaté v odvolacom konaní, ako i skutočnosť, že zostala len v rovine tvrdení. Žalovaný podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že v zhodnom časovom období uzatvorenia zmlúv o dielo, pri zohľadnení všetkých zmluvných okolností a dojednaní (čas, dielo, cena, doba zhotovovania diela) by za rovnakých podmienok bolo možné dojednať výhodnejšie podmienky pre žalovaného, ktoré by dokázali ovplyvniť konečnú cenu diela v prospech žalovaného.

137. Žalovaný v odvolaní uviedol, že poukazuje už na svoje predchádzajúce vyjadrenie a to, že samotné plnenie malo vady napríklad vykonanie nesprávneho verejného obstarávania „pri ZŠ“ ako skutočnosť, že žalobca nerobil monitorovacie správy ani suport pri stavbe projektov. V súvislosti s touto argumentáciou odvolací súd uvádza, že zostala len vo všeobecnej rovine. Nepochybne z § 564 Obchodného zákonníka vyplýva, že „pri vadách diela platia primerane § 436 až 441“. Práve z § 436

a § 437 Obchodného zákonníka je zrejmé, že vytknutie vád, resp. splnenie notifikačnej povinnosti ohľadom vád je jednostranný hmotno-právny úkon, ktorý pokiaľ má vyvolať účinky, tak musí spĺňať náležitosti určitosti tohto úkonu. Zákonná požiadavka určitosti jednostranného hmotno-právneho úkonu sa vyžaduje v identifikácii vád, ich popisu, vyjadrenia, akým spôsobom sa vady prejavujú, v akom rozsahu, ich konkretizácia musí byť vykonaná spôsobom, ktorým sa zabezpečí nezameniteľnosť vád s inými vadami, a v konečnom dôsledku aj voľba zodpovednostného nároku, t.j. akým spôsobom oprávnený subjekt žiada s týmito vadami naložiť, musí byť uskutočnená rovnako určitým, zreteľným a nepochybným spôsobom. Žalovanému sa nepodarilo nepreukázať, že takýto úkon uskutočnil, preto tvrdenie o prípadných vadách diela nemohlo mať vplyv na zmluvnú povinnosť žalovaného zaplatiť cenu diela.

138. V odvolaní žalovaný namietal, že „Keďže ide o záväzkovoprávny úkon je zrejmé, že má i majetkovoprávnu povahu a teda jedná sa o majetkovoprávny úkon, ktorý pre svoju platnosť vyžaduje udelenie súhlasu obecného zastupiteľstva. V tomto smere poukazujeme, že § 11 ods. 4 z. o obecnom zriadení upravuje ako základ kompetencií OZ a obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce pričom výklad uvedeného ustanovenia je v kontexte nálezu Ústavného súdu III. ÚS 398/08 potrebné vnímať extenzívne a právomoci starostu obce zas zužujúco.“ V súvislosti s touto argumentáciou sa odvolací súd oboznámil s rozhodnutím, na ktoré poukazoval žalovaný sp.zn. III. ÚS 398/08, ktoré však vzhľadom na jeho dôvody, vec v skutkovej a právnej rovine a okruh sporových strán nebolo možné aplikovať na prejednávajúcu vec. V rovine tejto odvolacej argumentácie žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že „Okrem toho samotný súd určitým spôsobom dezinterpretuje okolnosti uznania dlhu. Samotný žalobca (nie žalovaný) uvádzal vo svojich prednesoch, že uznaním dlhu chceli na žiadosť obce posunúť lehotu splatnosti záväzku do momentu pripísania prostriedkov z NFP, a preto je v uvedenom uznaní použitá i uvedená formulácia, že k úhrade dôjde až po pripísaní prostriedkov z NFP.“ Odvolací súd sa zaoberal dôsledne aj týmto tvrdením žalovaného, avšak nemohol konštatovať jeho relevanciu na závery okresného súdu, keď predmetom vyhodnotenia bol úkon uznania dlhu žalovaným, s tým, že nebol dôvod na odklon od záverov okresného súdu najmä v odseku 80., 82., 83. napadnutého rozsudku, na ktoré závery sa odkazuje v podrobnostiach. V rovine posúdenia tohto odvolacieho dôvodu, a to z dôvodu komplexného posúdenia obrany žalovaného, odvolací súd zistil, že prostredníctvom právneho zástupcu pred okresným súdom dňa 22.6.2016 podľa obsahu zápisnice uviedol v rovine uznania dlhu starostom sám žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu: „myslím si, že nie je potrebné, aby predmetnému úkonu starostu predchádzalo schválenie OZ, lebo nejde o úkon s nakladaním majetku obce“ (čl. 268 rub spisu). K predmetnej zápisnici námietky zo strany žalovaného neboli. Odvolací súd len pre úplnosť pripomína, že to bol žalovaný, ktorý sa v odvolaní dovoľával § 186 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého „na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada (č.l. 764 rub spisu).

139. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že „...Argument o vyhovení žiadosti žalovaného žalobcom na posunutie splatnosti v uznaní je nelogický a skôr nasvedčuje o antidatovaní predmetného uznania a jeho vzniku v inom časovom období“, tak odvolací súd uvádza, že vníma túto argumentáciu, avšak bolo v dispozičnej sfére dôkaznej povinnosti žalovaného, aby túto skutočnosť aj preukázal. Žalovaný v konaní pred okresným súdom, ale ani pred odvolacím súdom netvrdil a ani neuvádzal dôvody, pre ktoré tak urobiť nemohol.

140. Žalovaný v odvolaní vo vzťahu k uzneseniu schválenému na OZ dňa 23.1.2008 č. 16/2008 namietol, že okresný súd dospel k nesprávnym právnym a skutkovým záverom o prerokovaní a schválení predmetných zmlúv o dielo s právnym predchodcom žalobcu. Odvolací súd opakovane uvádza, že sám žalovaný v odpore proti vydanému platobnému rozkazu uviedol, že „Uzatvorenie Zmlúv o dielo bolo schválené Obecným zastupiteľstvom v Sučanoch dňa 23.1.2008 uznesením č. 16/08 s nasledovným znením:

„Obecné zastupiteľstvo žiada

a) starostu obce uzavrieť výhodné zmluvy so spoločnosťami poskytujúcimi služby na vypracovanie dokumentácie k predloženiu žiadosti na získanie nenávratných finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov EU v rámci schválených finančných prostriedkov v rozpočte obce na rok 2008 určených na projektovú dokumentáciu a kofinancovanie po predchádzajúcom odporúčení hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja

b) starostu obce priebežne informovať na rokovaníach OZ o uzatvorených zmluvách.

Z uvedeného znenia uznesenia je zrejmé, že starosta mal oprávnenie uzatvoriť zmluvy s predmetom uvedeným pod písm. a) výlučne po splnení podmienky predchádzajúceho odporúčenia hlavnej

kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja. K splneniu však nedošlo, v dôsledku čoho nebol starosta oprávnený uzatvoriť Zmluvy o dielo. Taktiež nebolo preukázané ani v zápisniciach ani v uzneseniach obecného zastupiteľstva splnenie povinnosti starostu obce informovať obecné zastupiteľstvo o uzatvorených zmluvách“ (čl. 46 spisu). Na ústnom pojednávaní dňa 31.3.2016 právny zástupca žalobcu uviedol: „Mne z uvedeného dokazovania vyplýva, akoby obecné zastupiteľstvo dalo 2x súhlas starostovi obce na uzatvorenie predmetných zmlúv - jednak v uznesení č. 16/08 v II., kde súhlasí s uzatvorením zmlúv o dielo s touto spoločnosťou a pod III. žiada uzavrieť výhodné zmluvy alebo mu dáva mandát na uzatvorenie týchto zmlúv. PZ žalovaného uvádza: Mám za to, že pokiaľ bolo v II. udelený súhlas s uzatvorením zmluvy o dielo aj so spol. Sagacita, poukazujem na III., kde bol síce daný mandát starostovi obce uzavrieť výhodné zmluvy, ale s podmienkou „po predchádzajúcom odporúčaní hlavnej kontrolórky a predsedu komisie správy majetku, ekonomiky a miestneho rozvoja“ a tento súhlas starostovi udelený nebol“ (čl. 125 spisu). Na ústnom pojednávaní žalovaný uviedol pred okresným súdom dňa 16.10.2019: „My stále tvrdíme, že ZoD nikdy neboli odsúhlasené na obecnom zastupiteľstve a predložené obecnému zastupiteľstvu na schválenie“ (čl. 567 spisu). Žalovaný neposkytol v rovine týchto diametrálne odlišných tvrdení žiadne bližšie odôvodnenie v odvolaní, čo už odvolací súd v tomto svojom rozhodnutí opakovane uviedol.

141. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že vyhotovenie uznania dlhu starostom obce bez súhlasu OZ a bez adekvátneho protiplnenia (napr. formou dohody o splátkach alebo zníženia výšky pohľadávky) má byť podľa okresného súdu spravodlivé, tak podľa žalovaného „je absolútne nepochopiteľné a popierajúce tak bežné obchodné fungovanie (napr. uzatvorenie dohody o urovnaní alebo o splátkach) ako aj základné princípy konania štatutára obce (napr. povinnosť majetok obce zveľaďovať). Nakoľko súd uvádza argument o tom, že uznanie dlhu predstavoval spravodlivý prostriedok, dáva žalovaný otázku, čo bránilo žalobcovi v práve obrátiť sa so svojim nárokom na súd už v čase uznania dlhu.“ V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd oboznámil so zodpovedajúcim odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a konštatuje, že na základe odvolacej argumentácie a vyjadreného nesúhlasu žalovaného s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu najmä s ods. 80. nevidel priestor na odklon od záverov okresného súdu a cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP cituje na tomto mieste: „Výklad v zmysle vyjadrenia žalovaného prostredníctvom jeho PZ, podľa názoru súdu, by bol práve v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ), aj v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 OBZ), keď neschopnosť žalovaného splniť tento záväzok v čase jeho splatnosti, zmluvné strany riešili uznaním predmetných existujúcich záväzkov (uznať možno len existujúci záväzok). Keď žalovaný nemohol splniť svoj záväzok v lehote splatnosti, potom bolo spravodlivé zlepšiť aspoň procesné postavenie veriteľa tým, že sa mu uľahčuje vymôcť splnenie jeho pohľadávky zabezpečovacím inštitútom - uznanie záväzku, aj keď ide o zabezpečovací inštitút nižšej intenzity, lebo neplní uhradzovaciu funkciu, ako napr. ručenie. Účelom výkonu práva nie je len realizácia oprávnených hospodárskych záujmov jednej zmluvnej strany, čo by za situácie, keď žalovaný nemohol splniť svoj existujúci záväzok v lehote splatnosti, bolo dôvodné konštatovať. Preto nebolo dôvodné vychádzať zo stanoviska ÚS SR v súvislosti s oprávnením starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach majetku obce, ak toto nakladenie s majetkom obce nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu OZ, ust. § 11 ods. 4 písm. a/ Zákona č. 369/1990 Zb.“

142. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného „Predložené uznanie dlhu je koncipované ako dvojstranný právny úkon, vzhľadom na jeho tretiu vetu, ktorou sa obec Sučany zaväzuje zaplatiť faktúry do 90 dní od pripísania NFP na účet obce. Uvedené ustanovenie predstavuje návrh dodatku k príslušným zmluvám o dielo, v ktorých je splatnosť dlhu uvedená nasledovne: „Odmenu (successfee) vo výške 5% zo schválených projektovaných investičných nákladov stavby, ktorý je splatný do 30 dní odo dňa podpísania zmluvy o pridelení nenávratného finančného príspevku (dotácie) na projekt na základe faktúry vystavenej zhotoviteľom.“ Podľa zmlúv od dielo je na ich zmenu potrebný dodatok k zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k jeho zverejneniu podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka („Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo“) platí, že k uzatvoreniu právneho úkonu s názvom „uznanie dlhu“ nedošlo“, odvolací súd uvádza, že sa s ňou nemohol stotožniť. Východiskom pre závery odvolacieho súdu sú aj skutočnosti, ktoré vyplývajú z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 411/2012, ktoré si odvolací súd osvojil a v zmysle ktorých „...Inštitút uznania záväzku je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Zákon ako podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku, bližšie však tento pojem nevymedzuje. Nevyhnutnými zložkami uznania sú dôvod a výška záväzku. Pri takejto interpretácii

nie je obsahový rozdiel medzi občianskoprávnym a obchodnoprávnym chápaním záväzku. Uznanie záväzku treba kvalifikovať ako jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý sa adresuje veriteľovi. Týmto úkonom dlžník uzná za svoj určitý záväzok, čím potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Zákonným dôsledkom uznania záväzku je právna domnienka, ktorá je vyvrátiteľná, že záväzok v čase uznania existoval. Uznať dlh alebo záväzok je teda právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti.“ Ak teda uznanie záväzku je jednostranným právnym úkonom, tak potom ani jeho tretia veta, na ktorú poukazoval žalovaný (dlžník) a v zmysle ktorej obec Sučany (dlžník) vyhlásila (jednostranne), že sa zaväzuje zaplatiť faktúry do 90 dní od pripísania NFP na účet obce predsa nemôže, bez ďalšieho, byť dvojstranným právnym úkonom. Odvolací súd len pre úplnosť uvádza, že z hľadiska počtu strán, resp. podľa toho, či sa pri právnom úkone vyžaduje prejav vôle jednej, dvoch alebo viacerých strán sa rozlišujú: právne úkony jednostranné (unilaterálne), dvojstranné právne úkony (bilaterálne) a viacstranné (multilaterálne). Jednostranné právne úkony spočívajú v prejave vôle jednej strany (napr. závet, odstúpenie od zmluvy, započítanie, výpoveď, uznanie dlhu a pod.). Dvojstranné právne úkony sú spravidla zložené z dvoch jednostranných právnych úkonov. Označujú sa ako zmluvy alebo dohody. Dvojstranné právne úkony sa členia na synalagmatické a asynalagmatické. Ak teda išlo o jednostranné vyhlásenie, pričom na dodatok k zmluve vo všeobecnosti sa primárne vyžaduje konsenzus zmluvných strán so záverom uzatvorenia dodatku k zmluve, ktorý nebol žalovaným v tejto rovine tvrdený a ani preukázaný, tak sa odvolací súd nemohol stotožniť a ani aplikovať v prejednávanej veci závery tvrdené žalovaným „...Podľa zmlúv od dielo je na ich zmenu potrebný dodatok k zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k jeho zverejneniu podľa § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka („Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo“) platí, že k uzatvoreniu právneho úkonu s názvom „uznanie dlhu“ nedošlo.“

143. V odvolaní žalovaný namietal, že okresný súd „...sa nevyjadril k námietke neplatnosti uznania dlhu pre rozpor s dobrými mravmi a z dôvodu porušenia § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase podpísania uznania dlhu. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej štvorročnej premlčacej doby (dôkaz: vyjadrenie žalovaného z 28.6.2016 str. 6 a 7).“ Odvolací súd v tejto súvislosti primárne poukazuje na dôvody svojho rozhodnutia po vykonaní odvolacieho prieskumu, tak ako sú uvedené v tomto rozhodnutí. Ak teda odvolací súd konštatoval, že žalovaný nemá status spotrebiteľa v zhode s okresným súdom, tak potom nebolo možné predmetné uznanie dlhu posudzovať ako nekalú obchodnú praktiku. Len pre úplnosť a nad rámec odvolací súd pripomína „Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018).

144. Namietal žalovaný v odvolaní, že „...V neposlednom rade sa súd nevysporiadal s námietkou, že v danom prípade tak ako vyplýva aj z výpovede p. T. v danom neexistovala vôľa k uznaniu dlhu, ale on podpisoval len odsúhlasenie účtovných zostatkov. V danom prípade teda neexistovala vôľa uznať dlh.“ Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisového materiálu a so svedeckou výpoveďou svedka p. R.. R. T. dňa 5.5.2016 a dňa 22.6.2016. Zo svedeckých výpovedí tohto svedka vyplýva, že svedok bol riadne poučený. So zameraním sa na skutočnosti uvádzané žalovaným v odvolaní k svedeckej výpovedi predmetného svedka odvolací súd zistil, že zo svedeckej výpovede vyplýva „To uznanie dlhu, keď sa na to pozerám, je to môj podpis, je tu aj pečiatka, tú pečiatku som videl, tá bola úplne nečitateľná, ale ja som to, pretože to bolo predmetom šetrenia na polícii, tak bolo tam moje číslo vidno, čiže bola to moja pečiatka. Ja si presne tie okolnosti nepamätám, ale pravdepodobne to vzniklo buď u nás na úrade alebo mohlo to vzniknúť pri kontaktoch vo firme SAGACITA. V podstate obsahovo svojim podpisom tam deklarujem to, čo tam bolo, z hľadiska obsahu ja to nenapadám, ani svoj podpis nespochybňujem. Nie som grafológ, ale tak sa podpisujem. Keďže je to tam, nemám pochybnosti o tomto“ (č.l. 265 rub spisu). Na otázku „PZ žalovaného: Na základe akého oprávnenia ste podpísali toto uznanie dlhu? Svedok uvádza: Ale ja som predsa podpísal reálne existujúci záväzok, ktorý bol. Keby mi to teraz predložili, tak to tiež podpíšem, lebo ten záväzok bol aj je“ (č.l. 265 rub spisu), „Svedok uvádza: Mne celá táto situácia a výsledok analýzy, že záväzok je premlčaný, bol veľmi nepríjemný už aj z toho dôvodu, lebo spol. SAGACITA si svoj záväzok splnila a z hľadiska právneho mne to prišlo aj ako neoprávnený majetkový prospech, že sme získali a pre verejnú inštitúciu by som povedal, že je to také pritiahnuté za vlasy. Podľa môjho názoru, aj keby bolo bývalo došlo k premlčaniu toho záväzku, bolo by asi lepšie to vyriešiť,

mimosúdne sa dohodnúť a na OZ prejednať nejakú mimosúdnu dohodu, lebo záväzok skutočne nikto na obci nenamietal, všetci sme na obci vedeli, že taký záväzok máme“ (č.l. 268 spisu). Vzhľadom na uvedené nebol priestor na to, aby sa odvolací súd stotožnil s touto odvolacou námietkou žalovaného.

145. V odvolaní žalovaný namietal, „že Ministerstvo nikdy projektované investičné náklady neschválilo! Ministerstvo uzatvorilo so žalovaným zmluvy o NFP, predmetom ktorých bolo poskytnutie NFP na oprávnené investičné náklady - tj iba na časť z projektovaných nákladov! Výšku oprávnených nákladov stanovuje ministerstvo podľa kritérií výzvy. Ide o časť projektovaných nákladov, pričom neexistuje žiaden vzorec z ktorého by sa mohlo odvodiť, aká je výška projektovaných nákladov v nadväznosti na oprávnené náklady a naopak“ (ďalej aj len „citovaná obrana“). Vzhľadom na túto aplikovanú citovanú obranu žalovaného sa odvolací súd oboznámil s obsahom spisového materiálu okresného súdu so zameraním na obranu žalovaného v tejto rovine v prvoinštančnom konaní. Ak v odvolaní žalovaný v tejto rovine poukazoval na obranu citovanú v tomto odseku, tak odvolací súd uvádza, že z obsahu spisového materiálu nie je možné túto argumentáciu stotožniť s obranou pred okresným súdom, tiež nebol preukázaný žiadny z dôvodov podľa § 366 CSP, pričom je preukázané, že ide obranu zasahujúcu do skutkovej roviny. Odvolací súd ju nemohol potom vyhodnotiť ako relevantnú. V súvislosti s týmito závermi len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 16.10.2019 uviedol, že „Tiež z výpovede p. T., vtedajšieho starostu, vyplýva, že tieto odsúhlasené projektované náklady odsúhlasilo ministerstvo“ (č.l. 571 rub spisu).

146. V odvolaní žalovaný uviedol, „Uznesenia OZ 77/2008 z 29.4.2008, OZ 145/2008 zo 17.9.2008 ako aj uznesenie OZ 7/2009 z 2.9.2009 neboli nikdy adresované vo vzťahu k žalobcovi, ale k riadiacemu orgánu.“ Pokiaľ v odvolaní žalovaný argumentoval citovanými skutočnosťami, tak odvolací súd uvádza, že z obsahu spisového materiálu nie je možné túto argumentáciu stotožniť s obranou pred okresným súdom, s dôrazom na skutočnosť, že nebol preukázaný žiadny z dôvodov podľa § 366 CSP a tiež, že ide obranu zasahujúcu do skutkovej roviny, potom odvolací súd nemohol vyhodnotiť túto obranu ako relevantnú.

147. V odvolaní žalovaný namietal, že „Žalovaná odmena je výrazne nadštandardná, keďže nie je výsledkom verejného obstarávania ako aj s uzatvorením tejto zmluvy nedalo obecné zastupiteľstvo súhlas. Tvrdeniu žalovaného o nadštandardnosti odmeny svedčí skutočnosť, že pri výške žalovaným obdržaného NFP za predmetné tri projekty v sume 1.290.715,35 Eur doposiaľ obdržal žalobca 330.976,36 Eur a nárokoval si ďalších 156.365,63 Eur a 22.712,87 Eur (sp.zn. 17Cb/109/2015), t.j. celková výška jeho nárokov voči žalovanému za služby pri obstaraní NFP vo výške 1.290.715,35 Eur je suma 510.054,86 Eur“. Po vykonaní odvolacieho prieskumu v tejto rovine odvolací súd uvádza, že nemohol takto produkovanú obranu žalovaného stotožniť s jeho obranou v relevantnom štádiu konania pred okresným súdom a tiež nebol preukázaný žiadny z dôvodov § 366 CSP.

148. K odvolaciemu dôvodu žalovaného, ktorý namietal v odvolaní odseky 89., 90. napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd uvádza, že sa dôsledne oboznámil s odvolacou argumentáciou žalovaného aj v rovine ním uvádzaného, že „od odmeny podľa ZoD sa mala odpočítať odmena podľa MZ.“ V súvislosti s touto argumentáciou sa odvolací súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu ako i s prejavmi žalobcu v tejto rovine vo väzbe na žalovaným uvádzanú námietku o neprijateľnom sudcovskom aktivizme, pretože podľa žalovaného rozhodol okresný súd o tvrdeniach, ktoré sa v priebehu konania stali nespornými a zároveň s tým spájal tvrdenú účelovosť a tendenčnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa v tejto rovine oboznámil s obsahom spisového materiálu ako i s vyjadreniami žalobcu, na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní. Po vykonaní odvolacieho prieskumu nie je možné vyhodnotiť ani túto námietku žalovaného za takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Pri posúdení tvrdení žalobcu na ústnom pojednávaní dňa 30.6.2016 v zmysle zápisnice z ústneho pojednávania na čl. 335 a nasl. spisu, voči ktorej neboli podané námietky ako i z podania žalobcu, na ktoré odkazoval žalovaný v odvolaní zo dňa 29.7.2016 (čl. 436 spisu) nie je podľa odvolacieho súdu možné dospieť k záverom, ako uvádzal žalovaný v odvolaní. Ak žalovaný v tejto rovine uvádzal, že „Žalovaný taktiež súhlasil, že od odmeny podľa ZoD sa mala odpočítať odmena podľa MZ“, tak odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v odseku 84., 85. najmä odseku 86. napadnutého rozsudku okresného súdu ako i v zodpovedajúcej časti odseku 88., ktorá konkrétna argumentácia spojená s vyhodnotením platných a účinných zmluvných dojednaní vo väzbe na zistený a ozrejmený skutkový stav okresným súdom nenašla konkrétne odzrkadlenie v odvolaní žalovaného. Odvolací súd nedospel k rovnakému záveru

ako odvolateľ a tvrdenia žalobcu, na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní nevyhodnotil ako vzdanie sa nároku, pričom sa poukazuje na celé obsahové znenie zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 30.6.2016 s dôrazom najmä na čl. 342 rub spisu a čl. 343 spisu, z ktorého vyplýva i citácia okresného súdu v napadnutom rozsudku v tejto rovine, z ktorých nevyplýva taký určitý prejav žalobcu, z ktorého by bolo zrejmé, že žalobca sa vzdáva svojho nároku, ale išlo o reakciu na uvedenie právneho zástupcu žalovaného, ktoré začína na čl. 342 rub spisu úplne dolu a pokračuje na čl. 343 spisu, z ktorých skutočností i podľa odvolacieho súdu ide zo strany žalobcu o argumentáciu v rovine výkladu zmluvného dojednania podľa Dodatku č.1 k MZ a nešlo o vzdanie sa nároku podľa § 286 CSP, čo v prvoinštančnom konaní bolo i právnym zástupcom žalovaného chápané ako výklad zmluvného dojednania, keď ako reakciu na predmetné uvedenie právneho zástupcu žalobcu, navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp.zn. 17Cb/109/2015, s tým že „... Ak by súd rozhodol v tomto konaní, že zmluva je neplatná, tak by som tento návrh na prerušenie konania nepodávala“ (čl. 343 spisu).

149. V odvolaní žalovaný namietal, že okresný súd postupoval podľa neho v hrubom rozpore s § 220 ods. 2 CSP, keď „....Pri odpočítaní uvedenej časti odmeny mal súd odpočítať odmenu podľa MZ od konečnej fakturácie - pričom konečná fakturácia zahŕňa nielen žalovaný nárok, ale aj všetky ostatné nároky, ktoré boli žalobcovi vyplatené v súvislosti s realizáciou projektu“ a tiež vyčítal, že „....Súd však dojednania strán odpočet z konečnej fakturácie prehliadol a nevysvetlil (v hrubom rozpore s § 220 ods. 2 CSP porušiac právo na spravodlivú súdny proces) prečo uvedenú skutočnosť nezohľadnil a neodpočítal i uvedenú časť odmeny, ktorá bola žalovanému vyplatená podľa ZoD prípadne zmluvy o implementácii.“. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisového materiálu a s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu. Vzhľadom na výsledky odvolacieho prieskumu nemohol konštatovať relevanciu ani tejto námietky žalovaného. Je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, že tento venoval dostatočnú pozornosť zmluvným dojednaniám sporových strán, čo vyplýva i z odseku 88. napadnutého rozsudku okresného súdu (teda jeho druhého odseku) ako i z odseku 89. napadnutého rozsudku druhá veta a nasl., ktorá argumentácia nenašla odzrkadlenie v tejto časti odvolania žalovaného. Žalovaný v rámci odvolania neuviedol, z čoho vyvodzoval, teda z akých konkrétnych skutočností (prípadne zmluvných dojednaní) tieto svoje závery, tak aby bolo možné vyhodnotiť ich relevanciu, teda dohodu sporových strán na nich, alebo iné konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybnili závery okresného súdu vyslovené v odsekoch 89., 90. napadnutého rozsudku, pretože tieto uvedenia (len tvrdenia, bez uvedenia konkrétnych zmluvných dojednaní) žalovaného, bez ďalšieho, neboli spôsobilé sami o sebe vyvrátiť, resp. spochybniť výklad konkrétnych zmluvných dojednaní učený okresným súdom v predmetných odsekoch napadnutého rozsudku.

150. V závere odvolania žalovaný zvýraznil svoje uvedenie, „že pokiaľ by súd potvrdil napadnuté rozhodnutie, bol by to nebezpečný precedens vo veci nakladania s verejnými financiami. Bolo by povolené uznať dlh bez súhlasu OZ, uzatvárať zmluvy bez verejného obstarávania a iné.“ V súvislosti s týmto tvrdením žalovaného odvolací súd pripomína, že požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

151. Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch, neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

152. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

153. Ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného tak, ako bol vymedzený v podanom odvolaní, nemohol byť odvolacím súdom vyhodnotený ako relevantný, s dôrazom na dôvody a rozsah podaného odvolania, a to vo väzbe na dôvody napadnutého rozhodnutia, preto vo vykonanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch v spojení so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie vecí na ďalšie konanie.

154. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov voči žalovanému. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.